அபிராமி அந்தாதி

ஆசிரியர் :

ஸ்ரீ அபிராமி பட்டர்

உரை ஆசிரியர் :

கி. வா. ஜகந்நாதன்

அமுத நிலையம் லிமிடெட்

1/45, இராயப்பேட்டை ஹைரோடு, சென்னை-600014

அமுதம்—171
உரிமை பதிவு
ஆறாம் பதிப்பு: அக்டோபர்—1974
ஏழாம் பதிப்பு: ஜூன்-1977

விலை ரூ. 3-50

நண்பர்கள் அச்சகம், சென்னை—18

முன்னுரை

தமிழில் தெய்வங்களைத் தோத்திரம் செய்து வழிபட எத்தனையோ கருவிகள் இருக்கின்றன. தெய்வத் திருவிளையாடல்களை நன்கு விளக்கும் புராணங்கள் ஒருபால் இருப்ப, அத்தெய்வங்களைப் பாட்டுடைத் தலைவராக வைத்துப் பல வகையான பிரபந்தங்களைப் பாடியிருக்கிறார்கள், தமிழ்ப் பெரும் புலவர்கள். தேவாரம் முதல் இந்தத் தோத்திர இலக்கியங்கள் கங்கை வெள்ளம் போலத் தமிழில் பெருகி வந்திருக்கின்றன. தமிழ்ப் புலமை நிரம்பிய புலவர்களும், தெய்வ பக்தி தழைத்த அடியார்களும், யோகியரும், ஞானியரும் தத்தம் வழிபடு கடவுளைப் பாராட்டி இயற்றிய நூல்கள் அளவிறந்தன.

அவற்றுள் அபிராமி அந்தாதி ஒன்று. இது திருக்கடவூரில் வாழ்ந்திருந்த அபிராமி பட்டர் என்ற தேவி உபாசகரால் இயற்றப்பெற்றது; அத் திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ அபிராமி அம்பிகையின் புகழாக அமைந்தது; காப்புச் செய்யுள் ஒன்றும், பயன் ஒன்றும் உள்ளிட்டு நூற்றிரண்டு செய்யுட்களை உடையது. இடையிலுள்ள நூறு செய்யுட்களும் அந்தாதியாக அமைந்து இறுதிப் பாடலும் முதற் பாடலும் மண்டலித்து வந்துள்ளன. வரப்பிரசாதியும் மெய்ஞ்ஞானச் செல்வருமாகிய அபிராமிபட்டர் தேவியின் திருவருளில் மூழ்கித் திளைத்தவராதலின் அவருடைய வாக்காகிய இந்நூலைப் பாராயணம் செய்தலால் பலவகை நன்மைகள் உண்டாமென்று கருதி இந்நாட்டில் பலர் அங்ஙனம் செய்து வருகின்றனர்.

பக்திச் சுவையும், அநுபவாதிசயப் பெருக்கை வெளியிடும் முறையும், எளிய நடையும் அமைந்த இந்நூலை உரை

யுடன் வெளியிட வேண்டுமென்ற தம் திருவுள்ளக் கருத்தைத் திருப்பனந்தாள், காசிமடத்துத் தலைவர்களாக இருந்த அமரர் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசி வாசி அருணந்தி சுவாமிகளவர்கள் குறிப்பித்தார்கள். அவர்கள் திருவுள்ளக்கருத்தின்படி இந்நூல் 1944ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 4ஆம் தேதி ஸ்ரீகுமரகுருபர சுவாமிகள் குருபூசை நன்னாளில் வெளியாயிற்று. பின்பு 1-4-48இல் இதன் இரண்டாம் பதிப்பு வெளியாயிற்று.

1958ஆம் ஆண்டில் மூன்றும் பதிப்பு அமுத நிலைய வெளியீடாக வெளியாயிற்று. இது ஏழாம் பதிப்பு.

இதனை வெளியிட்டுக்கொள்ள இசைவு வழங்கிய திருப்பனந்தாள் காசி மடத்துத் தலைவர்களாகிய காசிவாசி சுவாமிகள்பால் மிக்க நன்றி பாராட்டுகிறேன். தமிழ்க் கல்வி வளர்ச்சியின் பொருட்டும், சமய வளர்ச்சிக்கும், பிற வகையிலும் அவர்கள் செய்துவரும் நற்செயல்கள் பல.

இங்ஙனம்,

கி. வா. ஜகந்நாதன்
30—6—1977

'காந்தமலை'
கல்யாணநகர்
சென்னை-28

ஆசிரியர் வரலாறு

சோழ நாட்டில் காவிரி நதியின் தென்கரையில் உள்ள தேவாரம் பெற்ற திருத்தலங்களில் ஒன்றாகிய திருக்கடவூரில் சற்றேறக்குறைய 250 ஆண்டுகளுக்கு முன் அந்தணர் வகுப்பில் கௌசிக கோத்திரத்தில் அமிர்தலிங்க ஐயர் என்பவருடைய புதல்வராக உதித்தவர் அபிராமி பட்டர். அவருடைய இயற்பெயர் சுப்பிரமணியன் என்பது. பரம்பரை பரம்பரையாகச் சங்கீதப் பயிற்சியும், தேவி உபாசனையும் அமைந்த குடும்பத்தின ராதலின் அவ்வந்தணர் இளமை முதலே திருக்கடவூரில் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீ அபிராமியம்மையை மிக்க அன்புடன் வழிபட்டு வரலாயினர். தமிழிலும் வடமொழியிலும் சங்கீதத்திலும் அவர் கற்றுத் தேர்ந்தார். அபிராமியம்பிகை விஷயமாக ராக மாலிகையில் ஒரு கீர்த்தனம் பாடியதோடு அவ்வப்போது தம் உள்ளத்தே தோற்றிய பக்தி விளைவினால் பல துதிகளை அவ் வம்பிகையின் மீது பாடி வந்தார்.

உபாசனையில் சிறந்து நின்ற அவர் சரியை, கிரியை என்னும் இரண்டு சோபானமும் கடந்து யோக நிலையில் யாமளையின் திருக்கோலத்தை ஆதாரபீடங்களில் கண்டு கண்டு இடைப்பட்ட கிரந்திகளைத் தாண்டிச் சென்று பிரம்மரந்திரத்தில் ஸஹஸ்ரார கமலத்தில் ஒளி மயமாக எழுந்தருளியிருக்கும் லலிதாம்பிகையின் திருவருளின்பத்தில் திளைத்துப் பித்துரைப்போல ஆனந்தாதிசய வெறி மூண்டு உலவினார். அவருடைய அநுபவ நிலையை உணராத சிலர், 'இவர் ஏதோ தேவதையை உபாசித்து அந்தணருக்கு மாறுபாடான ஆசாரங்களை மேற்கொண்டு பித்துப்பிடித்து அலைகிறார்' என்று ஏசத் தொடங்கினர். அவர்கள் ஏசுவதைக் காதில் வாங்காமல் அபிராமிசமயம் நன்றென்று கடைப்பிடித்து, 'உள்ளத்தே விளைந்த கள்ளால் உண்டான களியிலே' பெருமிதத்தோடு மிதந்து வந்தார் அப்பெரியார்.

அக் காலத்தில் தஞ்சையில் இருந்து அரசு புரிந்த மகாராஷ்டிர மன்னராகிய சரபோஜி அரசர் தை அமாவாசைத் தினத்தன்று காவிரிப்பூம்பட்டினம் சென்று புகார் முகத்தில் நீராடி மீண்டவர், இடையில் திருக்கடவூரில் தங்கினர். தங்கித் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று தரிசனம் செய்தபொழுது வழக்கம்போல அபிராமியின் சந்நிதியில் அபிராமி பட்டரைக் கண்டார். யோகம் கைவரப் பெற்று மதமத்தராகிய அவருடைய தோற்றத்தைக் கண்டு அதிசயித்த மன்னர், "இவர் யார்?" என்று அருகில் உள்ளவர்களை வினவியபொழுது அவர்கள், "இவர் ஒரு பித்தர்; வேத நெறி கடந்து பரிவார சக்தியாகிய ஒரு தேவதையை வழிபடுகின்றவர்" என்று சொன்னார்கள். அது கேட்ட மன்னர் ஏதாவது ஒரு தலைக்கீடு கொண்டு அபிராமி பட்டரோடு பேச எண்ணி, "இன்று அமாவாசை உண்டா? எவ்வளவு நாழிகை இருக்கிறது?" என்று கேட்டார். சந்திர மண்டலத்து அமுதமயமாய் வீற்றிருக்கும் அம்பிகையைத் தம்முள்ளே தரிசித்து, அங்கே சூழுஞ் சுடர்க்கு நடுவே கிடந்து சுடர்கின்ற திருக்கோலத்தில் ஈடுபட்டிருந்த பட்டர், மன்னருடைய வார்த்தைகள் காதில் அரைகுறையாக விழவே விழித்துக்கொண்டு, "இன்று பௌர்ணமி" என்று சொன்னார். அருகில் இருந்தவர்கள் பிரமித்தனர். அவரைப்பற்றிக் குறை கூறியவர்கள் தாம் கூறிய கருத்தை மன்னர் நேரிலே உணர்ந்து கொண்டாரென்று மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். சரபோஜி மன்னர் அவர்கள் கூறிய வார்த்தைகள் உண்மையென்றே எண்ணிப் பட்டரை மதியாமல் போய்விட்டார்.

அபிராமிபட்டர் உலக உணர்ச்சி பெற்றபோது தாம் தவறாகப் பௌர்ணமியென்று சொல்லிவிட்டதை எண்ணி வருத்தமுறலானார். தம்மைக் குறை கூறுவார் சொல் உண்மையென்று தோன்றும்படி வந்த நிலைக்கு இரங்

கிறார். "நன்றே வரினுந் தீதே விளைகினும் நானறிவ தொன்றேயும் இல்லை" என்ற பக்குவமுடையராதலின், "இனி என் செய்வது? எல்லாம் அம்பிகையின் திருவருள்!" என்றெண்ணி உடனே அபிராமியம்மையைத் தியானித்து இவ்வந்தாதியைப் பாடத் தொடங்கினார். தம்மை உலகினர் பழி கூறுவதையும், அபிராமியின் உயர்வையும், தாம் பெற்ற அநுபவச் சிறப்பையும் இவ் வந்தாதிப் பாடல்களில் வெளியிடலானார்.

சரபோஜி அரசர் அபிராமி பட்டரைக் கவனியாமல் சென்றாலும் பட்டருடைய தோற்றம் அவர் உள்ளத்தே பதிந்து கிடந்தது. அன்று முன் இரவிலே சிறிது துயில் வரவே பரிபூரணமான சந்திரன் உதயமானாற் போலவும், அபிராமியம்மை தன் திருத்தோட்டைக் கழற்றி வீசியருள, அதுவே அமாவாசை யிருட்டில் சுடர்விட்டுத் தண்ணிலவு பொழிந்து மதி என விளங்குவதைப் போலவும், அபிராமி பட்டர் தம் அருகே நின்று, 'அதோ பாருங்கள்; முழுமதி கதிர் வீசுகின்றது' என்று காட்டுவதுபோலவும் கனவு கண்டார். அந்தக் கனவில் அம்பிகையின் தரிசனம் ஒருவாறு பெற்றமையால் அவர் உடலம் புளகித்து ஆனந்தம் மேலிட விழித்துணர்ந்தார். கனவிலே பெற்ற இன்பம் பின்னும் அவரைக் கவர்ந்தது.

அப்பொழுதுதான் மன்னருக்கு அபிராமி பட்டர் மிகச் சிறந்த ஞானியென்பதும், செயற்கரிய செய்யும் பெரியாரென்பதும் புலப்பட்டன. உடனே பட்டரின் வீடுநோக்கிச் சென்று அவரை வழிபட்டு, "தங்கள் பெருமையை அறியாமல் புறக்கணித்த பிழையைப் பொறுக்க வேண்டும்" என்றார். அம்பிகையின் திருவருளை நினைந்து வியந்த அபிராமி பட்டர், "எல்லாம் அவள் திருவருள்!" என்று கூறினார்.

அப்போது சரபோஜி அரசர் அவரை வணங்கி, அவருக்குச் சில விளைநிலங்களை மானியமாக அளிக்க

எண்ணி அக் கருத்தைக் கூறவே, பட்டர் அதற்கு இணங்கவில்லை; "தங்கள் சந்ததியாரின் நன்மையை உத்தேசித்தாவது ஒன்றை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்" என்று வற்புறுத்தி வேண்டிக்கொண்டார். பட்டர் ஒருவாறு உடன்படவே, அரசர் அக்கிராமத்திலும் அருகிலுள்ள கிராமங்களிலும் வருஷம் ஒன்றுக்கு வேலிக்கு எட்டு நாழி நெல் அவருடைய சந்ததிக்கு அளிக்கும்படி சுரோத்திரிய உரிமையை அளித்துச் சாசனம் செய்து கொடுத்தார். இவ்வுரிமையை இன்றும் அந்தப் பரம்பரையினர் அநுபவித்து வருகின்றனர்.[1]

அபிராமி பட்டர், நூறு பாடல்கள்பாடி அந்தாதியை நிறைவு செய்தார். அவர் இந்த நூலையன்றித் திருக்கடவூரில் எழுந்தருளியுள்ள கள்ள விநாயகர் பதிகம், அமுதகடேசர் பதிகம், கால சங்கார மூர்த்தி பதிகம், அபிராமியம்மை பதிகங்கள் இரண்டு ஆகிய பிரபந்தங்களையும் இயற்றியிருக்கிறார்.[2]

அபிராமி பட்டரைப்பற்றிக் கர்ணபரம்பரையாகச் சில வரலாறுகள் வழங்கி வருகின்றன. அவை வருமாறு:

---

[1] சரபோஜி மன்னர் அளித்த செப்புப் பட்டயம் இன்றும் இருக்கிறதென்பர். திருக்கடவூர் வட்டம், ஆக்கூர் வட்டம், திருவிடைக்கழிவட்டம், நல்லாடை வட்டம், செம்பொன் பள்ளி வட்டம் என்ற ஐந்து இடங்களிலும் இப்படி நெல் பெறும் உரிமை இப் பரம்பரையினருக்குக் கிடைத்தது. ஆனால் இப்போது இந்தப் பரம்பரையில் வந்த திரு நா. அமிர்த பாரதியார் என்பவர் திருவிடைக்கழிவட்டம், நல்லாடை வட்டம் ஆகிய இரண்டிடங்களில் மட்டும் நெல் தொகுத்து அதனைக் கொண்டு நவராத்திரி ஒன்பது நாட்களிலும் திருக்கடவூர் அபிராமியம்பிகைக்குச் சிறப்பான பூசை முதலியவற்றை நடத்தி வருகிறார். அவர் வயலின் வித்துவான். திருச்சிராப்பள்ளி ஸ்ரீ வரதசாசப் பெருமாள் கோயில் தெருவில் இப்போது வாழ்ந்து வருகிறார்.

[2] இவை 'திருக்கடவூர் அபிராமி பட்டர் பிரபந்தம்' என்ற பெயரோடு ஸ்ரீவைகுண்டம் குமரகுருபரன் சங்கத்தாரால் வெளியிடப் பெற்றிருக்கின்றன.

சரபோஜி மகாராஜாவிடம் அபிராமிபட்டர் நிதானம் தவறி, "இன்று பௌர்ணமி திதி" என்று விடை கூறினர். அதைக் கேட்ட அம் மன்னர், சிலர் அவரைப் பற்றிக் குறை கூறியது உண்மை என்றுகருதிச் சிறிது கோபமடைந்து, "நீர் போய்வரலாம்" என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டார்.

தம் வீட்டிற்கு வந்த அபிராமி பட்டர் தாம் வாய் சோர்ந்து கூறியதை நினைந்து, 'நம்மை ஆட்கொண்ட அபிராமவல்லியே இந்தப் பிழையினின்றும் காப்பாற்ற வேண்டும்' என்று எண்ணித் திருக்கோயிலுக்குச்சென்று ஒருவகை அரிகண்டம் பாடத் தொடங்கினராம். அம்பிகையின் சந்நிதியில் ஒரு குழி வெட்டி அதில் அக்கினியை மூட்டி அதற்குமேல் ஒரு விட்டத்திலிருந்து நூறு கயிறுகளால் ஆகிய ஓர் உறியைத் தொங்கவிட்டார். பின்பு அதன்மேல் ஏறியிருந்து, "அம்பிகை எனக்குக் காட்சி தந்து எனக்கு வந்த பழியை மாற்றுவிடின் இந்த அக்கினியில் விழுந்து உயிர்விடுவேன்" என்று சங்கற்பம்செய்து கொண்டு, "உதிக்கின்ற" என்று ஆரம்பித்து இவ்வந்தாதியைப் பாடலானர். ஒவ்வொரு பாட்டின் இறுதியிலும் அபிராமி அம்பிகையின் திருக்காட்சி பெருமை காரணமாக உறியில்ஒவ்வொரு கயிறாக அரிந்துகொண்டு வந்தார். "விழிக்கே அருளுண்டு" என்ற 79 ஆவதுபாடல் முடிந்தபோது மாலைக்காலம் வந்துவிட்டது. அப்பொழுது அபிராமியம்பிகை அவருக்குக் காட்சி கொடுத்தருளித் தனதுதிருத்தோடு ஒன்றைக்கழற்றி வானமண்டலத்தில் வீச, அதுசென்று சந்திரனைப்போலச் சுடர்விடலாயிற்று. அம்பிகை பட்டரை நோக்கி, "அன்ப, நீ மன்னனிடம் கூறிய சொல் மெய்யாகும்படி செய்துவிட்டோம். இந்தப் பிரபந்தத்தை நீ நிறைவேற்றுவாயாக. இதனை அன்புடன் பாராயணம் செய்பவர்கள் நம் அருளை அடைவார்கள்" என்று கூறி மறைந்தருளினள்.

அம்பிகையின் திருக்காட்சியாலும் அவள் அருளிச் செய்த இன்மொழியாலும் தம்மை மறந்து பேரின்ப வாரிதியில் ஆழ்ந்து நின்ற பட்டர் அந்த ஆனந்தாதிசயத்தை, "கூட்டியவா என்னை" என்ற 80ஆவது பாடலிற் புலப்படுத்தி மேல் இருபது பாடல்களைப் பாடி நிறைவேற்றி இறுதியில் ஒரு பயனும் இயற்றினார்.

அந்த இரவில் அம்பிகையின் திருத்தோடு வானத்தில் ஒளி விடுவதைக் கண்டு சரபோஜி அரசரும் பிறரும், "அமாவாசையை அடுத்த பிரதமையாகிய இன்று பூரண சந்திரன் உதயமாயிற்றே! அற்புதம், அற்புதம்!" என்று வியப்புற்றார்கள்; "இது அம்பிகையின் திருவிளையாடல்; தன் அடியார் வார்த்தையை மெய்ப்பிக்கும் பொருட்டு இயற்றிய அற்புதம்" என்று தெளிந்தனர். பிறகு மன்னரும் பிறரும் அபிராமிபட்டரை அணுகி அடிவிழுந்து பணிந்து, "நாங்கள் செய்த குற்றத்தைப் பொறுக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தனர். அரசர் முன்பு சொன்ன மானியத்தை என்றும் பரம்பரை பரம்பரையாக அனுபவித்துக் கொள்ளும்படி பட்டருக்கு வழங்கினர்.

இவ்வரலாற்றின் உண்மை யாதாயினும், சரபோஜி அரசர் முதலில் அபிராமிபட்டரின் பெருமையை உணராமல் அசட்டையாக இருந்தாரென்றும், பிறகு அவர் உணர்ந்து கொள்ளும்வண்ணம் ஒரு நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்தது என்றும் நாம் கொள்வதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை.

சரபோஜி மன்னர் இந்த அன்பரிடம், "இன்றுமுதல் தங்களுக்கு **அபிராமி பட்டர்** என்ற திருநாமமும், தங்கள் பரம்பரையினருக்குப் பாரதியார் என்ற பட்டமும் வழங்குவனவாகுக" என்று கூறினர் என்பர்.

ஆராய்ச்சி

திருக்கடவூர் என்பது தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் காவிரியின் தென்கரையில் மாயூரம்-தரங்கம்பாடி இருப்புப் பாதையில் இருக்கும் ஒரு தலம். இத்தலம் மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் என்னும் மூவகைச் சிறப்புக்களை யும் உடையது. தேவர்களெல்லாம் பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதம் எடுத்து ஒரு குடத்தில் கொணர்ந்து இத்தலத்தில் வைத்தனர். மீட்டும் எடுக்க முயன்ற போது அக்குடமே லிங்காகாரம் ஆகிப் பதிந்து விளங்கு வதைக் கண்டனர். பிறகு அமுதம் வேண்டித் திருமாலைத் தலைவராகக் கொண்டு சிவபிரானைப் பூசித்தனர். திருமால் அருச்சனை புரிந்து வழிபடுகையில் அம்பி கையை வணங்க மறந்தமையின் சிவபிரான் திருவருள் கிடைக்கவில்லை. இப்பிழையை உணர்ந்து சிவாலயத் தில் தனியே எழுந்தருளியுள்ள அபிராமியைப் பூசித்துப் பின்னர்ச் சிவபிரானையும் பூசிக்கவே, எம்பெருமான் எழுந்தருளி அமுதம் கிடைக்கும்படி திருவருள் புரிந் தனர். அமுத கலசமே திருவுருவாக எழுந்த இறை வருக்கு அமிர்தகடேசர் என்ற திருநாமம் உண்டாயிற்று. கடம் (குடம்) அமைந்த தலமாதலின் இத் தலத்திற்குக் கடவூர் என்ற திருநாமம் அமைந்தது.

சிவஞானம் வேண்டிப் பூசித்த பிரமதேவருக்குச் சிவபிரான் மௌனத்தை அளித்தருள, அதிலிருந்து தோற்றிய வில்வ விருட்சமே இத்தலத்துக்குரிய விருட்ச மாயிற்று. அதனால் வில்வாரணியம் என்ற திருநாமம் இத் தலத்திற்கு உண்டாயிற்று.

சிவபெருமான் வீரத் திருவிளையாடல் புரிந்த அட்ட வீரட்டத் தலங்களுள் ஒன்று இது. மார்க்கண்டேய முனிவரைக் கொல்ல வந்த காலனை உதைத்து அடியா ருக்கு மரண பயமின்மையை வெளிப்படுத்திய சிறப் புடையது இது. மூவர் தேவாரமும் பெற்றது.

"மருட்டுயர் தீர அன் றர்ச்சித்த மாணிமார்க் கண்டேயற்காய்
இருட்டிய மேனி வளைவா ளெயிற்றெரி போலுங்குஞ்சிச்
சுருட்டிய நாவின்வெங் கூற்றம் பதைப்ப உதைத்துங்ஙனே
உருட்டிய சேவடி யான்கட வூருறை உத்தமனே"

என்பது முதலிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் திருநாவுக்கரசர் இவ்வீர விளையாட்டைப் பாராட்டுகின்றார்.

இங்கே எழுந்தருளியுள்ள விநாயகர் திருநாமம் கள்ளப் பிள்ளையார் என்பது; கள்ள வாரணப் பிள்ளையாரெனவும் வழங்கும். குங்கிலியக்கலய நாயனாரும், காரி நாயனாரும், உய்யவந்த தேவரும் அவதரித்த தலம் இதுவே.

இத் தலத்தின் ஆலயம் திருக்கைலாய பரம்பரைத் தருமபுர ஆதீனத்தின் பாதுகாப்பில் உள்ள கோயில்களுள் ஒன்று.

இங்கே எழுந்தருளியுள்ள அபிராமியம்பிகை மிக்க சக்தி பெற்ற மூர்த்தி. தேவர்கள் அமுதம் பெற இத் தேவியின் திருவருளும் இன்றியமையாமல் இருந்தமையின் இந்நூலில் ஆசிரியர், "விண்மேவும் புலவருக்கு, விருந்தாக வேலை மருந்தானதை நல்கும் மெல்லியலே!" (90) என்று பாராட்டுகின்றார். இத்தலத்தில் அடியார்களாகிய மனிதரும், அமுதம் வேண்டிய தேவரும், மார்க்கண்டேயர் முதலிய முனிவரும் வழிபட்டதை எண்ணியே, "மனிதருந் தேவரும் மாயா முனிவரும் வந்துசென்னி குனிதருஞ் சேவடிக் கோமளமே" (4) என்று போற்றுகின்றனர். மாயா முனிவர் என்றது காலன்கைப் பாசத்திற் படாமல் சிரஞ்சீவியாக மரணமின்மை பெற்ற மார்க்கண்டேய முனிவரையென்றே கொள்ளலாம்.

கூற்றம் குமைத்த குரைகழற் காலையுடைய கடவூர் எம்பெருமானும் அபிராமியம்மையும் தம்முள் வேறல்லராகையால், கால பயமின்றிச் செய்யும் திருவருட்

பெருக்கை அம்பிகையின்பாலுஞ் சார்த்தி இவ்வாசிரியர் கூறுவர்; "இறைவரும் நீயும்வந்து, வெவ்விய காலனென் மேல்வரும் போது வெளிநிற்கவே" (18), "அந்தகன்கைப் பாசத்தில் அல்லற் படஇருந்தேனை... ஆண்டுகொண்ட, நேசத்தை யென்சொல்லுகேன்!" (32), "அடுங்காலனெனைநடுங்க, அழைக்கும் பொழுதுவந் தஞ்சலென்பாய்" (33), "ஆவிவெங் கூற்றுக்கிட்ட, வரம்மை அடுத்து மறுகும்போதுவந் தஞ்சலென்பாய்" (49), "கதித்தகப்பு,வேலைவெங் காலனென் மேல்விடும் போது வெளிநில் கண்டாய்" (86).

அபிராமி என்ற திருநாமத்தின் சொற்பொருள் பேரழகுடையவள் என்பது; "எம்பெரு மாட்டிதன் பேரழகே" (70), "அழகுக் கொருவரு மொவ்வாத வல்லி" (71) என்பன இப்பொருளை நினைந்து பாடியனவே.

ஆசிரியர் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் சோபான முறையில் அம்பிகையை வழிபட்டு அவ்வந் நிலையில் அம்பிகையின் திருவருளை நுகர்ந்தவர். ஆதலின் அருச்சித்துப் பூசிக்கும் உருவத் திருமேனியைக் கண்டு களித்தல் தொடங்கி, ஒளியே வெளியாகித் தம்மை மறந்து கருவி கரணம் கழன்று நிற்கும் ஆனந்தாநுபவம் வரையிலுள்ள நிலைகளை யெல்லாம்உணர்ந்து பாராட்டுகின்றார். அம்பிகையின் திருவுரு அழகையும் திருமேனிச் சோதியையும் தரிசித்து வாயாரப் பாடுகின்றார். பல பல இடங்களில் வெவ்வேறு அம்சங்களை நிறுவிப் பல பல கோலத்தில் நின்று அருள்புரிபவள் பராசக்தி. அதனை உணர்ந்து அப்பெருமாட்டியின் அதிசயமான வடிவுகளை யெல்லாம் புகழ்ந்து பேசுகிறார். அம்பிகையோடு பிரிவின்றி நின்ற சிவத்தையும் இணைத்துக் காட்டுகின்றார். அம்பிகையின் அடியார்களது இயல்பையும் அருளால் அவர்கள் அடையும்

பேற்றையும் பல படியாக எடுத்துரைக்கின்றார். இவற்றைச் சிறிது கவனிப்போம்.

அபிராமியின் எழுதரிய திருமேனியின் ஒளி இருநிலமும் திசைநான்கும் பரந்து ஒளிர்வதைக் கண்டு இன்புற்றவர் ஆசிரியர். ஒளியும் மென்மையும் மணமும் உடைய அத் திருமேனியைத் தரிசித்து ஒளியே என்றும், கோமளமே என்றும், பரிமள யாமளையே என்றும் துதித்துக் களிக்கின்றார். உதிக்கின்ற செங்கதிரும், சிந்துரமும், மாணிக்கமும், மாதுளம் போதும், குங்கும நீரும், கமலமும் போன்ற அம்பிகையின் திருமேனி சில சமயங்களில் மின்னாயிரம் ஒருங்கு வந்தாற்போலப் பளிச்சிடுகின்றது. இப்படிச் செந்நிறம் பெற்றதோடு அம்பிகை பச்சைப் பசுங்கொடியாகவும், பொன்னிறம் பூண்ட பிங்கலையாகவும், வெண்ணிற மேனியினளாகவும், நீலநிறமுள்ள காளியாகவும் சில சமயங்களில் தோற்றம் அளிக்கின்றாள்.

அடியார்களுக்குப் பற்றுக்கோடாகிய அம்மையின் திருவடி மலர்களை, "எமக்கென்று வைத்த சேமம்" என்று போற்றுகின்றார். அவை மூவர் துதிப்பன; மறை பழகிச் சிவந்தன; மறைக்கும் அந்தமாவன; மாலயன் தேட மறை தேட வானவர் தேட நின்றன. அத் திருவடியைத் தாமரையென்றும் பல்லவமென்றும் ஆசிரியர் புகழ்கின்றார். தம்முடைய தலையில் அத் திருவடியை வைத்து ஆட்கொண்ட சீலத்தை இவர் பெருமிதத்தோடு பாராட்டுகிறார் "நின் திருவடியை வைப்பதற்குச் சிவபெருமான் திருமுடியையும் வேதங்களையும்விட அடியேன் முடை நாய்த்தலை சால நன்றோ?" (60) என்று உருகுகிறார். அந்தச் சரணாரவிந்தங்கள் வேதமாகிய சிலம்பை அணிந்து விளங்குகின்றன.

மேல், அம்பிகையின் சின்னஞ் சிறிய மருங்கை வருணிக்கின்றார். துடியும் வஞ்சிக்கொடியும் மின்னலும்

நுண்ணூலும் ஒத்து விளங்குவது அது. செய்ய பட்டும் பன்மணிக் கோவையும் இடையிற் புனைந்த கோலத்தைக் காட்டுகிறார் ஆசிரியர். மால்வரையும் உயர் ஆழியும் ஈரேழ் புவனமும் பூத்த உந்தியையும், அருள்கூர் தருணம்புயம் போன்ற தனபாரங்களையும் அழகுபடப் புனைகிறார். அரும்பு போலவும் செப்புப் போலவும் மேரு மலை போலவும் விளங்கிப் பொன்னிறம் பெற்ற நகில்கள் எந்தைதம் கருத்தன; அவர் கண்ணன; அவர் வலிய நெஞ்சை ஆட்டுவிக்கும் இயல்பு படைத்தன. அவற்றின் மேல் சண்பக மாலையும் கடம்ப மலரலங்கலும் முத்து மாலையும் பூண்டு கோலமளிக்கிறாள் அம்பிகை. சில பொழுது பாம்பு மாலையை அணிந்த அகிமாலினியாகவும் இருக்கிறாள்.

அம்பிகையின் திருக்கரங்கள் நான்கும் கோகனதத்தைப்போன்ற அழகுடையன. அவற்றில் முறையே பாசமும் அங்குசமும் மலர்ப்பாணம் ஐந்தும் கரும்பு வில்லும் ஏந்தியிருக்கின்றாள். வளையணிந்த திருக்கைகளில் சூலம் வைத்த கோலமும், வீணை ஏந்தும் திருக்கோலமும் உடையவளாகி விளங்கும் நிலையும் உண்டு. அம்பிகையின் திருத்தோள் மூங்கிலை வென்று விளங்குவது.

அவளுடைய வதனம்புயத்தில் சிந்தூரத் திலகம் ஒளிவிடுகிறது. வாய் பவளக்கொடி போல்வது. அதனிடையே நிலவும் தவளத் திருநகை மயிலிறகின் அடிக்குருத்தை நினைப்பிக்கின்றது. அத் திருவாயாகிய பவளத்தையும் முறுவலாகிய நிலவையும் துணைவிழியில் எழுதிப் பார்த்திருக்கும் இயல்புடையவர் ஆசிரியர்.

அம்பிகையின் இன்சொல் பாலையுந் தேனையும்பாகையும் போலும் பணிமொழி; பண்களிக்கும் குரல். அவள் திருச்செவியில் தரளக்கொப்பும் வயிரக் குழையும் ஒளிர்கின்றன. இயற்கை மணம் வீசும் தேவியின் கன்னங்

கரிய குழலில் கடம்ப மலரும் பிச்சிப் பூவும் அழகு பெறு கின்றன; மதியை அக்கூந்தலில் அணிந்திருக்கின்றாள்.

இத்தகைய திருமேனிக் கோலத்தைச் சமுதாய சேர்வையோடு தியானிப்பதையன்றித் தனித்தனியே நயனும்புயமும், வதனும்புயமும், கராம்புயமும், சரணம் புயமும் தஞ்சமாகத் தியானித்துக் கோகனதச் செங் கைக் கருப்பும் மலரும் எப்போதும் சிந்தை வைத்து அபிராமியின் கோலமெல்லாம குறித்து இன்புற்றவர் இவ்வாசிரியர். இந்தத் தியானம் வீறு பெறப் பெற இவர் எங்கும் அம்பிகையின் திருக்கோலத்தையே காணும் அநுபவத்தைப் பெற்றதை,

> **"பார்க்குந் திசைதொறும் பாசாங் குசமும் பனிச்சிறைவண்**
> **டார்க்கும் புதுமலர் ஐந்தும் கரும்புமென் அல்லலெல்லாம்**
> **தீர்க்கும் திரிபுரை யான்திரு மேனியும் சிற்றிடையும்**
> **வார்க்குங் குமமுலை யும்முலை மேல்முத்து மாலையுமே"**

என்ற அழகிய பாடலால் தெரிவிக்கிறார்.

திருவுருவத் தியானத்தோடு, திருநாமங்களைப் பல பல உருவத்தில் சொல்லி இன்புறும் இயல்புள்ளவர் இவர்; "கற்றதுன் நாமம்" (12) என்று சொல் கிறார். அவை நான்மறைச் சேர் திருநாமங்கள் என் பர். அவற்றைச் சொல்லுவதில் இவருக்கு ஒரு தனி யின்பம் முகிழ்க்கிறது. 'தீவினையுடைய அடியேன் தொடுத்த சொற்கள் பொருளற்றனவானாலும் நின் நாமங்களை விரவ வைத்திருக்கின்றேன். அவற்றைக் கூறுமளவிலாவது இவை தோத்திரமாகும்' (66) என்று இவர் உரைக்கின்றார். அம்பிகையை வருணித்தும், இயல்புரைத்தும் சுருக்கமாகவும் பெருக்கமாகவும் இவர் எடுத்தாண்ட திருநாமங்கள் பல. அவை வருமாறு:

அகிமாலினி, அண்டமெல்லாம் பூத்தவள், அணங்கு, அணிக்கு அழகு, அணுகாதவர்க்குப் பிணி, அதிசயமான வடிவுடையாள், அந்தரி, அபிராமவல்லி, அபிராமி, அம்பிகை, அம்புயாதனத்தம்பிகை, அம்மை, அமரர் விருந்து, அரு, அருபருந்த, அருட்கடல், அருள், அழகுக்கு ஒருவரும் ஒவ்வாத வல்லி, அழியாத கன்னிகை, அனைத்தையும் நீங்கி நிற்பாள், ஆடகத் தாமரை ஆரணங்கு, ஆத்தாள், ஆரணங்கு, ஆனந்தவல்லி, இசை வடிவாய் நின்ற நாயகி, இமயத்துப் பிறந்தவள், இமயப் பிடி, இமவான் பெற்ற கோமளம், இறைவர் செம்பாகத்து இருந்தவள், இறைவி, உடையாள், உமை, உலகெங்குமாய் நின்றாள், உள்ளத்தே விளைந்த கள், எந்தை துணைவி, எம்பிராட்டி, எம் பெருமாட்டி, எழுதரிய மேனி மயில், ஏதமிலாள் ஒளி, ஒன்பது கோணங்களில் உறைபவள், ஒன்று, கடம்பு சாத்தும் குழல் அணங்கு, கமலத் திரு, கலா வயிரவி மண்டலி, கறைக்கண்டனுக்கு மூத்தவள், கன்னி, கனங்குழை, காளி, கியாதி உடையவள், கிளி, குணக்குன்று, குவளைக்கண்ணி, கோமள யாமளை, கோமளவல்லி, சகலகலா மயில், சங்கரனார் மனைமங்கலம், சங்கரி, சடையோன் புடையாள், சண்டி, சாம்பவி, சாமளை, சித்தி, சித்திதரும் தெய்வம், சிந்தூர மேனியள், சிந்தூரானன சுந்தரி, சிவகாமசுந்தரி, சிவம், சுந்தரவல்லி, சுந்தரி, சூலினி, செங்கண்மால் திருத் தங்கச்சி, செங்கலச முலையாள், செம்பட்டுடையாள், செய்யாள், ஞாலமெலாம் பெற்ற நாயகி, தலைவி, தவள், தாய், திரிபுரசுந்தரி, திரிபுரை, திரு, தெருள், தேவரைப் பெற்ற அம்மை, தையல், நாயகி, நாராயணி, நான்முகி, நீலி, நுண்ணூல் இடையாள், பசும்பெண்கொடி, பஞ்ச சாயகி, பஞ்சபாணி, பஞ்சமி, பணிமொழி, பயிரவி, பராசக்தி, பராபரை, பரிமளப் பச்சைக்கொடி, பலவுரு, பனிமொழி, பாசாங்குசை, பாலினும் சொல் இனியாள்,

பிங்கலை, பிணிக்கு மருந்து, புத்தி, புரத்தை, புவனம் காத்தவள், புவனம் பதினான்கையும் பூத்தவள், பூங் குயில், பூங்குழலாள், பூதங்களாகி விரிந்த அம்மை, பூரணுசல மங்கலை, பைங்கிளி, போகம், மங்கலை, மண்டலி, மணி, மணி புனைந்த அணி, மணியின் ஒளி, மதிச்செஞ்சடையாள், மருள், மலைமகள், மறையின் அரும்பொருள், மறையின் பரிமளம், மனோன்மணி, மாத்தவள், மாதங்கி, மாதுளம்பூ நிறத்தவள், மாலினி, மின்கொடி, முக்கண்ணி, முகுந்தற்கு இளையவள், முகிழ்நகை, முத்தி, முத்திக்கு வித்து, முதல்வி, முப்புரை, மூவருக்கும் அன்னை, மெல்லியல், யாமளவல்லி, யாமளை, வஞ்சர் நெஞ்சடையாள், வல்லி, வாணுதல், வாணுதற் கண்ணி, வாராகி, விழுப்பொருள், வெளி, வெளியாள், வேதப்பரிபுரை முதலியன.

ஒன்றாகிப் பலவாகிய உருவம் உடையவளாகி இருந்தும் அம்பிகை அருவே உருவானவள். அகில சராசரங்களும் வானாதி பூதங்களுமாகி நின்றும் அவற்றி னின்றும் நீங்கினவள். வேதத்தின் முதலும் இடையும் அந்தமும் பொருளுமாக இருந்தும்மறைதேட நின்றவள். பிணியாகி நலிவாளும் அவள்; அப்பிணிக்கு மருந்தாகி அருள் மலிவாளும் அப்பிராட்டியே. பொருளாகவும் அப்பொருள் முடிக்கும் போகமாகவும் அப்போகத்தைச் செய்யும் மாயையாகவும் மாயா மலத்தை நீக்கும் தெரு ளாகவும் இலங்குவாள். ஆனந்தமாய் அறிவாய் அமுத மாய் இன்பம் தருவாள். புத்தியும் முத்தியுமாவாள். உல குக்கு மருந்தாகவும் அமரருக்கு விருந்தாகவும் உதவு வாள். இசை வடிவாய் நிற்பாள். ஒளியாய் ஒளிர்வாள்; வெளியாய் விரிவாள். திங்களுக்குள்ளிருந்து தண் ணொளி வீசுவாள்; செஞ்சுடருக்குள்ளிருந்து தேசு தருவாள். பிரமனிடம் கலைமகளாகவும், திருமாலிடம்

திருமகளாகவும் இருப்பவர்கள் அவளுடைய சத்தியமிசங் சளே யாவர். புவனம் பதினன்கையும் பூத்துக்காத்துக் கரக்கும் அப் பராசக்தி பிறப்பும் இறப்பும் அற்றவள்.

இமயவரையன் மகளாகத் திருவவதாரம் செய்தவள்; மகிடன் தலைமேல் நிற்பவள்; பிரம கபாலம் தரிப்பவள்; முகுந்தற்கு இளையவள்; கறைக் கண்டனுக்கு ஒரு வகையில் மூத்தவள்; ஒருவகையில் அன்னையும் ஆவாள்.

எம்பெருமானுடன் ஒன்றியும், தனியே இணைந்தும் அம்மை செய்யும் ஆடல்கள் சொல்லத் தரமோ? சிவத் திற்கும் சக்திக்கும் பேதமில்லை யென்பதை நன்கு உணர்ந்த இப் பெரியார் "சத்தியும் சத்தி தழைக்கும் சிவமும்" ஆக அம்பிகையை வழிபடுகிறார். சொல்லும் பொருளுமென நடராசப் பெருமான் அருகில் ஒன்றி இருப்பாள் தேவி; திருமணக்கோலத்தில் இறைவருடன் வீற்றிருப்பாள்; அவருடைய ஒரு கூற்றை மெய்யி னின்றும் பறித்துக் குடிபுகுவாள்; மன்மதனை எரித்த அப்பெருமானுடைய அழியா விரதத்தை அண்ட மெல்லாம் பழிக்கும்படி அவர் பாகத்தைக் கொண்டு, அச்செயலால் அவர் மதியை வவ்வி, ஒரு மகனும் அவ ருக்கு உண்டாகும்படி செய்த வல்லமையுடையாள்; அப் பிராட்டியின் ஊடலைத் தீர்க்கும்பொருட்டு இறைவர் பணிந்து அவளது சரணாரவிந்தத்தை முடிக் கண்ணி யாகச் சூடுகின்றார்; அப்போது அவளுடைய கோபம் மிகாதிருக்கும்பொருட்டுத் தம் கரத்திலுள்ள அக்கினி யையும், சிரத்திலுள்ள கங்கையையும் அவர் கரந்து விடுகிறார். இங்ஙனம் அருள் விளையாடல் புரியும் அவ் விருவரும் ஒருங்கே வந்து திருவருள் புரிதலை இவ் வாசிரியர் பல இடங்களில் சொல்கிறார்:

" புனிதரும் நீயுமென் புந்தியெந்நாளும் பொருந்துகவே" (4)
"உமையும் உமையொரு பாகரும ஏக உருவில்வந்திங் கெமையும் தமக்கன்பு செய்யவைத்தார்" (31)

"புண்ணியஞ் செய்தன மேமன மேபுதுப் பூங்குவளைக்
கண்ணியுஞ் செய்ய கணவருங் கூடிநம் காரணத்தால்
நண்ணியிங் கேவந்து தம்அடி யார்கள் நடுவிருக்கப்
பண்ணிநஞ் சென்னியின் மேற்பத்மபாதம் பதித்திடவே"
(41)

"........நின் துணைவரும் நீயும் துரியமற்ற
உறக்கந் தரவந் துடம்போ டுயிருற வற்றறிவு
மறக்கும் பொழுதென்முன் னேவரல் வேண்டும்."(89)

அபிராமியின் தொண்டர்கள் ஆகமபத்ததியை ஓர்ந்து மறை சொல்லியவண்ணம் தொழுது வாழ்த்தும் இயல்புடையவர்கள்; அவர்களுக்கு ஒரு தீங்கும் இல்லை; அவர்களுக்குத் தனம், கல்வி, தளர்வறியா மனம், தெய்வவடிவு, வஞ்சமில்லா இனம், இன்னும் நல்லன எவை உண்டோ அவை எல்லாம் அபிராமியின் கடைக்கண்கள் தரும்; ரத கஜ துரக பதாதிகள், மகுடம், சிவிகை, கனகம், ஆரம் முதலிய சின்னங்களைப் பெற்று அரச பதவியைப் பெறுவார்கள்; அவர்கள் படையாத தனமே இல்லை; இந்திர பதவியும் பெற்று வானுலக இன்பம் அத்தனையும் அடைவர். பிறகு வீட்டையும் அடைவர்.

இறைவியின் திருவருளால் மெய்ஞ்ஞானம் பெற்று அவர்கள் தவம் முயன்று யமவாதனையினின்றும் நீங்குவார்கள்; பிறவி வேரை அறுத்துவிடுவார்கள். அச் சிவ ஞானிகள் 'எமதெல்லாம் உனதே' என்று எல்லாவற்றையும் அம்பிகைக்கே அர்ப்பணஞ் செய்துவிட்டுத் தன்னந் தனியிருந்து விழிநீர் மல்கிப் புளகமரும்பித் ததும்பிய ஆனந்தமாகித் தேனில் விழுந்த வண்டு போலத் தேவியின் திருவருள் விலாசப் பரவெளியில் அமுதுண்டு கிடப்பர். அவர்கள் எது செய்தாலும் அதுவே தவமாகிவிடும்.

இத்தகைய தொண்டர்கள் கூடிய அவையத்தைப் பகலிரவாக நண்ணியவர் அபிராமிபட்டர்; அவர்களுடன்

கூடி முறை முறையே தேவியின் பரமாகம பத்ததியைப் பன்னியவர். அவர்கள் பின்னே திரிந்து அவர்களைப் பேணுவதற்குப் பூர்வஜன்மங்களில் தவம் செய்திருக்க வேண்டும்; 'முன்னே தவங்கள் முயன்று கொண்டேன்' என்று இவர் பெருமிதம் அடைகிறார். அவ்வடியார் பெருமையை எண்ணாதவர்கள் நரகுக்கு உறவாகியவர் களென்று கருதி அவர்களை நண்ணாதவர் இவர். குடில் தொறும் பலிக்கு உழலுகின்றவர்களைப் பார்க்கும் போதெல்லாம், "ஐயோ! இவர்கள் அம்பிகையை மாத்திரைப்போதுகூடமனத்தில் நினையாதவர்கள் போலும்!" என்று இரங்குபவர் பழிக்கே சுழன்று வெம்பாவங்களை செய்து பாழ்நரகக் குழிக்கே அழுந்தும் கயவர் கூட்டத்தை விரும்பாதவர்.

வாக்கு, மனம், காயம் என்னும் மூன்றினாலும் அம்பிகையைப் பக்தி பண்ணி இன்புற்ற பெரியார் இவர். அம்பிகையின் திருக்கோலத்தையன்றி மற்றவற்றை நெஞ்சில் இருத்தாதவர். உருகி அம்பிகையின் பாதத்திலே மனத்தைச் செலுத்தியவர். பலிபெறும் துர்த்தேவதை களைத் தாம் பூசிப்பதாகப் பிறர் கூறுவதைக் கேட்டவ ராதலின் தம் நிலையை இவர் ஒரு பாட்டில் வெளிப்படுத்தி யிருக்கிறார்.

> "வீணே பலிகவர் தெய்வங்கள் பாற்சென்று மிக்க அன்பு
> பூணேன் உனக்கன்பு பூண்டுகொண்டேன் நின்புகழ்ச்சியன்றிப்
> பேணேன்..." (64)

'இறைவியின் புகழைப் பாடவும் நாமம் கற்கவும் பக்தி பண்ணவும் நான் என்ன புண்ணியம் செய்தேன்!' என்று பூரிக்கின்றார். 'அம்பிகையின் சீறடி சென்னி வைக்க ஒரு பெரிய தவம் எங்களுக்குக் கிடைத்ததே என்ன ஆச்சரியம்!' என்று வியக்கின்றார். 'கன்னியைக் காணும் அன்பு பூணுதற்கு எண்ணிய எண்ணம்

முன்செய்த புண்ணியம் அன்றோ?' என்று உவகை பூக்கிறார்,

"அம்மையே, நான் நடுக்கடலுள் சென்று விழுந்தாலும் கரையேற்றுகை நின் திருவுள்ளம். நான் மிண்டு செய்தாலும் பொறுக்கை நன்று. உன்னையும் போற்றி, ஒருவர் தம்பால் பாமாலை கொண்டு சென்று பொய்யும் மெய்யும் இயம்ப வைத்தாயே; இது நின் அருளுக்கு அடுக்குமா? பரமென்று உன்னை அடைந்துவிட்டேன்; ஆகையால் பக்தருக்குள் தூரம் அன்று என்று என்னைத் தள்ளத்தகாது; என் ஆவி தவிர்விலதாகிய கதியை அடையும் வண்ணம் கருதியருள வேண்டும். அடியேன் இனிப் பிறவாமல் வந்து ஆண்டுகொள்வாயாக. அதன் பொருட்டு நான் நின்று ஏத்துகின்றேன். இனி யான் பிறந்தால் நின் குறையே அன்றி யார் குறை? காலன் நான் நடுங்கும்படி வந்து அழைக்கும்பொழுது நீ தரிசனம் தந்து அஞ்சலென்பாயாக!" என்று ஒரு நிலையில் மனமுருகி வேண்டுகிறார், இத்தேவி உபாசகர்.

தாம் அபிராமியால் தடுத்தாட்கொள்ளப்பெற்ற செய்தியை மனமுருகி நினைக்கின்றார்.

"அன்றே தடுத்தென்னை யாண்டுகொண்டாய்" (30)

"ஆசைக் கடலில் அகப்பட் டருளற்ற அந்தகன்கைப்
பாசத்தில் அல்லற் படஇருந் தேனைநின் பாதமென்னும்
வாசக் கமலந் தலைமேல் வலியவைத் தாண்டுகொண்ட
நேசத்தை என்சொல்லுவேன்!' (32)

தம்முடைய ஔவியத்தைத் தீர்த்து, பாசத் தொடரை அரித்து, நெஞ்சத்து அழுக்கையெல்லாம் அருட்புனலால் துடைத்து, ஆசையை அடங்கச்செய்து, வினையை ஓட்டி, பிறவியை உடைத்து, மறலிவருகின்ற வழியை மறிக்கச் செய்த அம்மையின் திருவருட் சிறப்பை எண்ணி எண்ணி வியக்கின்றார். அத் திருவருளே துணையாக இவர் அடைந்த ஆனந்தாநுப

வத்தை அங்கங்கே புலப்படுத்துகிறார். அம்பிகையின் தரிசனத்தால் விழியும் நெஞ்சும் களிநின்ற வெள்ளம் கரைகாணாமல் பெருகக் கருத்தினுள்ளே தெளிந்துநின்ற ஞானம் திகழ்கின்றதாம். மனத்தில் இருள் சிறிதும் இன்றி ஒளி வெளியாகியிருக்கும் அருள் விலாசத்தைக் கண்டு, "ஏதென்றறிகிலேன்!" என்று வேசாறிநிற்கிறார். அம்பிகையை உள்ளவண்ணம் கண்டு களித்ததை நினைந்து மகிழ்கிறார். "அகிலாண்டமும் நின், ஒளியாக நின்ற ஒளிர்திரு மேனியை உள்ளுந்தொறும், களியாகி அந்தக் கரணங்கள் விம்மிக் கரைபுரண்டு, வெளியாய் விடினெங்ஙனேமறப்பேன் நின் விரகினையே" என்பதில் இவருடைய இன்பப் பெருக்கின் தலையளவு குறிப்பிக்கப் படுகிறது.

எல்லாம் கடந்து நின்ற அம்மை தமக்கு அருள் செய்து ஆனந்தாநுபவத்தைப் பெறச் செய்தது தம் பக்குவத்தையும் விஞ்சியதென்ற எண்ணம் இவருக்கு மீதூர்ந்து நிற்கின்றது. "பூதங்களாகி விரிந்த அம்மையே, நீ இரங்கத்தக்க எளியேன் அறிவெல்லைக்கு உட்பட்டது பெரிய அதிசயம்" என்று வியக்கின்றார். பக்குவம் இல்லாத காலத்தில் தம்மை ஆண்டு கொண்டதை நினைந்து, "எனக்கு வம்பே பழுத்த படியே" (21) என்று சொல்கிறார். "என் புன்மொழி நின் திருவடிக்கு உரியதானது நகைப்பதற்குரியது" (26) என்கிறார். தம் பக்குவத்தை அம்பிகை நினையாமலே ஆண்டுகொண்டாள் என்று தெரிவிப்பாராகி, "நாயேனையும்இங் கொருபொருளாக நயந்துவந்து, நீயே நினைவின்றி ஆண்டுகொண்டாய்" (61) என்று பாடுகிறார்.

இப்படியெல்லாம் எளிதிலே பெரிய இன்பங்களைக் கூட்டுவிக்கும் அபிராமியம்மையின் உபாசனை யாவற்றி லும் சிறந்ததென்பார். "அபிராமி சமயம் நன்றே" (94)

என்று பாராட்டிப் பேசுவது காண்க. தாம் இன்பம் பெறுவதற்குக் காரணமான நெறியை இவர் உயர்த்தி வற்புறுத்திக் கூறுவது இயல்பே.

"கொள்ளேன் மனத்தில்நின் கோலம்அல்
லாதன்பர் கூட்டந்தன்னை
விள்ளேன பரசம யம்விரும்
பேன்வியன் மூவுலகுக்
குள்ளே அனைத்தினுக் கும்புறம்
பேஉள்ளத் தேவிளைந்த
கள்ளே களிக்கும் களியே
அளியஎன் கண்மணியே"

என்று வீறுபெறப் பேசவைத்த சமயம் இவர் சமயம்.

இந் நூலின்கண் தில்லை, சீகாழி, திருவெண்காடு, காஞ்சிபுரம், மதுரை என்னும் திருத்தலச் செய்திகள் வருகின்றன. சிவபிரான் தில்லையிலும் திருவெண்காட்டிலும் நடனம் செய்தருளியதும், அம்பிகை சீகாழியில் திருஞான சம்பந்தருக்குப் பால் அருத்தியதும், காஞ்சிபுரத்தில் சிவபெருமான் திருமேனி குழையத்தழுவியதும், இருநாழி நெல் கொண்டு அறம் வளர்த்ததும், மதுரையில் கடம்ப வனத்தில் எழுந்தருளியிருப்பதும், ஆகிய வரலாறுகள் இந் நூலில் சுட்டப் பெறுகின்றன. தேவார திருவாசகக் கருத்தும் சொல்லும் சில சில இடங்களில் உள்ளன.

பரம்பரையாக வேதநெறியில் ஒழுகும் குடும்பத்திற் பிறந்த இவ்வாசிரியர் வேதத்திலும், ஆகமத்திலும், லலிதா ஸஹஸ்ரநாமம் முதலிய தேவீபரமான கிரந்தங்களிலும் உள்ள கருத்துக்களை அங்கங்கே எடுத்தாண்டிருக்கிறார்.

இந்நூல் நடை வடசொற்கள் இடையிடையே விரவிச் செம்பாகமாக அமைந்திருக்கின்றது. அம்பிகை யின் திருநாமங்களை மிகுதியாகப் பொருத்தி ஆசிரியர் பாடுகிறார். எளிய நடையில் பெரும்பாலும் ஆற்றொழுக்கே அமைந்து இயலுகின்றன செய்யுட்கள். எதுகை நயம் பொருந்திய பாடல்கள் சில உண்டு

"மின்கொடி மென்கடிக் குங்கும தோயம்" (1)
"முப்புரை செப்புரை செய்யும் புணர்முலை" (5)
"சுந்தரி யந்தரி" (5)
"வந்தரி சிந்தூர வண்ணத்தினாள்" (8)
"வானவர் தானவ ரானவர்கள்" (14)
"அமையு மமையுறு தோளியர் மேல்வைத்த வாசை" (31)
"வண்டு கிண்டி" (76)
"விருந்தாக வேலை மருந்தான நைநல்கும்" (90)
"புண்ணிய ரெண்ணிலர்". (97)

ஒரு செய்யுளில் மடக்கு அமைந்துள்ளது :

"உடையாளை ஒல்குசெம்
பட்டுடை யாளை ஒளிர்மதிச்செஞ்
சடையாளை வஞ்சகர்
நெஞ்சடை யாளைத் தயங்குநுண்ணூல்
இடையாளை எங்கள்பெம்
மான்இடை யாளைஇங் கென்னைஇனிப்
படையாளை உங்களை
யும்படை யாவண்ணம் பார்த்திருமே."

சின்னஞ்சிறிய, பென்னம்பெரிய, கன்னங்கரிய, தன்னந்தனி, தங்கைச்சி, ஆத்தாள் என்ற வழக்குச் சொற்கள் இந்நூலில் வந்துள்ளன.

அன்போடு படிப்பவர் நெஞ்சில் அபிராமியின் திவ்வியத் திருஉருவம் தோற்றும்படியும், மேலும்மேலும் படிப்பாருக்குப் பக்தி நலம் பழுக்கும்படியும் செய்வது இந்நூல். அங்ஙனம் செய்வதற்குரிய சொல்நடையும்

பொருள் ஆற்றலும் இதில் நிரம்ப அமைந்து கிடக்கின்றன. உண்மையான ஞானம் பெற்று அதனுல் வரும் ஆனந்தாநுபவத்தை உடையவர்க்கன்றி இத்தகைய பொருட் சிறப்புடைய வாக்கு அமைதல் மிகவும் அருமை. அடிதோறும் ஆசிரியருடைய உயர்ந்த அநுபவநிலை கொப்புளித்துக் குமிழியிட்டு மணக்கின்றது. அந்த மணத்தை நுகரவைத்த ஆசிரியர் 'அபிராமி சமய'த்தை இதன் மூலமாக நமக்குக் காட்டுகிருர். நாம் உட்புகுந்து தெளிந்து பயன்பெறுவோமாக!

அபிராமி அந்தாதி

காப்பு

(கட்டளைக் கலித்துறை)

தாரமர் கொன்றையும் சண்பக
　　மாலையும் சாத்தும்தில்லை
ஊரர்தம் பாகத் துமைமைந்த
　　னேஉல கேழும்பெற்ற
சீர்அபி ராமி அந் தாதிஎப்
　　போதும்என் சிந்தையுள்ளே
கார்அமர் மேனிக் கணபதி
　　யேநிற்கக் கட்டுரையே.

(உரை) மாலையாகப் பொருந்திய கொன்றையையும் சண்பகமலர் மாலையையும் முறையே அணிந்தருளுகின்ற தில்லையெம்பெருமானுக்கும், அப்பெருமான் வாமபாகத்தில் உறைகின்ற உமாதேவியாருக்கும் திருக்குமரனே, கரிய நிறம் பொருந்திய திருமேனியையுடைய கணபதியே, ஏழு உலகங்களையும் பெற்ற சிறப்புடைய அபிராமியம்மையைப் பற்றிய அந்தாதியென்னும் இப்பிரபந்தமானது எப்போதும் என் உள்ளத்துக்குள்ளே நிலைபெறும்படி திருவாய்மொழிந் தருளுவாயாக.

தார்-மார்பின் மாலை. கொன்றை சிவபெருமானுக்கும், சண்பகம் அம்பிகைக்கும் உரிய மாலைகள்; சாம்பேயகுஸுமப்ரியா (435) என்பது அம்பிகையின் திருநாமங்களுள் ஒன்று. உலகேழும் பெற்றது: "புவியேழையும் பூத்தவளே" (12) என்பர் பின். ஊரருக்கும் உமைக்கும் மைந்தனே என்க. உமை: இங்கே, சிவகாமசுந்தரி; "சேரும் தலைவி சிவகாமசுந்தரி" (68). அந்தாதி யென்றது இங்கே அந்தாதிப் பிரபந்தத்திற்குரிய சொற்பொருள் வளத்தை. கணபதியின் திருநிறம் வெண்மையென்றும் சிவப்பென்றும் கூறுவதும் உண்டு. அந்தாதி நிற்கக் கட்டுரை என்க. கட்டுரைத்தல் – பொருந்துரப்படி திருவாய் மலர்ந்தருளுதல்; என்றது தம் உள்ளத்துள்ளே நின்று சொற்பொருள்களைத் தோற்றுவிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தபடி.

நூல்

உதிக்கின்ற செங்கதிர் உச்சித்
 திலகம் உணர்வுடையோர்
மதிக்கின்ற மாணிக்கம் மாதுளம்
 போது மலர்க்கமலை
துதிக்கின்ற மின்கொடி மென்கடிக்
 குங்கும தோயம்என்ன
விதிக்கின்ற மேனி அபிராமி
 என்றன் விழுத்துணையே.

(உரை) உதயமாகின்ற செங்கதிரவனும், மேல் நெற்றியில் அணியும் சிந்துரத் திலகமும், ஞானம் உடையவர்கள் நன்கு மதிக்கின்ற மாணிக்கமும், மாதுள மலரும், தாமரை மலரில் எழுந்தருளிய திருமகள் துதிசெய்கின்ற மின்னற் கொடியும், மெல்லிய வாசனையையுடைய குங்குமக் குழம்பும் ஆகிய பொருள்களைப் போன்றதென்று நூல்கள்

கூறுகின்ற திருமேனியையுடைய அபிராமியம்மை என்னுடைய மேன்மையான துணை ஆவாள்.

உதிக்கின்ற செங்கதிர்-பாலசூரியன்; கண்கொள்ளும் வடிவினதாதலின் இதனை உவமை கூறினர்; 'உத்யத்பானு ஸஹஸ்ராபா' (6) என்பது அம்பிகைக்குரிய ஆயிரந் திருநாமங்களுள் ஒன்று. "வந்துதித்த வெயிலாயிருக்கும் விசும்பில்" (99) என்பர் பின். உச்சித் திலகம்: "சிந்துர வண்ணப் பெண்ணே" (6), "சிந்துர வண்ணத்தினாள்" (8), "சிந்துர மேனியள்" (43) என்று பின்னும் கூறுதல் காண்க. திலகம்-மஞ்சாடி என்றும் கூறலாம்.

உணர்வு-மணிநூல் ஆய்ந்த அறிவு; மெய்ஞ்ஞானமெனலும் ஆம். மாணிக்கம்: "மணியே மணியின் ஒளியே" (24); "மாணிக்கவல்லி" (மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ். 1.) மாதுளம் போது: "மாதுளம் பூநிறத்தாளை" (பயன்); "தாடிமீ குஸுமப்ரபா" (லலிதா ஸஹஸ்ரநாமம், 560). மின்கொடி: "மின்னாயிரமொரு மெய்வடிவாகி விளங்குகின்ற, அன்னாள்" (55); "மின்போலு நின்றோற்றம்" (61). விழுத்துணை-விழுப்பமாகிய துணை. எல்லாவிடத்தும் எக்காலத்தும் துணையாக இருத்தலின் விழுத்துணை என்றார். 1

துணையும் தொழுந்தெய்வ மும்பெற்ற
தாயும் சுருதிகளின்
பணையும் கொழுந்தும் பதிகொண்ட
வேரும் பனிமலர்ப்பூங்
கணையும் கருப்புச் சிலையும்மென்
பாசாங் குசமும்கையில்
அணையும் திரிபுர சுந்தரி
ஆவ தறிந்தனமே.

(உரை) எமக்கு உயிர்த்துணையும், யாம் தொழும் தெய்வமும், எம்மைப் பெற்ற அன்னையும், வேதமென்னும்

மரத்தின் கிளையும், முடிவில் உள்ள கொழுந்தும், கீழே பதிந்த வேரும், குளிர்ச்சியையுடைய மலரம்புகளையும் கரும்பு வில்லையும் மெல்லிய பாசாங்குசத்தையும் திருக் கரத்தில் ஏந்திய திரிபுரசுந்தரியே ஆகும் உண்மையை யாம் அறிந்தோம்.

துணை முதலியவற்றை, எல்லா உயிருக்கும் துணை யென்பது முதலாகக் கொள்ளுதலும் பொருந்தும். தொழும் தெய்வம்-வழிபடு கடவுள். கொழுந்து: "பழமறையின் குருந்தே வருக" (**மீனாட்சி.** வருகை. 10). பணை-வேதசாகை கள். கொழுந்தென்றது வேதாந்தமாகிய உபநிடதங்களை. வேர் என்றது வேதத்துக்கு மூலமாகிய பிரணவத்தை வேதத்துக்கெல்லாம் உற்பத்தி ஸ்தானம் எனலுமாம்; "வேத ஜனனி" (**லலிதா ஸஹஸ்ரநாமம்,** 338) என்பது அம்பிகையின் திருநாமங்களுள் ஒன்று. "அருமறைக்கு, முன்னாய் நடுவெங்கு மாய்முடி வாய முதல்வி" (55) என்பர் பின். பாசாங்குசம், பூங்கணை, கருப்புச்சிலை; 85, பயன். 2

அறிந்தேன் எவரும் அறியா
மறையை அறிந்துகொண்டு
செறிந்தேன் உனது திருவடிக்
கேதிரு வேவெருவிப்
பிறிந்தேன்நின் அன்பர் பெருமைஎண்
ணாத கருமநெஞ்சால்
மறிந்தே விழுநர குக்குற
வாய மனிதரையே.

(உரை) அருட்செல்வம் உடையாய், வேறு யாரும் அறியாத இரகசியத்தை நான் அறிந்தேன்; அங்ஙனம் அறிந்தமையால் அதுகொண்டு நின் திருவடியினிடத்தே அடைந்தேன்; நின் அடியார்கள் பெருமையை எண்ணாத பாவம் மிக்க மனம் காரணமாகக் குப்புற விழும் நரக லோகத்தின் தொடர்புடைய மனிதரை அஞ்சி விலகினேன்.

நின் திருவடிக்கண் அடைக்கலம் புகுதல் எல்லா நன்மைகளையும் கூட்டுவிக்கும் என்ற உண்மையை அறிந்தேனென்பார், மறையை அறிந்தேன் என்றார். மறை-அம்பிகையின் மந்திரமும் ஆம். செறிதல்-புகலாகப் புகுதல்; இடைவிடாது தியானித்தலுமாம். திரு: மகாலக்ஷ்மீ (210) என்பது லலிதாம்பிகையின் திருநாமங்களுள் ஒன்று. பிறிந்தேன்: எதுகைபற்றி இடையின ரகரம் வல்லின மாயிற்று. கருமம்-இங்கே தீவினை. 3

மனிதரும் தேவரும் மாயா
முனிவரும் வந்துசென்னி
குனிதரும் சேவடிக் கோமள
மேகொன்றை வார்சடைமேல்
பனிதரும் திங்களும் பாம்பும்
பகீரதி யும்படைத்த
புனிதரும் நீயும்என் புந்திஎந்
நாளும் பொருந்துகவே.

(உரை) பூவுலக வாசிகளாகிய மனிதர்களும் பொன்னுலக வாணராகிய தேவர்களும் மரணம் இல்லாத பெருமையை யுடைய முனிவர்களும் வந்து தலை வணங்கும் செம்மை யாகிய திருவடிகளும் மெல்லியல்பும் உடைய தேவியே. கொன்றைக் கண்ணியை அணிந்த நீண்ட சடாபாரத்தின் மேல் பனியை உண்டாக்குகின்ற சந்திரனையும் பாம்பையும் கங்கையையும் கொண்ட தூயவராகிய சிவபிரானும் நீயும் என் அறிவினிடத்தே எக்காலத்திலும் இணைந்து எழுந்தருள்வீர்களாக!

மாயா முனிவர்-தவத்தாலும் சித்திகளாலும் மரணம் ஒழிந்த முனிவர்; மார்க்கண்டேயர் முதலிய இருடிகள்; தாபஸாராத்தியா (359) என்பது அம்பிகையின் திருநாமங் களில் ஒன்று. கோமளம்-மென்மை; 33, குறிப்புப்பார்க்க. 4

பொருந்திய முப்புரை செப்புரை
செய்யும் புணர்முலையால்
வருந்திய வஞ்சி மருங்குல்
மனோன்மணி வார்சடையோன்
அருந்திய நஞ்சமு தாக்கிய
அம்பிகை அம்புயமேல்
திருந்திய சுந்தரி அந்தரி
பாதம்என் சென்னியதே.

(உரை) அடியேங்களுக்குத் திருவருள் புரிவதற்குப் பொருந்திய திரிபுரையும், செப்பை உவமையாகச் சொல்லும் இணைந்த தனங்களின் பாரத்தினால் தளர்வுற்ற வஞ்சிக் கொடியைப் போன்ற திருவிடையையுடைய மனோன்மணியும், நீண்ட சடையையுடைய சிவபிரான் உண்ட விடத்தைத் தன் திருக்கரத்தால் கண்டமட்டுமாக்கி அமுதமாக்கிய அம்பிகையும், தாமரை மலரின்மேல் அழகு பெற வீற்றிருந்தருளும் சுந்தரியும், அந்தரியும் ஆகிய அபிராமியம்மையின் திருவடி என்தலைமேலுள்ளது; அதனை நான் வணங்குகின்றேன்.

முப்புரை-திரிபுரை (**லலிதா.** 626). திரிபுரை என்பதற்குப் பலவாறு பொருள் கொள்வர். புரை-மூத்தவள்; மும்மூர்த்திகளுக்கும் மூத்தவளென்பர் ஒரு சாரார். திரிபுரார்ணவம் என்னும் நூல், 'பிங்கலை, இடைகலை, சுழுமுனை என்னும் மூன்று நாடிகளிலும் இருப்பவளாதலினாலும், மனம் புத்தி சித்தம் என்னும் மூன்றிலும் உறைபவளாதலினாலும் திரிபுரையென்னும் திருநாமம் வந்தது' என்று கூறும். முத்தேவர், மும்மறை, முத்தீ, முச்சக்தி, மூன்று ஸ்வரம், மூவுலகு, மூந்நகரம் முதலிய மூவகைப் பிரிவுகளுக்கெல்லாம் உரியவளாதலின் இப்பெயர் வந்ததென்று கௌடபாத சூத்திர உரை கூறும். சந்திரகண்டம், அக்கினிகண்டம், சூரியகண்ட மென்னும் முப்பிரிவை

யுடைய சக்கரத்துக்குத் தலைவி யென்பது ஒரு பொருள். மனோன்மணி: லலிதாம்பிகையின் திருநாமங்களுள் ஒன்று (207). மனத்தை ஞானநிலைக்கு எழுப்புபவள் என்பது பொருள். புருவமத்திக்கு மேலே பிரமரந்திரத்திற்குக் கீழ் உள்ள இந்து முதலிய எண்வகை நிலைகளில் இறுதிநிலை உன்மனி அல்லது மனோன்மணியாம். இதன்கண் உறைதலின் தேவிக்கு இப்பெயர் வந்ததென்றும், பற்றற்ற மனம் இயங் கலற்று நிற்கும் நிலை உன்மனியாதலின் அந்நிலையில் அருள் புரிதல் பற்றி இங்ஙனம் வழங்கப்பெறுவா ளென்றும் கூறுவர்.

நஞ்சு அமுதாக்கிய அம்பிகை: "எவ்விடத்துந் தாமாகி யிருந்தவருக் கருந்தவரும், வெவ்விடத்தை யமுதாக்கும் விரைக்கொடியைப் பாடுவனே" (**மீனாட்சியம்மை குறம்**). அம்பிகை - தாய். அம்புயமேல் திருந்திய சுந்தரி - தாமரை யின்மேல் எழுந்தருளிய அபிராமி; பத்மாஸனா என்பது தேவியின் திருநாமங்களுள் ஒன்று. சுந்தரி, அபிராமி: ஒரு பொருளன. அந்தரி - பராகாச வடிவையுடையவள். அந்தரம் - ஆகாசம்; பராகாசா என்பது அம்பிகையின் திருநாமம் (782). சிதாகாசத்தில் உறைபவளெனலும் ஆம். 'தஹராகாச ரூபிணீ' (609) என்பது ஒரு திருநாம மாதலின் இங்கே தகராகாச உருவினள் என்பதும் பொருந்தும். இதயத்துள்ளே உள்ளது தகராகாசம்.

பாதம் இரண்டாயினும் ஒன்றுபோல வைத்துப் பேசிய படி; தொகுதி ஒருமை. 5

சென்னிய துன்பொற் றிருவடித்
தாமரை சிந்தையுள்ளே
மன்னிய துன்திரு மந்திரம்
சிந்துர வண்ணப்பெண்ணே
முன்னிய நின்அடி யாருடன்
கூடி முறைமுறையே
பன்னிய தென்றும்உன் றன்பர
மாகம பத்ததியே.

(உரை) சிந்துரத்தின் செந்நிறம் வாய்ந்த திருமேனியை யுடைய தேவி, என் சிரத்தின்மேல் முடிபோலத் திகழ்வது நின் பொலிவு பெற்ற திருவடியாகிய தாமரை மலர்; நெஞ்சத்துள் நிலைபெற்று இருப்பது உன் அழகிய மந்திரம்; நின்னையே தியானிக்கும் நின் அடியார்களுடன் கலந்து முறைப்படி அடுத்தடுத்து நான் பாராயணம் செய்வது உன்னுடைய மேலான ஆகம பத்ததியே யாகும்.

மனம், வாக்கு, காயம் என்னும் முக்கரணங்களாலும் வழிபடுவதைக் கூறுகின்றார். பொன் - பொலிவு. முறை முறையென்ற பன்மை பலகாலும் பாராயணம் செய்தலை அறிவித்தது. பரம ஆகம பத்ததி – சாக்தாகம வழிவந்த நூல்கள். சதாசார பத்ததி யென்பதுபோல நூல்கள் பத்ததி யென்ற பெயரோடு வழங்குதல் காண்க. 6

ததியுறும் மத்திற் சுழலும்என்
ஆவி தளர்விலதோர்

கதியுறு வண்ணம் கருதுகண்
டாய்கம லாலயனும்

மதியுறு வேணி மகிழ்நனும்
மாலும் வணங்கிஎன்றும்

துதியுறு சேவடி யாய்சிந்து
ரானன சுந்தரியே.

(உரை) தாமரை மலரை இருக்கையாகக் கொண்ட பிரமதேவனும், சந்திரனைத் திருமுடியில் தரித்த நின் கணவராகிய சிவபெருமானும், திருமாலும் வழிபட்டு எந்நாளும் தோத்திரம் செய்யும் செம்மையாகிய திருவடியை யுடையாய், சிந்துரத்திலகம் அணிந்த திருமுகத்தையுடைய பேரழகியே, தயிரில் கடைதற்காக அமைந்த மத்தைப் போலப் பல பிறவிகளில் சுழன்று திரியும் அடியேனது உயிர், பிறப்பிறப்பென்னும் தளர்ச்சி இல்லாததாகிய

ஒப்பற்ற வீட்டு நிலையை அடையும்படி திருவுள்ளம் கொண்டருள்வாயாக.

"மத்துறு தண்டயி ரிற்புலன் றீக்கது வக்கலங்கி. வித்துறு வேனே விடுதிகண்டாய்" (திருவாசகம்) என்பது இங்கே ஒப்பிடற்குரியது. மூவரும் பணிதல்: "நயனங்கள் மூன்றுடை நாதனும் வேதமும் நாரணனும், அயனும் பரவும் அபிராமவல்லி", "முதற்றேவர் மூவரும் யாவரும் போற்றும் முகிழ்நகையே" (74, 92). சிந்துரானனம்: சிந்தூர திலகாஞ்சிதா (லலிதா. 632).

7

சுந்தரி எந்தை துணைவிஎன்
பாசத் தொடரைஎல்லாம்

வந்தரி சிந்துர வண்ணத்தி
னுள்மகி டன்தலைமேல்

அந்தரி நீலி அழியாத
கன்னிகை ஆரணத்தோன்

கந்தரிகைத்தலத் தாள்மலர்த்
தாள்என் கருத்தனவே.

(உரை) சுந்தரி, எந்தையாகிய சிவபெருமானுக்குரிய தேவி, என்னுடைய பாசமாகிய தளைகளையெல்லாம் அடியேன்பால் எழுந்தருளி வந்து அழிக்கும் சிந்துர நிறம் பொருந்தியவள், மகிஷாசுரனது சிரத்தின்மேல் நிற்கும் அந்தரி, நீல நிறத்தை உடையவள், என்றும் அழிவில்லாத கன்னிகை, பிரமதேவனது கபாலத்தைத் தாங்குகின்ற திருக்கரத்தை உடையவள் ஆகிய அபிராமியின் தாமரை மலரைப் போன்ற திருத்தாள்கள் என் உள்ளத்துள்ளே என்றும் எழுந்தருளி யிருப்பனவாம்.

யான் புன்னெறிபற்றி ஒழுகாநிற்க, என்பால் பேரருள் பூண்டு தானே வலியவந்து ஆண்டுகொண்டாள் என்பார், 'வந்து அரி சிந்துர வண்ணத்தினுள்' என்று கூறினார். சிந்துர வண்ணம்: 1, 6. மகிடன் தலைமேல் நின்ற கோலத்தில்

அம்பிகை துர்க்கையென்றும் சாமுண்டியென்றும் வழங்கப் பெறுவாள்; மகிஷாசுரமர்த்தனி யென்னும் திருநாமம் காண்க; "கொதியாது கொதித்தெறிந்த கோட்டெருமைத் தலையின்மிசை, மிதியாத சீறடி மிதித்தன போற்றேன்ற" (**பழம் பாடல்**). நீலி - காளி. அழியாத கன்னிகை – கன்னிப் பருவம் என்றும் அழியாதவளெனலும் ஆம்; குமாரி என்ற திருநாமத்தை ஓர்க; "கனிகையுமை" (**திருப்புகழ்**), "அகிலாண்ட கோடியீன்ற, அன்னையே பின்னையுங் கன்னி யென மறைபேசும் ஆனந்த ரூப மயிலே" (**தாயுமானவர் பாடல்**). பிரமகபாலம் தரித்தவள்: "பலிகொள் கபாலி" (**திருப்புகழ்**), "சிவஞான போதகி செங்கைக் கபாலி திகம்பரி" (**வராகி மாலை**. 32.) 8

கருத்தன எந்தைதன் கண்ணன
வண்ணக் கனகவெற்பிற்

பெருத்தன பால்அழும் பிள்ளைக்கு
நல்கின பேரருள்கூர்

திருத்தன பாரமும் ஆரமும்
செங்கைச் சிலையும்அம்பும்

முருத்தன மூரலும் நீயும்அம்
மேவந்தென் முன்னிற்கவே.

(உரை) தாயே, எம் தந்தையாராகிய சிவபிரானது திருவுள்ளத்தில் இருப்பனவும், திருவிழிகளில் உள்ளனவும், அழகு பெற்ற பொன் மலையாகிய மேருவைப் போலப் பருத்திருப்பனவும், அழுத திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளை யாருக்குப் பாலை வழங்கினவும் ஆகிய பெரிய திருவருள் மிகுந்த அழகிய திருத்தனபாரமும், அவற்றின்மேல் உள்ள முத்துமாலையும், சிவந்த திருக்கரத்தில் உள்ள கரும்பு வில்லும், மலரம்புகளும், மயிலிறகின் அடிக்குருத்துப் போன்ற புன்னகையும், தேவியாகிய நின் பூரணத் திருக்கோலமும் என்முன் நின்று காட்சியருளுக.

தனபாரம் கண்ணன: "தார்கொண்ட மதிமுடி யொருத்தன் றிருக்கண்மலர் சாத்தக் கிளர்ந்து பொங்கித் தவழுமிள வெயிலுமழ நிலவுமள வளவலாற் றண்ணென்று வெச்சென்றுபொன், வார்கொண் டணைந்தமுலை மலைவல்லி" (**மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், 1**). ஊட்டாமல் கிண்ணத் திற் கறந்து அருத்தினமையின் நல்கின என்றார்.

ஆரம்-சகசிரதாரை என்னும் முத்துமாலை (**தக்கயாகப் பரணி**, 106, உரை.) முருந்து என்பது எதுகை நோக்கி முருத்தென வலித்தது. "அணிவது வெண்முத்து மாலை", "முத்து வடங்கொண்ட கொங்கை", "பென்னம் பெரிய முலையுமுத் தாரமும்", "முலைமேன் முத்து மாலையுமே" (37, 42, 53, 85) என்பர் பின். 9

நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும்
நடந்தும் நினைப்பதுன்னை
என்றும் வணங்குவ துன்மலர்த்
தாள்எழு தாமறையின்
ஒன்றும் அரும்பொரு ளே அரு
ளேஉமை யேஇமயத்
தன்றும் பிறந்தவளே அழி
யாமுத்தி ஆனந்தமே.

(**உரை**) எழுதாமல் கேட்கப்படுகின்ற வேதத்திற் பொருந்தும் அரிய பொருளாயுள்ளாய், சிவபிரானது திருவருள் வடிவே, உமாதேவியே, அன்று இமாசலத்தில் அவதரித்தாய், அழியாத முத்தியின்பமாக உள்ளாய், அடியேன் நின்றபடியும் இருந்தபடியும் படுத்தபடியும் நடந்தபடியும் தியானம் செய்வது உன்னையே; என்றைக்கும் வழிபடுவது நின்றன் திருவடித் தாமரையையே.

"நின்று மிருந்துங் கிடந்தும் நினைமின்கள், என்றுஞ் சிவன்று ளிணை" என்பதை முதலடி நினைப்பிக்கின்றது. மறைப்பொருள்: "மறையாய் மறைப் பொருளாய்ப்

பொருண்முடிவு தானாய்......இடம்பிரியா வெம்பிராட்டி" (**திருவிளையாடல்,** 4: 42.) அருளே: "அருளது சத்தி யாகு மரன்றனக்கு" (**சிவஞான சித்தியார்**); "தயாமூர்த்தி" (**லலிதா.**581.) அன்றும்: உம், அசைநிலை. முத்தி ஆனந்தம்: "முத்தியும்" (23) என்பர் பின்; "முக்தி ரூபிணி" (**லலிதா.** 737.)

10

ஆனந்த மாய்என் அறிவாய்
நிறைந்த அமுதமுமாய்
வானந்த மான வடிவுடை
யாள்மறை நான்கினுக்கும்
தானந்த மான சரணார
விந்தம் தவளநிறக்
கானந்தம் ஆடரங் காம்எம்பி
ரான்முடிக் கண்ணியதே.

(**உரை**) ஆனந்த உருவமே தானாகி என் அறிவாகி நிரம்பிய அமுதம் போன்றவளாகி ஆகாசம் ஈறான பஞ்ச பூதங்களும் தன் வடிவாகப் பெற்ற தேவியினது, நான்கு வேதங்களுக்கும் முடிவாக நிற்கும் திருவடித் தாமரையானது, வெண்ணிறத்தையுடைய மயானத்தைத் தம்முடைய ஆடும் இடமாக உடைய எம்பெருமானாகிய சிவபிரானது திருமுடி மாலையாக உள்ளது.

ஆனந்தம் – ஆனந்த உருவம்; "பரமானந்தா" (**லலிதா.** 252). அறிவித்தால் அறிவதே உயிர்த்தொழிலாதலின் அறிவாய் என்றார். அமுதமென்றது மரணமில்லாமையைக் குறித்து நின்று, நிலைபேறான உண்மையைப் புலப்படுத்தியது. எனவே சச்சிதானந்த உருவுடையாள் என்பதாயிற்று. வான் அந்தம் – பிருதுவி முதல் ஆகாசம் ஈறான; "உயிரொடு பூதமைந்து மொருமுத லாகிநின்ற உமை" (**திருப்புகழ்**). எல்லாம் நீறுபட்ட இடமாதலின் மயானத்தைத் தவளநிறக் கான் என்றார்; திருவெண்காடு

என்பதும் பொருந்தும். கண்ணி-தலையில் அணியும் அடையாள மாலை. "கர்ப்பூர வல்லியின் பாதபத்மம். மதுமத் தொடுந்தம் முடிவைத்த வாமது ரேசரவர்" (**மீனாட்சியம்மை இரட்டை மணிமாலை,** 8). அம்பிகையின் ஊடல் தீர்க்கும் பொருட்டு இறைவன் தேவியை வணங்கியதைக் குறிப்பித்தவாறு. 11

கண்ணிய துன்புகழ் கற்பதுன்
நாமம் கசிந்துபத்தி
பண்ணிய துன்இரு பாதாம்
புயத்தில் பகல்இரவா
நண்ணிய துன்னை நயந்தோர்
அவையத்து நான்முன்செய்த
புண்ணியம் ஏதென் அம் மேபுவி
ஏழையும் பூத்தவளே.

(உரை) என் தாயே, ஏழுலகங்களையும் பெற்ற தேவியே, அடியேன் கருதுவது உன் புகழ்; கற்பது உன்னுடைய நாமம்; மனமுருகிப் பக்தி செய்வது, உன் இரண்டு திருவடித்தாமரை மலர்களிலேதான்; பகலும் இரவுமாகப் பொருந்தியது, உன்னை விரும்பிய மெய்யடியார்களது கூட்டத்தில்; இவ்வளவுக்கும் காரணமாக அடியேன் முன் பிறவிகளில் செய்த புண்ணியச் செயல் யாது?

இத்தகைய செய்கைகள் முற்பிறப்பில் புண்ணியம் செய்தார்க்கே வாய்ப்பனவாதலின் இங்ஙனம் வினவினார்; "தவமும் தவமுடையார்க் காகும்" (**குறள்**) என்பதை நினைக்க. அவையமென்றது திருக்கூட்டத்தை. முக்கரணத்தாலும் செய்யும் வழிபாட்டை முன்னர்க் கூறினார். 12

பூத்தவ ளேபுவ னம்பதி
னான்கையும் பூத்தவண்ணம்
காத்தவ ளேபின் கரந்தவ
ளேகறைக் கண்டனுக்கு

மூத்தவ ளேஎன்றும் மூவா
முகுந்தற் கிளையவளே
மாத்தவ ளேஉன்னை அன்றிமற்
றோர்தெய்வம் வந்திப்பதே.

(உரை) உலகம் பதினான்கையும் திருவருளால் ஈன்றோய், அவ்வாறு அருள் கொண்டு ஈன்றது போலவே அவற்றைப் பாதுகாத்தோய், பின்னர் அவற்றைச் சங்காரம் செய்வோய், விடத்தையுடைய நீலகண்டப் பெருமானுக்கு முன் பிறந்தோய், மூப்பை அடையாத திருமாலுக்குத் தங்கையே, பெரிய தவத்தையுடையவளே, அடியேன் உன்னையே தெய்வமாக வழிபடுவதன்றி வேறு ஒரு தெய்வத்தை வழிபடுவது ஆகுமா?

ஆக்கல் முதலிய முத்தொழிலுக்கும் மூல காரணமா யிருத்தல் பற்றிப் பூத்தவளே, காத்தவளே, கரந்தவளே என்றார். "ஈரேழ் புவனமும் பூத்தவுந்திக் கொங்கிவர் பூங்குழலாள்" (75) என்பர் பின். பூத்தவண்ணம் என்ற உவமை, அருள் பெருகிப் பூத்தவாறே அருள் பெருகிக் காத்தாய் என்பதைப் புலப்படுத்தியது (பயன்). பிரமன் முதலிய மூவரிடத்தும் இருந்த முத்தொழிலையும் இயற்று பவள் அம்பிகை யென்றவாறு; லலிதாம்பிகையின் திரு நாமங்களாகிய ஸ்ருஷ்டி கர்த்ரீ, ப்ரஹ்மரூபா, கோப்த்ரீ, கோவிந்த ரூபிணீ, ஸம்ஹாரிணீ, ருத்ரரூபா (264-9). த்ரிமூர்த்தி (628) என்பவற்றைக் காண்க. சக்தி தத்துவத்தி னின்றும் சதாசிவ தத்துவம் தோன்றுதலின் மூத்தவள் என்றார். தவம் புரிபவள், தவள் (44). சாரியை வேண்டிய வழி இல்லையாயிற்று. வந்திப்பதே : ஏகாரம், வினா. 13

வந்திப் பவர்உன்னை வானவர்
தானவர் ஆனவர்கள்
சிந்திப் பவர்நற் றிசைமுகர்
நாரணர் சிந்தையுள்ளே

பந்திப் பவர்அழி யாப்பர
மானந்தர் பாரில்உன்னைச்
சந்திப் பவர்க்கெளி தாம்எம்பி
ராட்டிநின் தண்ணளியே.

(உரை) எம் தலைவியாகிய அபிராமியே, உன்னை வழி படுவோர்கள் தேவர்களும் அசுரர்களும் ஆகிய இருவகை யினருமாவார்; நின்னைத் தியானம் செய்பவர்கள் நல்ல பிரமதேவரும் திருமாலும்; தம்உள்ளத்துள்ளே அன்பினால் கட்டி வைப்பவர், மேலான ஆனந்த உருவினராகிய சிவபெருமான்; ஆயினும் உன் குளிர்ந்த திருவருள் உலகில் நின்னைத் தரிசிப்பவர்களுக்கு எளிதாக இருக்கின்றது.

இத்துணை அரிய பொருளாக இருந்தும் இவ்வுலகத்தில் நின் திருவுருவைக் கோயில்களில் தரிசிப்பவர்களுக்கு நின் தண்ணளி எளிதா யிருந்தவண்ணம் வியத்தற்குரியதென்றவாறு. சந்தித்தல் - தரிசித்தல்; "மயில் வாகனனைச் சந்திக்கிலேன்" **(கந்தரலங்காரம்.)** மூவரும் போற்றுதல் ; 14

26.

தண்ணளிக் கென்றுமுன் னேபல
கோடி தவங்கள்செய்வார்
மண்ணளிக் கும்செல்வ மோபெறு
வார்மதி வானவர்தம்
விண்ணளிக் கும்செல்வ மும்அழி
யாமுத்தி வீடுமன்றோ
பண்ணளிக் கும்சொற் பரிமள
யாமளைப் பைங்கிளியே.

(உரை) பண்ணையொத்த இனிய மொழிகளைப் பேசும் பரிமளத் திருமேனியையுடைய யாமளையாகிய பச்சைக் கிளியே, உன்னுடைய திருவருளைப் பெற வேண்டுமென்று முன்பிறப்புக்களில் பலகோடி வகையான தவங்களைப்புரிந்த அன்பர்கள், இவ்வுலகத்தைப் பாதுகாக்கும் அரசச் செல்வம் ஒன்றைத்தானா பெறுவார்கள்? யாவரும் மதிக்கின்ற

தேவர்களுக்குரிய வானுலகத்தை ஆளும் செல்வத்தையும் என்றும் அழியாத மோட்சமாகிய வீட்டையுமன்றோ பெறுவார்கள்?

இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மூன்று பயனும் பெறுவர் என்றபடி; "அறந்தழுவும் நெறிநின்றோர்க் கிகம்போகம் வீடளிக்கும் அம்மை" (திருவிளையாடல். 4 : 20).

இறைவியின் தண்ணளிக்கென்று தவம் செய்தாலும் அத்தவம் இப்பயன்களையும் கூட்டுவிக்கும். தண்ணளி விளையுமாறு இப்படியாயிற்று. மதிவானவர் விண்-யாவரும் போகத்திற் சிறந்ததென்று மதிக்கும் தேவலோகம். அழியா முத்தியென்றமையின் ஏனையவை இரண்டும் அழியுமென்பது குறிப்பால் புலப்பட்டது. பண் அளிக்கும் : அளிக்கும், உவமவாசகம்; தன் இனிமையால் பண்களைப் பாதுகாக்கும் எனலுமாம். பரிமளம்: 28, 48; "திவ்ய கந்தாட்யா" (லலிதா. 631). யாமளை - சியாமள நிறத்தை உடையவள்; அஃது ஒருவகைப் பச்சை நிறம். 15

கிளியே கிளைஞர் மனத்தே
கிடந்து கிளர்ந்தொளிரும்
ஒளியே ஒளிரும் ஒளிக்கிட
மேஎண்ணில் ஒன்றும் இல்லா
வெளியே வெளிமுதல் பூதங்கள்
ஆகி விரிந்தஅம்மே
அளியேன் அறிவள விற்கள
வான ததிசயமே.

(உரை) கிளி போன்ற திருமேனியையுடைய தேவீ, உறவினராகிய அன்பர்கள் மனத்தே நிலைபெற்று ஒரு காலைக்கு ஒருகால் விளங்கித் தோன்றும் ஞான ஒளியே, விளங்குகின்ற ஒளிகளுக்கெல்லாம் ஆதாரப் பொருளே, எண்ணிப் பார்க்கும்போது எந்தத் தத்துவமும் ஆகாமல் எல்லாம் கடந்து நின்ற பரவெளியே, ஆகாசம் முதலிய

ஐம்பெரும் பூதங்களுமாகி விரிந்த தாயே, இத்துணைப் பெரிய பொருளாகிய நீ இரங்கத்தக்க அடியேனது சிற்றறி வின் எல்லைக்கு உட்பட்டது வியப்புத் தருவதாகும்

கிளர்தல்-மேன்மேலும் எழுதல். ஒளிக்கு இடம்-சந்திர சூரியாக்கினிகளாகிய ஒளிப் பொருள்களுக்கெல்லாம் மூல காரணம். வெளியே: 'பராகாசா' (782 என்னும் லலிதாதேவியின் திருநாமத்தை நினைக்க. விரியும் பொழுது ஆகாசம், தீ என்னும் முறைப்படி விரிதலின் வெளிமுதற் பூதங்கள் என வெளியை முன் வைத்தார். அடங்கும் முறையில் ஆகாசம் இறுதியில் நிற்கும்; "வானந்த மான வடிவுடையாள்" (11) என்று முன்னே கூறியது காண்க. 16

அதிசய மான வடிவுடை
யாள்அர விந்தமெல்லாம்
துதிசய ஆனன சுந்தர
வல்லி துணை இரதி
பதிசய மான தபசய
மாகமுன் பார்த்தவர்தம்
மதிசய மாக அன்றோவாம
பாகத்தை வவ்வியதே.

(உரை) வியப்பைத் தரும் திருவுருவத்தை உடையவள்; தாமரை மலர்கள் யாவும் தம்மினும் உயர்ந்த அழகுடைய தென்று துதிப்பதற்குக் காரணமாக அவற்றை வென்று பெற்ற வெற்றியையுடைய திருமுகத்தைக் கொண்ட அழகிய கொடிபோல்பவள், தனக்குத் துணையாகிய இரதிக்கு நாயகனாகிய மன்மதன் பிற இடங்களில் பெற்ற வெற்றி யெல்லாம் தம்முன் இழந்து தோல்வியாகும்படி, முற் காலத்தில் நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து நோக்கிய சிவபிரானது புத்தியை வெற்றி கொள்ளவல்லவோ அவரது இடத்திருப்பாகத்தைக் கவர்ந்து கொண்டது?

இரதிபதி சயமானது அபசயமாக, மன்மதனை எரித்த கோபத்தையுடைய திருவுள்ளத்தைக் குழைத்து வென்றதை மதி சயமாக என்றார். 17

வவ்விய பாகத் திறைவரும்
நீயும் மகிழ்ந்திருக்கும்
செவ்வியும் உங்கள் திருமணக்
கோலமும் சிந்தையுள்ளே
அவ்வியம் தீர்த்தென்னை ஆண்டபொற்
பாதமும் ஆகிவந்து
வெவ்விய காலன்என் மேல்வரும்
போது வெளிநிற்கவே.

(உரை) தேவி, உன்னால் கொள்ளப்பட்ட வாம பாகத்தையுடைய சிவபிரானும் நீயும் இணைந்து மகிழ்ந்து ஒன்றியிருக்கும் அவசரமாகிய திருக்கோலமும், உங்கள் திருமணக்கோலமும் என் உள்ளத்துள்ளே இருந்த ஆணவத்தைப் போக்கி என்னைத் தடுத்தாட்கொண்ட பொலிவு பெற்ற திருவடிகளுமாக உருவெடுத்து வந்து வெம்மை மிக்க கூற்றுவன் உயிரைக் கொள்ளும்பொருட்டு என்மேல் எதிர்த்து வரும்போது என்முன் வெளிப்படையாகத் தரிசனம் தந்து நின்றருள்வீர்களாக.

முதலில் கூறியது, அர்த்தநாரீசுவரத் திருக்கோலம்; பின்னது கல்யாணசுந்தர மூர்த்தம். அவ்வியம்—ஆணவம்; "அகந்தைக் கிழங்கை யகழ்ந்தெடுக்குந் தொழும்ப ருளக் கோயிற் கேற்றும் விளக்கே" (**மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்.**) மேல்வரும்போது என்றது மரண காலத்தை. கூற்றுவனைக் குமைத்த திருத்தலமாதலின் யம பயத்தைத் தீர்க்க வேண்டுகிறார். 18

வெளிநின்ற நின்திரு மேனியைப்
பார்த்தென் விழியும்நெஞ்சும்
களிநின்ற வெள்ளம் கரைகண்ட
தில்லை கருத்தினுள்ளே

தெளிநின்ற ஞானம் திகழ்கின்ற
தென்ன திருவுளமோ
ஒளிநின்ற கோணங்கள் ஒன்பதும்
மேவி உறைபவளே.

(உரை) தேசு நிறைந்து நிற்கும் நவகோணத்தைப் பொருந்தி விரும்பித் தங்கும் அபிராமியே, வெளிப்படையாக அடியேனும் காணும்படி நின்ற நின்றன் திவ்வியத் திருமேனியைப் புறத்தே கண்டு கண்களிலும், அகத்தே கண்டு நெஞ்சத்திலும் மகிழ்ச்சி நிலை பெற்றதனால் உண்டான இன்ப வெள்ளத்துக்குக் கரை காண முடியவில்லை; அடியேனது உள்ளத்துள்ளே, தெளிந்து நின்ற மெய்ஞ் ஞானம் விளங்குகின்றது; இவ்வளவு பேரருளைச் செய்தற்குக் காரணம் எத்தகைய திருவுள்ளக் குறிப்போ?

பார்த்தல், முகக்கண்ணாலும் அகக்கண்ணாலும் பார்த்தல்; முகக்கண்ணால் பார்ப்பது இறைவியின் படிமத்தை. திருமேனி-விக்கிரகம். கரை-எல்லை; முடிவுமாம். கோணங்கள் ஒன்பது: தேவிக்குரிய நவகோணங்கள்; "வீற்றிருப் பாணவ கோணத்திலே" **(வராகிமாலை, 31**); இவை ஸ்ரீ சக்கரத்தில் உள்ளவை, 19

உறைகின்ற நின் திருக் கோயில்நின்
கேள்வர் ஒருபக்கமோ
அறைகின்ற நான்மறை யின் அடி
யோமுடி யோஅமுதம்
நிறைகின்ற வெண்திங்க ளோகஞ்ச
மோஎன்றன் நெஞ்சகமோ
மறைகின்ற வாரிதி யோபூர
ணாசல மங்கலையே.

(உரை) அருளால் நிறைவு பெற்ற நிச்சலையாகிய நித்தியமங்கலையே, நீ வாசஞ் செய்கின்ற ஆலயம் நின் பதியாகிய பரமசிவத்தின் ஒரு பக்கமோ, அல்லது நின்

புகழை எப்பொழுதும் சொல்கின்ற நான்கு வேதங்களின் மூலமோ, அன்றி அவற்றின் முடியாகிய உபநிடதங்களோ, அமுதம் நிறைந்திருக்கும் வெள்ளிய சந்திரனோ, வெண்டாமரையோ, அடியேனுடைய உள்ளமோ, தன்பால் வீழும் பொருள்கள் எல்லாம் மறைவதற்குக் காரணமான கடலோ? யாதாகும்?

ஒரு பக்கம்: "ஒரு பக்கமாய பரம்பரன், தேவி" (**தக்கயாகப் பரணி, 245**). நான்மறையின் அடிமுடி: "சுருதிகளின் கொழுந்தும் பதிகொண்ட வேரும்" (2). சந்திரன், தேவி வீற்றிருக்கும் இடங்களுள் ஒன்று; "மதிமண்டலத்தமுதமயமாயம்மை தோன்றுகின்றதும்" (**மீனாட்சி. ஊசல்**, 2). சந்த்ரமண்டலமத்யகா (240) என்பது தேவியின் திருநாமங்களுள் ஒன்று (34,47.) வெண்மையைக் கஞ்சத்திற்கும் கூட்டுக. வாரிதி-பாற்கடல் (35). அம்பிகையே கலைமகளாகவும் திருமகளாகவும் விளங்குபவள் என்றபடி. அசல மங்கலை-பார்வதியெனலுமாம். 20

மங்கலை செங்கல சம்முலை
யாள்மலை யாள்வருணச்
சங்கலை செங்கைச் சகல
கலாமயில் தாவுகங்கை
பொங்கலை தங்கும் புரிசடை
யோன்புடை ஆளுடையாள்
பிங்கலை நீலிசெய் யாள்வெளி
யாள்பசும் பெண்கொடியே.

(**உரை**) நித்திய மங்கலையாகிய அபிராமி தேவி, சிவந்த கலசத்தைப் போன்ற தனபாரங்களை உடையவள்; மலைமகள்; நிறம்பெற்ற சங்காலாகிய வளைகள் அசைகின்ற சிவந்த திருக்கரங்களையுடைய, எல்லாக் கலைக்கும் தலைவியாகிய மயில் போன்றவள்; பாய்கின்ற கங்கையின் மேலெழும் அலைகள் அடங்கித் தங்குதற்குரிய புரிந்த சடையையுடைய சிவபிரானது வாம பாகத்தை ஆட்

கொண்டவள்; பொன் நிறம் படைத்த பிங்கலை; நீலநிறம் படைத்த காளி; செந்நிறம் பெற்ற லலிதாம்பிகை; வெண்ணிறம் பெற்ற வித்தியாதேவி; பச்சை நிறம் பெற்ற உமாதேவி.

மங்கலைமுதல் ஆளுடையாள் வரையுள்ள இயல்பினளே பிங்கலை முதலியவளாக உள்ளாள் என்று முடிக்க.

மங்கலை-என்றும் சுமங்கலியாக இருப்பவள்; "சங்கரனார்மனை மங்கலமாம், அவளே" (44) என்பர் பின்; "மழு வார்திரு நெடுமங்கல மகளே" (தக்க. 321); சுமங்கலி (லலிதா, 967.) செங்கலசம் முலையாள்: விரித்தல் விகாரம். வருணச்சங்கு: வருணனாலே அளிக்கப்பெற்ற சங்கு எனலும் ஆம். எல்லாக் கலைக்கும் தலைவியாதலின் 'சகல கலா மயில்' என்றார்; 'சதுஷ்ஷஷ்டி கலாமயி', 'கலாவதி' (லலிதா. 236, 327) என்பன அம்பிகையின் திருநாமங்கள். கலா என்பது மயிற்கலாபத்துக்கு ஒரு பெயராதலின் அதனோடு சார்த்திச் சகலகலா மயிலென்று உருவகம் செய்தது ஒரு நயம் (96); "கலாமயிற் கூத்தயர்" (மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்) என்ற வழக்கை ஓர்க. 'விண்ணுக் கடங்காமல் வெற்புக் கடங்காமல் மண்ணுக் கடங்காமல்' வந்தமையால், 'தாவுகங்கை பொங்கலை' என்றார். புரி—முறுக்கு. சடையோன் புடையாள், உடையாள் எனப் பிரித்தும் பொருள் கொள்ளலாம்.

அம்பிகை பஞ்ச வர்ணங்களையும் உடையவளென்று ஈற்றடியிற் கூறினார். பிங்கலை: ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் ஆறிதழ்த் தாமரையில் அமர்ந்திருக்கும் காகினி என்னும் அம்பிகையின் திருக்கோலத் திருமேனி பொன்னிற முடையது; 'பீதவர்ணா' (லலிதா. 507); "ஆயி சுந்தரி நீலி பிங்கலை", "குமாரி பிங்கலை" (திருப்புகழ்.)

நீலி: 8; மூலாதார சக்கரத்தில் ஐந்து முகத்தோடும் நான்கிதழ்த்தாமரையில் சாகினி என்ற திருநாமத்தோடும் கரிய நிறத்தோடும் எழுந்தருளியிருக்கும் அம்பிகையுமாம்.

செய்யாள்: திருமகளாக உள்ளவள் எனலும் ஆம்: டாகினி, லாகினி என்னும் திருநாமங்களோடு உள்ள அம்பிகையும் ஆம்.

வெளியாள் : கலைமகளாக உள்ளவள் என்பதும் பொருந்தும். ஆக்ஞை என்னும் ஆதாரத்தில் ஈரிதழ்த் தாமரையில் ஆறு முகத்தோடும் ஹாகினி என்னும் பெயரோடும் எழுந்தருளியிருக்கும் அம்பிகை வெண்ணிற முடையவளென்பர்;'சுக்ல வர்ணு' (லலிதா. 522).

பசும் பெண் கொடி: அநாகதத்திலுள்ள ராகினியுமாம். 21

கொடியே இளவஞ்சிக் கொம்பே
எனக்குவம் பேபழுத்த
படியே மறையின் பரிமள
மேபனி மால்இமயப்
பிடியே பிரமன் முதலாய
தேவரைப் பெற்றஅம்மே
அடியேன் இறந்திங் கினிப்பிற
வாமல்வந் தாண்டுகொள்ளே.

(உரை) கொடி போன்றாய், இளைய வஞ்சிப் பூங் கொம்பை ஒத்தவளே, எனக்குக் காலமல்லாத காலத்திலே பழுத்த திருவுருவே, வேதமாகிய மலரின் மணம் போன்றாய், குளிர்ச்சியையுடைய பெரிய இமாசலத்தில் விளையாடும் பெண் யானையே, பிரமன் முதலிய தேவர் களைப் பெற்ற தாயே, அடியேன் இவ்வுலகத்தில் இறந்த பின்னர் மீண்டும் பிறவாமல் இருக்கும்படி அடியேன்பால் எழுந்தருளி வந்து அடியேனை ஆண்டு கொண்டருள் செய்வாயாக.

காலமல்லாத காலமென்றது தம் பக்குவம் இன்மையை உணர்த்தியபடி; "வம்பெனப் பழுத்தென் குடிமுழு தாண்டு" (திருவாசகம்). பழுத்த படியே-கனிந்த பழத்தின் உருவமே எனலும் ஆம்; படி-உருவம். மறையினற்

பெறும் பயன் அம்பிகையை உணர்வதாதலின் அதன் பரிமளம் என்றார். பனிமாலிமயப் பிடியே: "வளர்சிமய இமயப் பொருப்பில் விளையாடும் இளமென் பிடியே" (**மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்**). பிரமன் முதலாய தேவரென்றது பிரமன், திருமால், இந்திரன் முதலியோர்களை, "பிரமற்கும் அம்மனை" (**தக்கயாகப்பரணி,77**) என்பதையும், 'பிரமற்கும் அம்மனை என்ற உம்மையால் விட்டுணு புரந்தராதிகட்கும் தாயாதல் முடிந்தது' என்ற அதன் உரையையும் காண்க; "பிரமனைப் பண்டு பெற்ற பெருந்திரு" (**தக்க. 752.**) பிறந்துவிட்டமையால் இறத்தல் நிச்சயம்; ஆதலின் இம்முறை இறந்தால் மீட்டும் பிறவாமல் இருக்க வேண்டுமென்ற கருத்தால், 'இறந்து இனி இங்குப் பிறவாமல்' என்றார். 22

கொள்ளேன் மனத்தில்நின் கோலம் அல்
லாதன்பர் கூட்டந்தன்னை

விள்ளேன் பரசம யம்விரும்
பேன்வியன் மூவுலகுக்

குள்ளே அனைத்தினுக் கும்புறம்
பேஉள்ளத் தேவிளைந்த

கள்ளே களிக்கும் களியே
அளியஎன் கண்மணியே.

(**உரை**) பரந்த மூன்று உலகத்துக்குள்ளும் உள்ள பொருளே, ஆயினும் எல்லாப் பொருளுக்கும் புறம்பே உள்ளாய், அடியார்கள் உள்ளத்தே முற்றி விளைந்த இன்பமாகிய கள்ளே, அதனால் பிறவற்றை மறந்து ஆனந்த வெறிகொண்டு மகிழும் மகிழ்ச்சியே, இரங்கத்தக்க என் கண்ணுள் மணிபோன்றாய், அடியேன் என் உள்ளத்தில் தியானம் செய்யுங்கால் நின் திருக்கோலமல்லாத வேறொரு தெய்வத்தின் உருவத்தைச் சிந்தியேன்,

நின்னுடைய அன்பர்களுடைய கூட்டத்தைப் பிரியேன்; பரசமயங்களை விரும்பேன்.

உள்ளே, புறப்பே என்பன உள்ளும் புறமும் உள்ள பொருளே யென்னும் கருத்தையுடைய இடவாகு பெயர்கள். உள்ளத்தே விளைந்த கள்ளே, களிக்கும் களியே! "உருகி யுருகி நெக்கு நெக்குள் உடைந்து கசிந்திட்டகம் பூறும் உழுவலன்பிற் பழவடியார் உள்ளத் தடத்தில் ஊற் றெடுத்துப், பெருகு பரமா னந்தவெள்ளப் பெருக்கே". "விழித்துறங்குந் தொண்டர் உழுவலன் பென்புருகநெக் கள்ளூற வுள்ளே கசிந்தூறு பைந்தேறல்" (மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்.) இச்செய்யுளோடு, "கொள்ளேன் புரந் தரன் மாலயன் வாழ்வு குடிகெடினும், நள்ளேனினதடி யாரொடல்லால்நர கம்புகினும், எள்ளேன் றிருவரு ளாலே யிருக்கப் பெறினிறைவா, உள்ளேன் பிறதெய்வ முன்னை யல்லாதெங்கள் உத்தமனே" (திருவாசகம்) என்னும் மணி வாசகம் ஒப்புநோக்குதற்குரியது.

23

மணியே மணியின் ஒளியே
ஒளிரும் மணிபுனைந்த
அணியே அணியும் அணிக்கழ
கேஅணு காதவர்க்குப்
பிணியே பிணிக்கு மருந்தே
அமரர் பெருவிருந்தே
பணியேன் ஒருவரை நின்பத்ம
பாதம் பணிந்தபின்னே.

(உரை) மாணிக்கம் போன்றாய், அம் மாணிக்க மணியின்கண் உள்ள பிரகாசம் போன்றாய், விளங்கு கின்ற மாணிக்கங்களால் அழகுபெறச் செய்யப்பெற்ற ஆபரணம் போன்றாய், நின் திருமேனியின்கண் அணியப் படுகின்ற மணிகளுக்கு அழகாயிருப்பாய், நின்னை அணு காமல் வீணே பொழுது போக்குபவர்களுக்கு நோய்

போன்றாய், நின்னை அணுகிய அடியவர்களது பிறவி நோய்க்கு மருந்து போன்றாய், தேவர்களுக்குப் பெரிய விருந்து போன்றாய், அடியேன் நின்னுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளை வணங்கிய பின்னர் வேறு ஒருவரைப் பணியேன்.

அம்பிகை மாணிக்க நிறமுடையவளாதலின் மணியே என்றார். சிவபெருமானிடத்தினின்றும் வேறாகாத அருளே தன் உருவமாக நிற்றலின் மணியின் ஒளியே என்றார். பிணிக்கு மருந்து: "வெம்பாசம், மருவிய பிணிகெட மலைதரு மருமை மருந்தே", "பிறவிப் பெரும்பிணிக்கோர் மருந்தே" (மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்); 'ஸர்வவியாதிப்ரச மனி' (லலிதா. 551). கண்ணுக்கும் கருத்துக்கும் விருந்தாதலின் விருந்தே என்றார்; ஒரு காலைக்கு ஒருகால் புதிய அழகு பூத்துத் தோன்றுதலின் அங்ஙனம் கூறினார் எனலும் ஆம்; விருந்து-புதுமை. 24

பின்னே திரிந்துன் அடியாரைப்
பேணிப் பிறப்பறுக்க
முன்னே தவங்கள் முயன்றுகொண்
டேன்முதல் மூவருக்கும்
அன்னே உலகுக் கபிராமி
என்னும் அருமருந்தே
என்னே இனிஉன்னை யான்மற
வாமல்நின் றேத்துவனே.

(உரை) தலைமை பெற்ற மூன்று மூர்த்திகளுக்கும் தாயே, உலகிலுள்ள உயிர்கள் பிறவிப்பிணியினின்றும் நீங்க அபிராமி யென்னும் நாமத்தோடு எழுந்தருளி யிருக்கும் அரிய மருந்தே, நின் அடியார்களின் பின்னே அவரை வழிபட்டு அவருடன் திரிந்து அவரை உபசரித்துப் பிறவிப் பிணியை அறுக்கும்பொருட்டு உபாயமாகிய தவங்களை முற்பிறப்பிலே செய்துவைத்தேன்: உன்னை

என்றும் மறவாமல் நிலையாக நின்று துதிசெய்வேன்; இனி எனக்கு உளதாம் குறை யாது?

முதல் மூவருக்கும் அன்னை: 22; "மும்முதற்கும் வித்தே" (மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்.) மருந்து: "பிணிக்கு மருந்தே" (24) என்றார் முன்னும். 25

ஏத்தும் அடியவர் ஈரே
முலகினை யும்படைத்தும்
காத்தும் அழித்தும் திரிபவ
ராம்கமழ் பூங்கடம்பு
சாத்தும் குழல்அணங் கேமணம்
நாறும்நின் தாளிணைக்கென்
நாத்தங்கு புன்மொழி ஏறிய
வாறு நகையுடைத்தே.

(உரை) மணம் வீசும் கடம்ப மலரை அணிகின்ற கூந்தலையுடைய தேவி, நின்னைத் துதிக்கும் அடியவர்களோ, ஏழு உலகங்களையும் படைத்தும் பாதுகாத்தும் சங்காரம் செய்தும் தம் தொழிலை நடத்தித் திரிகின்ற மும்மூர்த்திகளாவர்; அங்ஙனம் இருப்பவும் நின்னுடைய மணம் பொருந்திய இரண்டு திருவடிகளுக்கு ஒன்றுக்கும் பற்றாத அடியேனுடைய நாவில் தங்கிய பொருளற்ற மொழிகளும் துதிகளாக ஏற்றுக்கொள்ளப் பெற்று, ஏற்றம் பெற்றது நகைத்தற்குரிய செயலாகும்.

மும்மூர்த்திகள் புகழும் புகழ்ச்சி நிற்கவும் என் புன்மொழி ஏற்றம் பெற்றதென்ற தொருகுறிப்புந்தோற்றியது. மூவரும் புகழ்தல்: 14. அம்பிகைக்குக் கடம்பமலர் உவப்புடையது: "தாமங் கடம்பு" என்பர் பின் (73): 'கதம்ப மஞ்சரீக்லுப்த கர்ணபூர மனோஹரா' (லலிதா. 21). புன்மொழி-பொலிவற்ற சொற்கள்; பொருட் பொலிவும் சொற்பொலிவும் இல்லாதன. 26

உடைத்தனை வஞ்சப் பிறவியை
உள்ளம் உருகும்அன்பு

படைத்தனை பத்ம பதயுகம்
சூடும் பணிஎனக்கே

அடைத்தனை நெஞ்சத் தழுக்கைஎல்
லாம்நின் அருட்புனலால்

துடைத்தனை சுந்தரி நின்அருள்
ஏதென்று சொல்லுவதே.

(உரை) பேரழகியே, அடியேனது கன்மத்தால் வந்த பிறவியைத் தகர்த்தாய்; என் உள்ளம் உருகும்படியான அன்பை அவ்வுள்ளத்திலே உண்டாக்கினை; தாமரை போன்ற இரண்டு திருவடிகளைத் தலையால் வணங்கும் தொண்டை எனக்கென்றே ஒப்பித்தாய்; அடியேனது நெஞ்சில் இருந்த ஆணவம் முதலிய அழுக்கை எல்லாம் நினது கருணையாகிய தூய நீரால் போக்கினை; இங்ஙனம் செய்த நின் திருவருட் சிறப்பை அடியேன் என்னவென்று எடுத்துப் பாராட்டுவது!

ஆனந்தாதிசயத்தால் காரியத்தை முன் வைத்தும் காரணத்தைப் பின் வைத்தும் பேசுகிறார். பிறவி இனி இல்லை என்ற துணிபுபற்றி உடைத்தனை என்றார். அப் பிறவி தீர்வதற்குக் காரணம் உள்ளம் உருகும் அன்பு; அவ்வன்பு உண்டாதற்குக் காரணம் நெஞ்சிலுள்ள அறியாமை முதலியன அவளருளாலே நீங்குதல். பலகாலும் படிந்த அழுக்கை மெல்ல மெல்ல நீரால் கழுவுதல்போலத் தன் திருவடித் தொண்டு புரிய வைத்தற்கு முன் மெல்ல மெல்ல நெஞ்சத்து அழுக்கைப் போக்கத் திருவருள் நீரைப் பெய்தாளென்றார். தாள் பணியவும் அருள் வேண்டுமென்பது. "அவனரு ளாலே அவன்றாள் வணங்கி" என்னும் திருவாசகத்தாற் பெறப்படும். பதயுகம்-

இரண்டு திருவடிகள். அடைத்தல்-இன்னதை இன்னார் செய்கவென வரையறுத்து ஒப்பித்தல். சுந்தரி: 5, 7. 17, 36.

27

சொல்லும் பொருளும் எனநட
மாடும் துணைவருடன்
புல்லும் பரிமளப் பூங்கொடி
யேநின் புதுமலர்த்தாள்
அல்லும் பகலும் தொழும்அவர்க்
கேஅழி யாஅரசும்
செல்லும் தவநெறி யும்சிவ
லோகமும் சித்திக்குமே.

(உரை) ஆனந்தத் தாண்டவம் செய்தருளும் நாயகராகிய நடராஜ மூர்த்தியுடன் சொல்லும் பொருளும்போல இணைந்து நிற்கும் மணமலர்க் கொடிபோன்றாய், நின் நாள் மலர்போன்ற திருவடிகளை இரவும் பகலும் தொழுகின்ற தொண்டர்களுக்கே அழியாத அரச பதவியும், என்றும் நடைபெறும் தவ வாழ்க்கையும், சிவலோக பதவியும் கிடைக்கும்.

சொல்லும் பொருளுமென: "சொல்வடி வாய்நின் னிடம்பிரியா விமயப் பாவை, தன்னையுஞ்சொற் பொருளான வுன்னையுமே" (திருவிளையாடல், இடைக்காடன். 10). நடராஜப் பெருமானுடன் எழுந்தருளியிருக்கும் அம்பிகையின் திருநாமம் சிவகாமவல்லி யென்பதாதலின் அதனை நினைந்து கொடியென்றார். பரிமளக்கொடி: 15, குறிப்பு. அம்பிகையின் அடியார் இகலோக வாழ்வும் பரலோக வாழ்வும் பெறுவர் என்றபடி; "இகபரங்கள் முழுதுந் தருவாய்" (மீனாட்சி. முத்தப். 3.). இல்லற நெறி நின்று அரசாண்டு அதன் பின்னர்த் துறவற நெறி நின்று தவம் செய்து அதன் பயனாகச் சிவலோக வாழ்வு பெறுவரென்று முறையே கூறினார்.

28

சித்தியும் சித்தி தரும்தெய்வம்
ஆகித் திகழும்பரா
சத்தியும் சத்தி தழைக்கும்
சிவமும் தவம் முயல்வார்
முத்தியும் முத்திக்கு வித்தும்வித்
தாகி முளைத்தெழுந்த
புத்தியும் புத்தியி னுள்ளே
புரக்கும் புரத்தையன்றே.

(**உரை**) அட்டமாசித்திகளும், அச் சித்திகளைத் தரும் தெய்வமாகி விளங்குகின்ற பராசக்தியும், சக்தியைத் தம்மிடத்தே தழைக்கச் செய்த பரமசிவமும், தவம் புரிவார் பெறும் மோக்ஷ ஆனந்தமும், அந்த முக்தியைப் பெறுவதற்கு அடியிடும் மூலமும், மூலமாகித் தோன்றி எழுந்த ஞானமும் ஆகிய எல்லாமாக இருப்பவள், அறிவினுக்குள்ளே நின்று பாதுகாக்கும் திரிபுரசுந்தரியே ஆகும்.

சித்தி - அணிமா முதலிய அட்ட சித்திகள்; 'மகா சித்தி' (**லலிதா**, 225). சித்தி தரும் தெய்வம்-சித்தர்களுக்குச் சித்திகளை அருளும் கடவுள்; 'சித்தேசுவரி' (**லலிதா**. 471) என்பது அம்பிகையின் திருநாமங்களுள் ஒன்று. பராசக்தி (லலிதா. 572.) முத்தி: 10, குறிப்பைப் பார்க்க, புத்தி: மஹா புத்தி, மதி என்பன (223, 445) லலிதாம்பிகையின் திருநாமங்களாக வழங்குதல் இங்கே நினைத்தற்குரியது. புரத்தை: புரம் என்ற அடியாகப் பிறந்த பெண்பாற் பெயர். ஈண்டுப் புரமென்றது அம்பிகைக்குரிய திரிபுரத்தை.

29

அன்றே தடுத்தென்னை ஆண்டுகொண்
டாய்கொண்ட நல்லான்மை
நன்றே உனக்கினி நான்என்
செயினும் நடுக்கடலுள்

சென்றே விழினும் கரையேற்
றுகைநின் திருவுளமே

ஒன்றே பலஉரு வேஅரு
வேஎன் உமையவளே.

(உரை) ஒருருவாக உள்ளாய், பல உருவங்களை உடையாய், உருவமற்ற அருவே, எனக்குத் தாயாகிய உமா தேவியே, முன் ஒரு நாள் என்னைத் தடுத்தாட்கொண்டருளினை; அங்ஙனம் ஆட்கொண்டதை அல்ல என்று மறுத்தல் உனக்கு நியாயமா? இனிமேல் அடியேன் என்ன குற்றம் செய்தாலும், கடலுக்கு நடுவே சென்று விழுந்தாலும், என் குற்றத்தை மறந்து கரையேற்றிப் பாது காத்தல் நின் திருவுளப்பாங்குக்கு ஏற்றதாகும்.

அன்று: நெஞ்சறி சுட்டு. அல்ல: இல்லையென்னும் பொருளில் வந்தது. கடலென்றதும் கரையேற்றுகை என்பதும் உருவகக் குறிப்பால் பாசக்கடலையும் முத்திக் கரையையும் புலப்படுத்தின. திருவுளமே: ஏகாரம், தேற்றம். ஒன்றே பலவுருவே: "ஒன்று யரும்பிப் பலவாய் விரிந்து" (56) என்பர் பின். பலவுரு: 'பஹுரூபா' (**லலிதா.** 824); "வெகுரூபசுக நித்தியகல்யாணி", "வெகு சொரூபி" (**திருப்புகழ்**). அருவே: 'நிராகாரா' (**லலிதா.** 137).

30

உமையும் உமையொரு பாகனும்
ஏக உருவில்வந்திங்

கெமையும் தமக்கன்பு செய்யவைத்
தார்இனி எண்ணுதற்குச்

சமயங் களும்இல்லை ஈன்றெடுப்
பாள்ஒரு தாயும்இல்லை

அமையும் அமையுறு தோளியர்
மேல்வைத்த ஆசையுமே.

(உரை) உமாதேவியும், அத் தேவியை ஒரு பாகத்தில் உடைய சிவபிரானும் சேர்ந்து ஒருருவாக எழுந்தருளி வந்து, பரிபக்குவமற்ற என் போன்ரோரையும் தம் திருவடிக்கு அன்பு செய்யும்படி நன்னிலையில் வைத்தருளினர்; ஆதலின் இனிமேல் கடைப்பிடிப்போமென்று எண்ணி நாம் ஆராய்தற்குரிய சமயங்கள் வேறு இல்லை; எமக்குப் பிறவிப் பிணி நீங்கியதாதலின் இனி எம்மைப் பெற்று எடுப்பதற்குரியவளாகிய தாயும் இல்லை; மூங்கிலைப்போல் உள்ள தோளையுடைய மகளிர்பால் வைத்த மோகம் போதும்.

ஏகவுருவென்றது அர்த்த நாரீசத் திருக்கோலத்தை. எமை யென்றது ஏனைய அன்பர்களையும் உளப்படுத்திக் கூறியது; ஆட்கொள்ளப்பெற்ற பெருமிதம் தோன்றக் கூறியதெனலும் ஆம். அர்த்தநாரீசுவர மூர்த்தித் தியானம் பெண்ணாசையை ஒழிக்க வழியென்பது, "நின்றனையே, பெண்பயி லுருவ மொடுநினைந் தெனது பெண்மய லகற்று நா ளுளதோ" **(சோணசைல மாலை,** 10) என்பதனாலும் பெறப்படும். சமயங்களும் இல்லை: "வேறுஞ் சமயமுண் டென்று கொண் டாடிய வீணர்" (63), "இனியாரொருவர் மதத்தே மதிமயங்கேன்" (92) என்று பின்வருதல் காண்க.

31

ஆசைக் கடலில் அகப்பட்
டருள் அற்ற அந்தகன்கைப்

பாசத்தில் அல்லற் படஇருந்
தேனைநின் பாதம்எனும்

வாசக் கமலம் தலைமேல்
வலியவைத் தாண்டுகொண்ட

நேசத்தை என்சொல்லு வேன்ஈசர்
பாகத்து நேரிழையே.

(உரை) பரமேசுவரரது வாமபாகத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் நுண்ணிழைகளை அணிந்த தேவி, மண் பெண்

பொன் என்னும் மூன்றன் ஆசையாகிய கடலிற் சிக்கி அதன் பயனாக இரக்கமற்ற யமனது கைப்பாசத்திற் பட்டுத் துன்புறும்படி இருந்த அடியேனை, நின் திருவடியாகிய மணமுள்ள தாமரை மலரை அடியேன் தலையின்மேல் வலிய வைத்தருளித் தடுத்தாண்டு கொண்ட நின் கருணைப் பெருக்கை எவ்வாறு உரைப்பேன்!

கரைகாணற்கு அரிதாதலின் ஆசை கடலாயிற்று. நேசம் - தலையளி. நேர்தல் - நுணுகுதல்; நேரிழை- நுண்ணிய வேலைப்பாடு அமைந்த ஆபரணம்; இங்கே அதனை அணிந்த தேவிக்கு ஆயிற்று. 32

இழைக்கும் வினைவழி யேஅடும்
காலன் எனைநடுங்க

அழைக்கும் பொழுதுவந் தஞ்சல்என்
பாய்அத்தர் சித்தம்எல்லாம்

குழைக்கும் களபக் குவிமுலை
யாமளைக் கோமளமே

உழைக்கும் பொழுதுன்னை யே அன்னை
யேஎன் பன் ஓடிவந்தே.

(உரை) இறைவரது திருவுள்ளம் முழுதும் உருகும்படி செய்யும் கலவைச் சந்தனத்தைப் பூசிய குவிந்த தனபாரங்களை உடைய யாமளையாகிய மெல்லியலே. அடியேன் செய்யும் பாவத்தின் விளைவாக அதுபற்றி என்னை வந்து கொல்லப் புகும் எமன் அடியேன் நடுங்கும்படி என்னை அழைக்கும் சமயத்தில் (யான் மிக வருந்துவேன்; அவ்வாறு) வருந்தும்பொழுது நின்பால் ஓடி வந்து நின்னையே, 'அன்னையே சரணம்' என்று புகலடைவேன்; அக்காலத்தில் என்பால் எழுந்தருளி, 'நீ அஞ்சற்க' என்று கூறி என்னைப் பாதுகாத்தருள வேண்டும்.

நாட்பார்த்து உழலும் கூற்றாதலின், இழைக்கின்ற வினையின்வழி இந்நாள் இவனைக் கொளற்குரிய நாளென்று

கருதிக் காலன் வருவான். அத்தர் சித்தம் குழைக்கும் நகில்: "கொங்கை மலைகொண் டிறைவர் வலியநெஞ்சை, நடங்கொண்ட கொள்கை நலங்கொண்ட நாயகி" (42) என்பர் பின்; "பாக னகங்குழை வித்த பவித்ர பயோதரி" (தக்க. 74). யாமளைக் கோமளம்: "கோமள யாமளைக் கொம்பு" (7). கோமளம்-மெல்லியல்; 'கோமலாகாரா', 'கோமலாங்கி' (லலிதா, 437, 721). அன்னையே என்பதனோடு சரணம் என்று ஒரு சொல்லை வருவித்து முடிக்க. 33

வந்தே சரணம் புகும்அடி
யாருக்கு வானுலகம்
தந்தே பரிவொடு தான்போய்
இருக்கும் சதுர்முகமும்
பைந்தேன் அலங்கற் பருமணி
ஆகமும் பாகமும்பொற்
செந்தேன் மலரும் அலர்கதிர்
ஞாயிறும் திங்களுமே.

(உரை) அபிராமி தன்பால் வந்து புகலடையும் அடியவர்களுக்குச் சொர்க்க லோக பதவியை அன்போடு தந்து, தான் பிரமதேவனுடைய நான்கு முகத்திலும், பசிய தேன் ஒழுகும் துழாய் மாலையும் பருத்த கவுத்துவ மணியும் அணிந்த திருமாலின் திருமார்பிலும், சிவபிரானது வாம பாகத்திலும், செந்தேன் சொரியும் பொற்றாமரை மலரிலும், பரவிய கிரணங்களையுடைய சூரியனிடத்திலும், சந்திரனிடத்திலும் போய் வீற்றிருப்பாள்.

போகப் பொருள்கள் பலவுடையதாகி விரிந்த வான் உலகத்தைத் தந்துவிட்டுத் தான் குறுகிய இடங்களில் போய் வீற்றிருப்பாளென்று நயம் பெறக் கூறினர்.

சதுர்முகம்: நான்முகன் நாவில் கலைமகளாக வீற்றிருப்பவளும் அம்பிகையே என்றபடி; "புண்டரிக வீட்டிற்

"பொலிந்து மதுரச் சொற்பொலி பழம்பாடல் சொல்லுகின்ற வளும்நின் சொரூபம்" (மீனாட்சி. ஊசல். 29); 'ஸரஸ்வதி' (லலிதா: 704). ஆகம்: திருமகளும் அம்பிகையுமே என்றபடி; "திருவே" (3) என்றனர் முன்னும். மலரில் இருத்தல்: 20, 58, 80, 82, 89, 96, 99; 'பத்மாஸனு' (லலிதா. 278). இறைவி சூரியமண்டலத்தினிடையே இருப்பவள்: "சூழுஞ் சுடர்க்கு நடுவே கிடந்து சுடர்கின்றதே" (47), 'பானு மண்டல மத்யஸ்தா' (லலிதா. 275). சந்திரமண்டலத்தினிடையே அம்பிகை வீற்றிருத்தல்: 20, குறிப்பு. 34

திங்கட் பகவின் மணம்நாறும்
சீறடி சென்னிவைக்க
எங்கட் கொருதவம் எய்திய
வாஎண் இறந்தவிண்ணோர்
தங்கட்கும் இந்தத் தவம்எய்து
மோதரங் கக்கடலுள்
வெங்கட் பணிஅணை மேல்துயில்
கூரும் விழுப்பொருளே.

(உரை) அலைகளையுடைய பாற்கடலில் வெவ்விய கண்ணையுடைய ஆதிசேடனாகிய பாயலின்மீது துயிலும் மேலான பொருளே, சிவபிரானது திருமுடியிலுள்ள பிறைச் சந்திரனது மணம் வீசும் நின்னுடைய சிறிய அடி, ஒன்றுக்கும் பற்றாத எங்கள் சிரத்திலே நீ வைத்தருள எங்களுக்கு ஒப்பற்ற தவம் அமைந்தவாறு என்ன வியப்பு! கணக்கில்லாத பல தேவர்களுக்கும் இத்தகைய சிறந்த தவம் கிடைக்குமோ? கிடையாது.

திங்கட் பகவு - சந்திரனது கீற்று; பிறை. சிவபிரான் தேவியினது ஊடலைத் தீர்க்கும்பொருட்டு வணங்குங்கால் அவர் திருமுடிப்பிறை அம்பிகையின் திருவடியிற் பட்டு அவ்வடி திங்கட்பகவின் மணம் நாறியது; "சரணாரவிந்தம்...எம்பி ரான்முடிக் கண்ணியதே" (11) என்றார்

முன்னும்; 60, 98-ஆம் செய்யுளைப் பார்க்க; "கூன் பிறைக்கோ டுழுத பொலன்சீறடி" (மீனாட்சி. முத்தம், 3), "பிறைநாறுஞ் சீறடியைப் பாடுவனே" (மீனாட்சி குறம், 45); "பிள்ளைப் பிறைநாறுஞ் சீறடியெம் பேதாய்" சிவகாமி யம்மை இரட்டை மணிமாலை, 19; "தருணசந்த்ரரேகை விரவு மணநாறு பாதார விந்த விதரண விநோத மாதா" (சித்து வகுப்பு). அடி சென்னி வைக்கத் தவம்: 41. அம்பிகை. வைஷ்ணவியென்னும் பெயரோடு திருமாலை இடமாகக் கொண்டு தொழில் புரிபவளாதலின் ஆதிசேடன்மேல் துயில் பவளாகக் கூறினர்; "பொங்கமளிப் புணரித் துயில்வல்லி", "வலையவா ளராமீது துயில்விடாத தாள்" (தக்க. 73, 111). துயிலென்றது யோக நித்திரையை. 35

பொருளே பொருள்முடிக் கும்போக
மேஅரும் போகம்செய்யும்
மருளே மருளில் வரும்தெரு
ளேஎன் மனத்துவஞ்சத்
திருள்ஏதும் இன்றி ஒளிவெளி
ஆகி இருக்கும்உன்றன்
அருள்ஏ தறிகின்றி லேன்அம்பு
யாதனத் தம்பிகையே.

(உரை) பல வகைச் செல்வமாக உள்ளாய், அச்செல் வத்தால் நிறைவேறும் போகமே, அரிய போகங்களைத் துய்க்கும்படி செய்யும் மாயாரூபியே, மயக்கத்தின் முடிவில் உண்டாகும் தெளிந்த ஞானமே, தாமரையாகிய இருக்கையில் எழுந்தருளிய தாயே, அடியேனது மனத்தில் மாயையிருள் சிறிதும் இல்லாது ஒழியச் சுடர் வீசும் பரா காசமாக இருக்கும் நின் திருவருள் எத்தகையதென்று அடியேன் அறியவில்லை.

ஐசுவரியத்தைத் தருபவளும் ஐசுவரியமே உருவமாக இருப்பவளும் தேவியே. போகமே: 'மகாபோகா,

(லலிதா. 219), மருள்: 'மகாமாயா', 'மாயா' (லலிதா; 225, 715), வஞ்சகத்து இருள்: அத்து, அல்வழிச் சாரியை. அம்பு யாதனத்தம்பிகை: 5, 20. 36

கைக்கே அணிவது கன்னலும்
பூவும் கமலம் அன்ன
மெய்க்கே அணிவது வெண்முத்து
மாலை விட அரவின்
பைக்கே அணிவது பன்மணிக்
கோவையும் பட்டும் எட்டுத்
திக்கே அணியும் திருவுடை
யானிடம் சேர்பவளே.

(உரை) எட்டுத் திசையையே உடுத்த அழகிய உடையாக உடைய சிவபெருமானது வாமபாகத்தைப் பொருந்திய அபிராமி, தன் திருக்கரத்தில் அணிந்திருப்பன கரும்பாகிய வில்லும் மலராகிய அம்புகளும் ஆம்; செந்தாமரை போன்ற நிறமுடைய திருமேனியில் அணிவது வெள்ளிய முத்துமாலையாம்: விஷம் பொருந்திய நாகத்தின் படம் போன்ற குஹ்ய ஸ்தானத்தில் தரிப்பவை பல மணிகளால் ஆகிய மேகலை வகைகளும் பட்டும் ஆம்.

கைக்கே அணிவது. பைக்கே அணிவது என்னும் இரண்டும் தொகுதி ஒருமைகள். சேர்வபளே என்பதை விளியாகக் கொண்டு முன்னிலைப்படுத்திப் பொருளுரைத்தலும் பொருந்தும். "ஆரமும் செங்கைச் சிலையு மம்பும்" (9) என்றார் முன்னும். பன்மணிக்கோவை யென்றது மேகலை, பருமம், காஞ்சி, கலாபம், விரிசிகை என்னும் ஆபரண வகைகளை. அம்பிகை இடையில் பட்டு அணிதல்: "ஒல்குசெம் பட்டுடை யாளை" (84); "சாத்துவன கோசிகமோ" (தக்க. 117); "த்ரிபுரை செம்பட்டுக் கட்டு நுசுப்பின் திரு" (திருப்புகழ்). திக்கேயணியும் திருவுடையான் - திகம்பரன். 37

பவளக் கொடியிற் பழுத்தசெவ்
வாயும் பனிமுறுவல்

தவளத் திருநகை யும்துணை
யாஎங்கள் சங்கரனைத்

துவளப் பொருது துடியிடை
சாய்க்கும் துணைமுலையாள்

அவளைப் பணிமின்கண் டீர்அம
ராவதி ஆளுகைக்கே.

(உரை) நல்ல இன்பப் பதவி வேண்டுமென்று நினைக்கும் மனிதர்களே, இந்திர பதவியைப் பெற்றுத் தேவலோக ராசதானியாகிய அமராவதியை ஆள வேண்டுமெனின் அதன்பொருட்டு, பவளக் கொடிபோலக் கனிந்த செவ்வாயும் குளிர்ந்த புன்னகையோடு கூடிய வெள்ளிய அழகிய பல் வரிசையும் தமக்குத் துணையாக நிற்க, எங்கள் கடவுளாகிய சிவபெருமானைக் குழையும்படியாக எதிர்ப்பட்டுத் துடிபோன்ற இடையைக் கனத்தால் மறையச் செய்யும் இரண்டு தனங்களை உடையாளாகிய அபிராமியை வழிபடுவீர்களாக.

காதற் குறிப்புணர்த்துவது திருவாயும், அதன்கண் வெளிப்பட்ட முறுவலுமாதலின் அவற்றைத் தனபாரங்கள் துணையாகக் கொண்டன. சிவபிரானைத் துவளச் செய்தல்: "எந்தை...திருமேனி குழையக் குழைத்திட்ட அணிமணிக் கிம்புரிக்கோ டாகத்ததாக" (**மீனாட்சி. காப்பு. 9**). காஞ்சித் தலத்தில் அம்பிகை தழுவ இறைவர் குழைந்தார். **38**

ஆளுகைக் குன்றன் அடித்தா
மரைகள்உண் டந்தகன்பால்

மீளுகைக் குன்றன் விழியின்
கடைஉண்டு மேல்இவற்றின்

மூளுகைக் கென்குறை நின்குறை
யே அன்று முப்புரங்கள்

மாளுகைக் கம்பு தொடுத்தவில்
லான்பங்கில் வாணுதலே.

(உரை) திரிபுரங்களும் அழிதலின்பொருட்டுத் திருமாலாகிய அம்பைத் தொடுத்த மேருமலையாகிய வில்லையுடைய சிவபிரானது வாமபாகத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஒளி படர்ந்த திருநுதலையுடைய தேவி, அடியேனை ஆட்கொண்டருளுதற்கு நின் திருவடித் தாமரை மலர்கள் இருக்கின்றன; காலன்பால் செல்லாமல் மீண்டு உய்வதற்கு உபகாரமாக நின் கடாக்ஷவீக்ஷண்யம் இருக்கிறது; இவற்றின்பால் கருத்தைப் பொருத்துகைக்கு இன்னும் காலம் வராமல் இருப்பது என் குறைதான்; நின் திருவருட்குறை அன்று.

நான் முயலத் தொடங்கியவுடன் அருள் செய்கைக்கு நீ காத்திருக்கின்றாய் என்றபடி. விழியின் கடை, கடைக்கண் பார்வைக்கு ஆயிற்று.

39

வாணுதற் கண்ணியை விண்ணவர்
யாவரும் வந்திறைஞ்சிப்

பேணுதற் கெண்ணிய எம்பெரு
மாட்டியைப் பேதைநெஞ்சிற்

காணுதற் கண்ணியள் அல்லாத
கன்னியைக் காணும்அன்பு

பூணுதற் கெண்ணிய எண்ணமன்
றேமுன்செய் புண்ணியமே.

(உரை) ஒளி பொருந்திய நெற்றியிலே திருவிழி படைத்தவளை, தேவர்களெல்லோரும் வந்து வழிபட்டுப் பூசை செய்ய நினைத்ததற்கு லட்சியமாகிய எம் தலைவியை, அறியாமையையுடைய நெஞ்சினுற் காண்பதற்கு அருகே உள்ளவள் அல்லாத கன்னிகையைத் தரிசித்துப் பேறு

பெறும் அன்பை மேற்கொள்ளுவதற்கு எண்ணிய எண்ண மன்றோ முற்பிறவிகளிலே செய்த புண்ணியத்தின் பயனாவது?

முற்பிறப்பில் புண்ணியம் செய்தாருக்கே இப் பிறப்பில் தேவியைத் தரிசித்து வழிபடும் பேறுக்கிடைக்கும் என்றபடி. அம்பிகைக்கு நெற்றிக் கண்ணோடு சேர்ந்து முக்கண் உளவாதலை, "ஒன்றோ டிரண்டு நயனங்களே", "முக்கண்ணியை" (73, 101) என்று பின்னர் வருதலால் உணரலாம். அண்ணியள் அல்லாத என்றது, நெடுந் தூரத்தில் இருப்பவளென்றபடி. விண்ணவர் பேணுதல்; 4. கன்னி: 8. 40

புண்ணியம் செய்தன மேமன
மேபுதுப் பூங்குவளைக்
கண்ணியும் செய்ய கணவரும்
கூடிநம் காரணத்தால்
நண்ணிஇங் கேவந்து தம் அடி
யார்கள் நடுஇருக்கப்
பண்ணிநம் சென்னியின் மேற்பத்ம
பாதம் பதித்திடவே.

(உரை) மனமே, அன்று அலர்ந்த புதிய குவளை மலரைப் போன்ற திருவிழிகளையுடைய அபிராமியும், அப்பிராட்டியின் செந்நிறத்தையுடைய பதியும் சேர்ந்து, நம்மை ஆட்கொள்ளும் காரணத்தால் நாம் இருக்கும் இடத்தை அணுகி வந்து, நம்மைத் தம் அடியார்களிடையே இருக்கும்படி திருவருள் பாலித்து, நம்முடைய தலையின் மேலே தம் திருவடி மலர்களைப் பதிப்பதற்கு உரிய புண்ணி யச் செயலை முற்பிறவியில் செய்திருக்கின்றோம்; இது வியத்தற்குரியது.

செய்தனமே: வினைவும் ஆம்; மனத்தையும் உளப்படுத் தலின் தன்மைப் பன்மையிற் கூறினார். "குவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க" என்பது திருவாசகம். செய்ய கணவர்:

"சிவனெனு நாமந் தனக்கே யுடையசெம் மேனியெம் மான்" (தேவாரம்).

இச் செய்யுளோடு, "உடையா ளுன்ற னடுவிருக்கு முடையா ணடுவு ணீயிருத்தி, அடியேன் நடுவு ளிருவீரு மிருப்ப தாஜல் அடியேனுன், அடியார் நடுவு ளிருக்குமரு ளைப்புரி யாய்பொன் னம்பலத்தெம், முடியா முதலே யென் கருத்து முடியும் வண்ண முன்னின்றே" என்ற திருவாசகச் செய்யுள் ஒப்பு நோக்குதற்குரிது.

41

இடங்கொண்டு விம்மி இணைகொண்
டிறுகி இளகிமுத்து
வடங்கொண்ட கொங்கை மலைகொண்
டிறைவர் வலியநெஞ்சை
நடங்கொண்ட கொள்கை நலங்கொண்ட
நாயகி நல்லரவின்
படங்கொண்ட அல்குற் பனிமொழி
வேதப் பரிபுரையே.

(உரை) பரந்த இடத்தைக் கொண்டு பருத்து ஒன்றோ டொன்று ஒக்க வளர்ந்து தளர்ச்சியின்றிச் செறிந்து மெத்தெனக் குழைந்து முத்துமாலையை அணியாகக் கொண்ட தனமென்னும் மலையைக்கொண்டு சிவபிரானது வன்மைபெற்ற நெஞ்சைத் தான் நினைத்தவாறெல்லாம் ஆட்டிவைக்கும் விரதத்தையும் அதற்கு ஏற்ற அழகையும் உடைய தேவி, நல்ல பாம்பின் படத்தையொத்த நிதம்பத் தையும் குளிர்ச்சியையுடைய திருவார்த்தைகளையும் வேத மாகிய சிலம்பையும் உடையவள்.

முத்து வடங்கொண்ட கொங்கை: 9, 37. அம்பிகை யின் நகில் சிவபிரான் திருவுள்ளத்தை அலைத்தல்: 33. கொள்கை - விரதம்; இங்கே பதிவிரதம். பரிபுரம் - சிலம்பு. வேதம் அம்பிகையின் சிலம்பு: "அடிச்சூட்டு

நூபுரமோ ஆரணங்க ளனைத்துமே" (தக்க. 119); "ஆரணநூபுரஞ்சிலம்பு மடிகள் போற்றி"(திருவிளையாடல். காப்பு); "வேதங்க ளொருநான்கு மெல்லடிமேல் வியன் சிலம்போ" (பாசவதைப் பரணி, 192.). 42

பரிபுரச் சீறடிப் பாசாங்
குசைபஞ்ச பாணிஇன்சொல்

திரிபுர சுந்தரி சிந்துர
மேனியள் தீமைநெஞ்சில்

புரிபுர வஞ்சரை அஞ்சக்
குனிபொருப் புச்சிலைக்கை

எரிபுரை மேனி இறைவர்செம்
பாகத் திருந்தவளே.

(உரை) சிலம்பை அணிந்த சிறிய திருவடிகளையும் பாசாங்குசத்தையும் உடையவள்; ஐந்து மலர்ப் பாணங் களைத் தரித்தவள்; இனிய சொல்லையுடைய திரிபுரசுந்தரி: சிந்துரம்போலச் சிவந்த திருமேனியை உடையவள்; நெஞ் சினால் நினைந்து தேவர்களுக்குத் தீங்குகள் செய்த திரிபுரத் தில் உள்ள வஞ்சகராகிய அசுரர்களை அஞ்சுவிக்க வளைத்த மேருமலையாகிய வில்லையுடைய திருக்கரத்தையும் நெருப்பை யொத்த திருமேனியையும் உடைய சிவபிரானது ஒத்த ஒரு பாதியில் எழுந்தருளி இருந்தவளாகும்.

பாசாங்குசை, பஞ்சபாணி: 77. சிந்துர மேனியள், இருந்தவளென்று முடிக்க. சிந்துர மேனியள்; 1, 6, 7. செம்பாகம்-நேர்பாதி; "தம்பிரான் றிருமேனியிற், செம்பாதி யுங்கொண்ட தையலுமைகி" (முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத் தமிழ், செங்கீரை. 2). 43

தவளே இவள்எங்கள் சங்கர
னார்மனை மங்கலமாம்

அவளே அவர்தமக் கன்னையும்
ஆயினள் ஆகையினால்

இவளே கடவுளர் யாவர்க்கும்
மேலை இறைவியுமாம்
துவளேன் இனிஒரு தெய்வம்உண்
டாகமெய்த் தொண்டுசெய்தே.

(உரை) நெஞ்சிற்கு அணிய தியானப் பொருளாக உள்ள இப்பிராட்டி தவம் செய்யும் உமாதேவியே; எங்கள் பிரானாகிய சங்கரனார் மனைக்கு மங்கலமாகிய பத்தினி ஆகிய இவளே அவருக்கு ஒரு திறத்தில் தாயுமாயினாள்; ஆகையினால் அவளே தேவர் யாவருக்கும் மேலான தலைவி யாவாள்; இவளைத் தெய்வமாகக் கொண்டு தொண்டு புரிதலல்லது வேறொரு தெய்வம் உண்டென்பதாக எண்ணி மெய்யால் தொழும்பு செய்து தளர்ச்சி அடையேன்.

தவள்: "மாத்தவளே" (13) என்றார் முன்னும். "மங்கல மென்ப மனைமாட்சி" என்றலின் பத்தினியென்றது, 'மனை மங்கல மாமவள்' என்றார். சத்தி தத்துவத்தினின்றும் சதாசிவ தத்துவம் தோன்றுதலின், 'அவர் தமக்கன்னையு மாயினள்' என்றார்: "இமவான் மகட்குத் தன்னுடைக் கேள்வன் மகன்" (திருவாசகம், பொற் சுண்ணம், 13); "தவளத்த நீறணி யுந்தடந் தோளண்ணல் தன்னொருபால், அவளத்த னாமக னாந்தில்லையான்" (திருச்சிற்றம்பலக் கோவை, 112); "சத்திதான் சிவத்தை யீன்றும்" (சிவஞான சித்தியார்); "தனிமுதல் யாமென்பார்க் கம்மனை யாயவர் தம்மனை யானவள்" (மீனாட்சி. அம்மானை, 9); "அனகநாட கற்கெ மன்னை, மனைவி தாய்" (சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை, 33). 44

தொண்டுசெய் யாதுநின் பாதம்
தொழாது துணிந்திச்சையே
பண்டுசெய் தார்உள ரோஇல
ரோஅப் பரிசடியேன்

கண்டுசெய் தால்அது கைதவ
மோஅன்றிச் செய்தவமோ
மிண்டுசெய் தாலும் பொறுக்கைநன்
றேபின் வெறுக்கை அன்றே.

(உரை) தேவி, நின் திருவடிக்குத் தொண்டு செய்யாமலும் நின் பாத சேவை செய்யாமலும் உண்மைப் பொருள் இன்னதென்று தெளிந்து தம் மனம் விரும்பியவற்றையே பழங்காலத்தில் செய்த மெய்ஞ்ஞானியராகிய நின் அடியார்கள் இருந்தனரோ, இல்லையோ; (இருந்தனராதலின்) அவரைப்போலவே அடியேனும் தெரிந்து என் இச்சைக்குரிய செயல்களைச் செய்தால் அது வஞ்சகமாகுமா? அல்லது அந்த மெய்ஞ்ஞானியர் செய்கையெல்லாம் தவமாதலைப்போல இவையும் யான் செய்யும் தவமாகுமா? அடியேன் மாறுபாடான செயல்களைச் செய்தாலும் நீ பொறுத்தல் நலமாம்; என்னை அதனால் வெறுத்து ஒதுக்குதல் நன்று அன்று

சரியை, கிரியை, யோகம் கடந்த ஞானச் செல்வர் எது செய்யினும் அதுவே தவமாகுமாதலின் அத்தகையோரைப் பண்டு செய்தாரென்பதனால் சுட்டினார்; "தேறு மோனமா ஞான போதனார் செய்த செய்கையே செய்யு மாதவம், கூறும் வாசகம் யாவு மந்திரம் கொண்ட கோலமே கோலமாகுமால்" (பாசவதைப் பரணி, 305). 45

வெறுக்கும் தகைமைகள் செய்யினும்
தம்அடி யாரைமிக்கோர்
பொறுக்கும் தகைமை புதியதன்
றேபுது நஞ்சைஉண்டு
கறுக்கும் திருமிடற் றான்இடப்
பாகம் கலந்தபொன்னே
மறுக்கும் தகைமைகள் செய்யினும்
யான்உன்னை வாழ்த்துவனே.

(உரை) புதிய ஆலகால விடத்தை நுகர்ந்து கறுத்த திருக்கழுத்தை உடைய சிவபிரானது வாமபாகத்தில் பொருந்திய பொன்னிற மேனிப் பெருமாட்டியே, தாம் வெறுப்பதற்குரிய இயல்பினவாகிய செயல்களைத் தம் அடியவர்கள் செய்தாலும் அவர்களை அறிவினால் மிக்க பெரியோர்கள் பொறுத்தருளும் இயல்பு இவ்வுலகத்தில் இன்று நேற்று வந்த புதிய வழக்கம் அன்றே? ஆதலால் நீ ஏற்றுக்கொள்ளாது விலக்கும் இயல்புடைய காரியங்களை அடியேன் செய்தாலும், (அவற்றை நீ பொறுத்தருள்வாய் என்ற தைரியத்தால் மீட்டும்) நின்னை வாழ்த்தித் துதிப்பேன்.

பொன்னே: அம்பிகை பொன்னிறமுள்ள திருக்கோலத்தோடும் காகினி யென்னும் திருநாமத்தோடும் ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் எழுந்தருளி யிருப்பாளென்பர்: 'பீதவர்ணா' **(லலிதா.** 507**).** மறுக்கும் தகைமைகள் என்பதைத் தேவி செயலாகக் கோடலும் ஒன்று; நீ மறுத்தாலும் நான் விடேனென்றபடி: "துடைக்கினும் போகேன்" **(தேவாரம்).** 46

வாழும் படிஒன்று கண்டுகொண்
டேன்மனத் தேஒருவர்
வீழும் படிஅன்று விள்ளும்
படிஅன்று வேலைநிலம்
ஏழும் பருவரை எட்டும்எட்
டாமல் இரவுபகல்
சூழும் சுடர்க்கு நடுவே
கிடந்து சுடர்கின்றதே.

(உரை) அழிவற்ற இன்பத்தில் வாழும்படியாக ஒரு பரம்பொருளை மெய்ஞ்ஞானத்தால் அறிந்துகொண்டேன்; அது மனத்தில் ஒருவர் விருப்பித் தியானிக்குமாறு உள்ள

தன்று; வாயினுல் இப்படி இருப்பதென்று உரைப்பதற்கும் உரியதன்று; கடலேழும் உலகேழும் பெரிய அட்டகுலா சலங்களும் அணுகாமல், இரவையும் பகலையும் முறையே செய்யும் சுடர்களாகிய சந்திர சூரியர்களுக்கு நடுவே அமைந்து விளங்குகின்றது அப்பொருள்.

பேரின்ப வாழ்வு வாழ்வதற்குப் பற்றுக்கோடாகிய ஒன்று என்றபடி. மனத்தாலும் வாக்காலும் அணுகுதற் கரியவள் பராசக்தி; 'மனோவாசாமகோசரா' (லலிதா. 415). வேலையேழும் நிலமேழும் என்று தனித்தனியே கூட்டுக. சூழ்தல்-செய்தல்; ''காலைசூழ் செங்கதிர்'' (தக்க. 279) என்பதனையும் அதன் உரையையும், ''பகற்செய்யுஞ் செஞ்ஞாயிறும், இரவுச்செய்யும் வெண்டிங்களும்'' (மதுரைக் காஞ்சி, 7 - 8) என்னும் வழக்கையும் அறிக. திவாகரன் என்பது பகலைச் செய்வோனென்ற பொருள் பட்டுச் சூரியனுக்கு ஆதலையும் காண்க. அம்பிகை சந்திர சூரியரிடையே எழுந்தருளியிருத்தலை, 20, 34, 44-ஆம் செய்யுட்களாலும் உணரலாம். 47

சுடரும் கலைமதி துன்றும்
சடைமுடிக் குன்றில் ஒன்றிப்
படரும் பரிமளப் பச்சைக்
கொடியைப் பதித்துநெஞ்சில்
இடரும் தவிர்த்திமைப் போதிருப்
பார்பின்னும் எய்துவரோ
குடரும் கொழுவும் குருதியும்
தோயும் குரம்பையிலே.

(உரை) பிரகாசிக்கும் கலைகளையுடைய பிறை பொருந் திய சடையோடு கூடிய திருமுடியையுடைய மேருமலை போன்ற சிவபெருமானேடு இணைந்து படர்கின்ற மண முள்ள பசுங்கொடியாகிய அபிராமவல்லியைத் தம் நெஞ்சில் தியானித்து, அதனுல் துன்பம் நீங்கி, இமைக்கும் ஒரு கணப்

போதாவது பரமானந்த நிலையில் இருப்பவர்கள், மீட்டும் குடரும் நிணமும் இரத்தமும் சேர்ந்த கூடாகிய தேகத்தை அடைவார்களோ? அடையார்.

தேவியைத் தியானித்து இன்புற்றவருக்குப் பிறவி இல்லை யென்றபடி. சிவபெருமானைக் குன்றமென்றதற் கேற்ப அம்பிகையைக் கொடி என்றார்; "பங்காயோர், தமனிய மலைபடர் கொடியென வடிவு தழைந்தாய்" (மீனாட்சி. செங்கீரை. 101). பரிமளப் பச்சைக் கொடி: 15, குறிப்பு.

48

குரம்பை அடுத்துக் குடிபுக்க
ஆவிவெங் கூற்றுக்கிட்ட
வரம்பை அடுத்து மறுகும்அப்
போது வளைக்கைஅமைத்
தரம்பை அடுத்த அரிவையர்
சூழவந் தஞ்சல்என்பாய்
நரம்பை அடுத்த இசைவடி
வாய்நின்ற நாயகியே.

(உரை) யாழ் நரம்பைப் பொருந்திய இசையின் வடிவாக நின்ற ஈசுவரியே, உடம்பாகிய கூட்டை அடுத்துக் குடியாகப் புகுந்த உயிரானது, வெவ்விய கூற்றுவனுக்கு இந்நாளில் நீ கொள்ளென்று பிரமன் குறித்த நாளாகிய எல்லையை அடைந்து சுழலுகின்ற அக்காலத்தில், நீ உன்னைத் தொழும் அரம்பையும் அவளை அடுத்த தேவ மகளிரும் சுற்றிச் சேவியாநிற்க எழுந்தருளி வந்து, நின் வளையை அணிந்த திருக்கரத்தை அமைத்துக் காட்டி, அஞ்சாதே என்று திருவாய் மலர்ந்தருளுவாயாக.

"உடம்பினுள் துச்சி லிருந்த உயிர்க்கு" (குறள்) என்ப ராதலின், 'குரம்பை யடுத்துக் குடிபுக்க ஆவி' என்றார். "இழைத்தநா ளெல்லை யிகவா பிழைத்தொரீஇக், கூற்றங் குதித்துய்ந்தார் ஈங்கில்லை" (நாலடியார்) என்புழிக் கூறிய

னாளெல்லையை இங்கே வரம்பு என்றார். கையமைத்தல், அபயக் குறிப்பு: "தோன்றுந் திதியமைப்பில்" (உண்மை விளக்கம்). 'ரம்பாதி வந்திதா' (741) என்பது லலிதாம் பிகையின் திருநாமங்களில் ஒன்று. நரம்பு-ஸ்வரஸ்தான மெனலும் ஆம். அம்பிகை யமபயத்தை நீக்குபவளென் பதை, "யமபட ரெனதுயிர் கொளவரின் யானேங்குதல் கண்டெதிர் தானேன்று கொளுங்குயில்" (தேவேந்திர சங்க வகுப்பு) என்பதனாலும் உணரலாம். 49

நாயகி நான்முகி நாரா
யணிகை நளினபஞ்ச
சாயகி சாம்பவி சங்கரி
சாமளை சாதிநச்சு
வாய் அகி மாலினி வாராகி
சூலினி மாதங்கிஎன்
றாயகி யாதி உடையாள்
சரணம் அரண்நமக்கே.

(உரை) ஈசுவரி, நான்கு முகங்களை உடையவள், நாராயணி, கைத்தாமரையில் ஐந்து மலரம்புகளைத் தரித்த வள், சம்புவின் மனைவி, சங்கரி, சாமளை, நஞ்சை வாயிலே உடைய நல்ல சாதிப் பாம்பை மாலையாக உடையவள், வாராகி, சூலினி, மாதங்கி என்று ஆகிய புகழை உடைய வளாகிய அபிராமியின் திருவடிகள் நமக்குப் பாதுகாப்பாம்.

அம்பிகையே பிரமாவிடத்தும் திருமாலிடத்தும் இருந்து சிருட்டி, திதியாகிய தொழிலை நடத்துதலின் நான்முகி யென்றும் நாராயணி யென்றும் கூறினர். பிரம்ம சக்தியைப்பிராம்மி என்றும், விஷ்ணு சக்தியை வைஷ்ணவி யென்றும் கூறுவர். நான்முகி-காகினியென்னும் அம்பிகை யின் மூர்த்தி யெனலுமாம்; ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் ஆறிதழ்த்

தாமரையில் காகினியென்னும் திருநாமத்துடன் பொன்னிறம் பூண்டு நான்கு முகங்களோடு அம்பிகை வீற்றிருப்பதாகக் கூறுவர் யோக நூலார்; 'சதுர்வக்த்ர மனோஹரா' (**லலிதா.** 505).

நாராயணி: ஸுபார்சுவமென்னும் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் தேவியின் திருநாமம் என்பர்; நாராயணன் தங்கையுமாம்.

சாம்பவி-சம்புவின் சக்தி. சங்கரி - இன்பத்தை உண்டாக்குபவள். சாமளை-சாமள நிறம் பொருந்தியவள், அது ஒருவகைப் பச்சை நிறம். அகி - பாம்பு. அம்பிகை பாம்பை ஆபரணமாக உடையவள்; "சோதி படலசூடிகாகோடி பணிமதாணி மார்பாளே" (**தக்க.** 105); "நாகபூஷணத்தி யண்டம் உண்ட நாரணி" (**திருப்புகழ்**).

வாராகி; 77 : விஷ்ணு சக்தி வகையில் ஒன்று. அம்பிகையின் அமிச சக்திகளுள் தண்டினி என்னும் பெயருடையவள். த்ரிபுரா சித்தாந்தமென்னும் நூல், 'பராசக்தி வராகானந்த நாதர் என்பவருக்கு வராகத் திருமுகத்துடன் தரிசனம் தந்தமையின் வாராகி யென்னும் பேர் பெற்றாள்' என்று கூறும். தமிழில் வராகியை 32 செய்யுட்களால் துதிக்கும் மாலை ஒன்று உண்டு. சூலினி – திரிசூலத்தைத் தரித்தவள் : 77.

மாதங்கி: மதங்கமுனிவரின் குமாரி; யாழ்ப்பாணர்களாகிய மதங்கர் குலத்துப் பெண்ணாகத் தோன்றியவளென்னுமாம் (70) ; "மாதங்கி வேதஞ்சொல் பேதைநெடு நீலி" (**திருப்புகழ்.**) கியாதி - புகழ். 50

அரணம் பொருள்என் றருள்ஒன்
றிலாத அசுரர்தங்கள்
முரண்அன் றழிய முனிந்தபெம்
மானும் முகுந்தனுமே

சரணம் சரணம் எனநின்ற
நாயகி தன்அடியார்
மரணம் பிறவி இரண்டும்எய்
தார்இந்த வையகத்தே.

(உரை) பொன் வெள்ளி இரும்பு என்பவற்ருலாகிய திரிபுர மதில்களே உண்மையான செல்வமென்று எண்ணி இரக்கம் சிறிதும் இல்லாத வித்யுன்மாலி, தாரகாக்ஷன், வாணன் என்னும் மூன்று அசுரர்களுடைய வலிமையும் அன்ருெரு நாள் அழிந்துபோகும்படி கோபித்த பெருமாகிய சிவபிரானும் திருமாலுமே, 'நின் திருவடியே எமக்குப் புகல்' என்று கூருநிற்க, நின்ற தலைவியின் அடியார்கள் இறப்பு, பிறப்பு என்னும் இரண்டையும் இவ்வுலகத்தில் அடையார்.

பொருள்-உறுதிப் பொருளுமாம். அன்று: பண்டறி சுட்டு. சரணம் சரணம்-அடைக்கலம் அடைக்கலம் என்று கூறினும் பொருந்தும். இருவரும் பணிதல்: 7, 56.

வையம் துரகம் மதகரி
மாமகு டம்சிவிகை
பெய்யும் கனகம் பெருவிலை
ஆரம் பிறைமுடித்த
ஐயன் திருமனை யாள்அடித்
தாமரைக் கன்புமுன்பு
செய்யும் தவம்உடை யார்க்குள
வாகிய சின்னங்களே.

(உரை) தேர், குதிரை, மதம் மிக்க களிறு, பெரிய கிரீடம், பல்லக்கு, பிற மன்னர்கள் திறையாக வழங்கும் பொன், மிக்க விலையையுடைய பொன்னாரம், முத்துமாலை என்பன பிறையைத் திருமுடிக்கண் சூடிய சிவபெருமானுடைய அழகிய பத்தினியாகிய அபிராமியின் திருவடித்தாமரைக்கு

முன் பிறவிகளில் அன்பு செய்த தவமுடைய அடியார் களுக்கு உண்டாகிய அடையாளங்களாம்.

தேவியை முற்பிறப்பில் வழிபட்டவர்கள் இந்தப் பிறப்பில் சக்கரவர்த்திகளாகத் திகழ்வரென்பது கருத்து.

வையம்-தேர். காலாளையும் கூட்டிக்கொள்க. நாற் படையும் முடியும் சிவிகையும் திறைப்பொருளும் உடையார் முடிமன்னர். 'ஸாம்ராஜ்ய தாயினி' (692) என்பது லலிதாம்பிகையின் திருநாமங்களுள் ஒன்று. 52

சின்னஞ் சிறிய மருங்கினில்
சாத்திய செய்யபட்டும்
பென்னம் பெரிய முலையும்முத்
தாரமும் பிச்சிமொய்த்த
கன்னங் கரிய குழலும்கண்
மூன்றும் கருத்தில்வைத்துத்
தன்னந் தனிஇருப் பார்க்கிது
போலும் தவம்இல்லையே.

(உரை) தேவி மிகச் சிறிய தன் திருவிடையிலே சாத்திய சிவந்த பட்டாடையையும், மிகப் பெரிய நகிலையும், அவற்றின்மேல் அணிந்த முத்து மாலையையும், பிச்சிமலர் நெருங்கிய மிகக் கரிய கூந்தலையும், மூன்று கண்களையும் தம் சிந்தையிலே தியானித்துத் தனித்திருந்து யோகம் செய்வாருக்கு இங்ஙனம் தியானிக்கும் செயலையன்றி வேறு பயனுடைய தவம் ஒன்று இல்லை.

தியானமே பெரிய தவம் என்றவாறு. சின்னஞ் சிறிய, பென்னம் பெரிய, கன்னங் கரிய, தன்னந்தனி: வழக்குத் தொடர்கள்; "சின்னஞ் சிறியோர் சிதைவே செயினும், பென்னம் பெரியோர் பிழைசெய் குவரோ, கன்னங் கரியோன் மருகா கழியத், தன்னந் தனியேன் றனையாண் டவனே" (பழம் பாட்டு). பட்டு:37-ஆம்செய்யுட் குறிப்பைப்

பார்க்க. முத்தாரம்: 9, 37, 42. பிச்சி மொய்த்த குழல்: "பிச்சிமலர்க் கொந்தளபாரை, அறவி" (திருப்புகழ்). கண்மூன்று: 73, 101: 'த்ரிநயனே', 'த்ரிலோசனே'. 'த்ரயம்பிகா' (லலிதா. 453, 477, 726.) 53

இல்லாமை சொல்லி ஒருவர்தம்
பாற்சென் றிழிவுபட்டு
நில்லாமை நெஞ்சில் நினைகுவி
ரேல்நித்தம் நீடுதவம்
கல்லாமை கற்ற கயவர்தம்
பால்ஒரு காலத்திலும்
செல்லாமை வைத்த திரிபுரை
பாதங்கள் சேர்மின்களே.

(உரை) மக்களே, ஒரு செல்வரிடத்திலே போய் உங்களுடைய வறுமை நிலையைச் சொல்லி அவர்களால் அவமானப்பட்டு நில்லாத நிலை வேண்டுமென்று நெஞ்சில் கருதுவீர்களானால், தினந்தோறும் உயர்ந்த தவத்தைப் பயிலாமையைக் கற்ற இழிகுணத்தவரிடம் ஒருபொழுதும் செல்லாத பெருமிதத்தை என்பால் அருளிவைத்த திரிபுர சுந்தரியின் திருவடிகளைப் புகலாக அடைவீர்களாக.

இல்லாமை-பொருள் இல்லாத வறுமை. நித்தம் கற்ற எனக் கூட்டிப் பொருளுரைத்தலும் ஆம். சேர்தல்-இடைவிடாது நினைத்தலுமாம்; "மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்" (குறள்) என்பதற்குப் பரிமேலழகர் எழுதிய உரையைக் காண்க. அம்பிகையைத் தியானித்தால் வறுமை தீரும் என்பதாம். 54

மின்னா யிரம்ஒரு மெய்வடி
வாகி விளங்குகின்ற
அன்னாள் அகமகிழ் ஆனந்த
வல்லி அருமறைக்கு

முன்னாய் நடுஎங்கு மாய்முடி
வாய முதல்விதன்னை
உன்னா தொழியினும் உன்னினும்
வேண்டுவ தொன்றில்லையே.

(உரை) பல ஆயிர மின்னல்கள் ஒரு திருமேனியின் உருவெடுத்து விளங்குவதுபோன்ற கோலத்தையுடையவளும், அடியவர் நெஞ்சத்தில் துய்க்கும் ஆனந்தமயமான கொடி போன்றவளும், அரிய வேதத்திற்கு முன்னாகி நடு முழுவதுமாகி முடிவும் ஆகி முதல்வியும் ஆகிய அபிராமியை உலகத்து உயிர்கள் நினையா தொழிந்தாலும் நினைத்தாலும் அவளுக்கு அவர்களால் வேண்டப்படுவது ஒரு பொருளும் இல்லை.

உயிர்கள் தம் நன்மையின்பொருட்டே தியானிக்கிறார்கள் என்றபடி. "பொன்னாற்ப்ர யோசனம் பொன்படைத் தாற்குண்டு பொன்படைத்தான், தன்னாற்ப்ர யோசனம் பொன்னுக்கங் கேதுண்டத் தன்மையைப்போல், உன்னாற்ப்ர யோசனம் வேணதெல் லாமுண்டிங் குன்றனக்கென், றன்னாற்ப்ர யோசனம் ஏதுண்டு காண்கச்சி யேகம்பனே" என்ற பட்டினத்தார் பாடல் இங்கே நினைத்தற்குரியது.

மின்வடிவு: "மின்கொடி" (1). ஆனந்தவல்லி: 'பரமானந்தா' (லலிதா. 252); "பழவடியார் உள்ளத் தடத்திலூற்றெடுத்துப் பெருகு பரமானந்தவெள்ளப் பெருக்கே" (மீனாட்சி. முத்தப். 2.) முன் நடு முடி; முன்னே, பனை கொழுந்து வேர் என்றதை ஓர்க (2.)

55

ஒன்றாய் அரும்பிப் பலவாய்
விரிந்திவ் வுலகெங்குமாய்
நின்றாள் அனைத்தையும் நீங்கிநிற்
பாள்என் றன் நெஞ்சினுள்ளே

பொன்ருது நின்று புரிகின்ற
வாஇப் பொருள்அறிவார்

அன்ருல் இலையில் துயின்றபெம்
மானும்என் ஐயனுமே.

(உரை) ஒரு பொருளாகிய பராசக்தியாய்த் தோன்றிப் பல பல சக்திகளாகி விரிந்து இந்த உலகெங்கும் நிறைந்து நின்றவளாய். அவ்வனைத்துப் பொருள்களையும் நீங்கி நிற்பவளாகிய அபிராமி என் கருத்துக்குள்ளே நீங்காமல் நிலைபெற்று விரும்பியருள்வது என்ன வியப்பு! இக் கருத்தை அறிவார் பிரளய காலமாகிய அன்று ஆலிலையில் யோகத்துயில் கூர்ந்த பெருமாளுகிய திருமாலும், என் தந்தையாகிய சிவபிரானுமே யாவர்.

ஒன்றும் பலவுமாதல்: 'யாவையுமாம் ஏகம்-பராசக்தி' (**திருக்கோவையார்**, 71, உரை.) பல: 30, குறிப்பு. புரிதல்-விரும்புதல். இப்பொருள்-இந்தப் பரம்பொருளாகிய தேவியை எனலும் ஆம். 56

ஐயன் அளந்த படிஇரு
நாழிகொண் டண்டமெல்லாம்

உய்ய அறம்செயும் உன்னையும்
போற்றி ஒருவர்தம்பால்

செய்ய பசுந்தமிழ்ப் பாமாலை
யும்கொண்டு சென்றுபொய்யும்

மெய்யும் இயம்பவைத் தாய்இது
வோஉன்றன் மெய்யருளே.

(உரை) தேவி, சிவபிரான் அளந்து அளித்த இரண்டு படி நெல்லைக் கொண்டு உலகமெல்லாம் பசி நீங்கிப் பிழைக்கும்படி தர்மம் செய்கின்ற நின்னையும் துதித்து, மானிடராகிய செல்வர் ஒருவரிடத்தில் அவரைப் பாடிய செம்மையும் பசுமையும் உடைய தமிழ்ப்பாமாலையையும் கைக்கொண்டு போய்ப் பொய்யையும் மெய்யையும் கலந்து

சொல்லும்படி அடியேனை வைத்தாய்; இதுவா நின் உண்மையான திருவருள்?

காஞ்சிபுரத்தில் இறைவன் அருளிய இரு நாழி நெற்கொண்டு முப்பத்திரண்டு அறங்களையும் அம்பிகை வளர்த்தாளென்பது புராண வரலாறு. "தொல்லை மறை தேர் துணைவன்பால் யாண்டுவரை, எல்லை யிருநாழி நெற் கொண்டோர்-மெல்லியலாள், ஓங்குலகில் வாழும் உயி ரனைத்து மூட்டுமால், ஏங்கொலிநீர்க் காஞ்சி யிடை" (பழம்பாடல்); "அபிராமி எக்கு லங்குடி லோடுல கியாவை யும் இற்ப திந்திரு நாழிநெலாலறம்எப்பொ தும் பகிர்வாள்", "இருநாழி படிகொ டறங்காத்த மாபரைச்சி" (**திருப்புகழ்**). செம்மை-இலக்கணங்களால் குறைவின்மை. பசுமை-புதுமை. பொய்யென்றது உயர்வு நவிற்சிபடப் புகழ்தலை. தடுத்தாட்கொள்ளாமல் வாளா இருத்தலினால் பொய்யும் மெய்யும் இயம்பும் நிலை வந்ததென்னும் கருத்தால், 'இயம்ப வைத்தாய்' என்று அம்பிகையைக் காரண பூதையாக்கினார். 57

அருணம் புயத்தும்என் சித்தாம்
புயத்தும் அமர்ந்திருக்கும்

தருணம் புயமுலைத் தையல்நல்
லாள்தகை சேர்நயனக்

கருணம் புயமும் வதனும்
புயமும் கராம்புயமும்

சரணம் புயமும்அல் லால்கண்டி
லேன்ஒரு தஞ்சமுமே.

(உரை) செந்தாமரை மலரிலும் என் உள்ளத் தாமரை யிலும் எழுந்தருளியிருக்கும், தாமரை அரும்பு போன்ற நகிலையுடைய பாலாம்பிகையின் அழகு சேர்ந்த கருணை விழியாகிய தாமரையும், திருமுகத் தாமரையும், திருக்கர

மலரும், திருவடிக் கமலமும் ஆகிய பற்றுக்கோடுகளையன்றி வேறொரு பற்றுக்கோட்டையும் யான் அறிந்திலேன்.

அருணம்புயத்து அமர்ந்திருத்தல்: "அம்புயமேல் திருந்திய சுந்தரி" (5) என்பதன் குறிப்பைப் பார்க்க. சித்தாம்புயம் - இருதய கமலம். தருணம்புயம் - தாமரை யரும்பு; தருணம் - இளமை. தையல் - பாலாம்பிகை; அலங்காரத்தையுடையவள் எனலுமாம். 58

தஞ்சம் பிறிதில்லை ஈதல்ல
தென்றுன் தவநெறிக்கே
நெஞ்சம் பயில நினைக்கின்றி
லேன்ஒற்றை நீள்சிலையும்
அஞ்சம்பும் இக்கல ...
றாய்அறி ய...
பஞ்சஞ்சும் மெ...
யார்பெற்...

(உரை) நீண்ட தனி வில்லும், ஐந்து அம்புகளும் முறையே கரும்பாகவும் மலராகவும் கைக்கொண்டு நின்ற தேவி, இஃதன்றி வேறு பற்றுக்கோடு இல்லையென்று நின்னைத் தியானிக்கும் தவ வழியில் மனத்தைப் பழகும்படி செய்ய எண்ணினேன் இல்லை; பஞ்சை மிதிப்பதாயினும் அஞ்சுகின்ற மென்மையான அடிகளையுடைய தாய்மார் தாம் பெற்ற பிள்ளைகள் அறியாமையை உடையவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களைத் தண்டிக்கமாட்டார்கள்.

அதுபோல நீ என்னைப் புறக்கணித்துத் தண்டியாமல் அருள் புரிய வேண்டுமென்பது கருத்து. இதன்கண் வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி வந்தது. பஞ்சு - செம் பஞ்சுக் குழம்புமாம். பஞ்சஞ்சும் மெல்லடியார்: "பஞ்செனச் சிவக்கு மென்காற் றேவி" (கம்ப ராமாயணம், வீடணன் அடைக்கலப்.)

பாலினும் சொல் இனி யாய்பனி
மாமலர்ப் பாதம்வைக்க

மாலினும் தேவர் வணங்கநின்
றோன்கொன்றை வார்சடையின்

மேலினும் கீழ்நின்று வேதங்கள்
பாடும்மெய்ப் பீடம்ஒரு

நாலினும் சாலநன் றோஅடி
யேன்முடை நாய்த்தலையே

(உரை) *பாலைக் காட்டிலும் இனிய சொல்லையுடைய தேவி, குளிர்ச்சியையுடைய தாமரை மலர் போன்ற நின் திருவடிகளை வைத்தருள, திருமாலும் மற்றும் உள்ள தேவர்களும் வணங்கும்படி நின்ற சிவபிரானது கொன்றைக் கண்ணியை அணிந்த நீண்ட சடையின் மேலிடத்தைக் காட்டிலும், கீழே நின்று வேதங்கள் பாடுகின்ற உண்மையான பிரணவ பீடங்கள் நான்கைக் காட்டிலும் அடியேனுடைய நாற்றமுடைய நாய்த்தலையைப் போன்ற தலையானது மிகவும் நன்றோ?*

மால், இன்னும் தேவர் வணங்க. சிவபிரான் முடிக்கண் அம்பிகையின் திருவடி பதிதல் : 11, 35, குறிப்பு. நான்கு பீடம்: தூலப் பிரணவ பீடம், சூக்குமப் பிரணவ பீடம், காரணப் பிரணவ பீடம், மகாகாரணப் பிரணவ பீடம்; நான்கு வேதமாகிய நான்கு பீடங்களுமாம். நன்று - நன்மையுடையது; தகுதியுடையது. முடை—புலால் நாற்றம். 60

நாயே னையும்இங் கொருபொரு
ளாக நயந்துவந்து

நீயே நினைவின்றி ஆண்டுகொண்
டாய்நின்னை உள்ளவண்ணம்

பேயேன் அறியும் அறிவுதந்
தாய்என்ன பேறுபெற்றேன்

தாயே மலைமக ளேசெங்கண்
மால்திருத் தங்கைச்சியே

(உரை) உலகத்து உயிர்க்கெல்லாம் மாதாவே, பார்வதி தேவியே, சிவந்த கண்ணையுடைய திருமாலுடைய அழகிய தங்கையே, நாய் போன்ற என்னையும் நீ இங்கே நின் பார்வைக்கு உரிய பொருளாகத் திருவுள்ளங் கொண்டு விரும்பி நீயே வலிய வந்து, இவனை ஆட்கொள்ளலாகும், ஆகாது என்று ஆராயும் நினைவு இல்லாமல் அடியேனை அடிமை கொண்டாய்; நீ இருந்தபடி நின்னைப் பேய்போன்ற யான் அறியும் ஞானத்தை அருளினாய்; அடியேன் எத்தகைய பாக்கியத்தை அடைந்தேன்!

நினைவின்றி : நினைந்து பார்ப்பதாயின் யான் ஆட் கொள்ளற் குரியவனாகேனென்ற குறிப்பினது; "யானாரென் னுள்ளமார் ஞானங்க ளாரென்னை யாரறிவார், வானோர் பிரானென்னை யாண்டிலனேல் மதிமயங்கி" (திருவாசகம்) என்பதில் 'மதிமயங்கி' என வைத்ததுபோல, இதையும் கொள்க. என் நினைவின்றியே நீ வந்து ஆண்டு கொண்டாய் என்பதும் ஒன்று. செங்கண்மால் திருத்தங்கைச்சி: "மால் தங்கைச்சி கனிகையுமை" (திருப்புகழ்). 61

தங்கச் சிலைகொண்டு தானவர்
முப்புரம் சாய்த்துமத
வெங்கட் கரிஉரி போர்த்தசெஞ்
சேவகன் மெய்யடையக்
கொங்கைக் குரும்பைக் குறியிட்ட
நாயகி கோகனகச்
செங்கைக் கரும்பும் மலரும்எப்
போதும்என் சிந்தையதே.

(உரை) மேரு மலையாகிய பொன்வில்லைக் கொண்டு அசுரர்களுக்குரிய திரிபுரத்தை அழித்து, மதம் பொருந்திய செவ்விய கண்ணையுடைய யானையின் தோலைப் போர்த்த செவ்விய வீரனாகிய சிவபெருமான் திருமேனி முழுவதும்

நகிலாகிய குரும்பை யடையாளத்தை வைத்த பிராணேசு வரியினுடைய தாமரை மலரைப்போன்ற சிவந்த கையி லுள்ள கரும்பு வில்லும், மலரம்புகளும் எக்காலத்திலும் என் மனத்துள்ளே இருப்பன வாகும்.

செஞ்சேவகம் - வஞ்சியாது எதிர்நின்று கொல்லும் வீரம்; "செஞ்சே வகஞ்செய்த சோழன் றிருக்குமர" (குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ்). கரும்பும் மலரும் சிந்தையது: பன்மை ஒருமை மயக்கம்; தனித்தனியே கூட்டினும் அமையும்; தொகுதியொருமையுமாம். 62

தேறும் படிசில ஏதுவும்
காட்டிமுன் செல்கதிக்குக்

கூறும் பொருள்குன் றிற் கொட்டும்
தறிகுறிக் கும்சமயம்

ஆறும் தலைவி இவளாய்
இருப்ப தறிந்திருந் தும்

வேறும் சமயம்உண் டென் றுகொண்
டாடிய வீணருக்கே.

(உரை) பெரியோர்களால் எடுத்தோதப்படும் ஆறு சமயங்களுக்கும் தெய்வம் அபிராமியாகிய இவளாக இருப்பதை அறிந்திருந்தாலும், இவளையன்றி வேறு தெய்வத்தைக் கூறும் சமயமும் உண்டு என்று அதனைப் பாராட்டிய வீணர்களுக்கு அவர்கள் உண்மை தெளியும்படி சில பிரமாணங்களைக் காட்டி, அவர்கள் மேலே செல்லும் நற்கதிக்கு உபகாரமாக அறிவுறுத்தப்படும் பொருள்கள் மலைப் பாறையிலே அதனைத் தகர்க்கும்பொருட்டு முட்டும் மரத்தூணை ஒக்கும்.

எடுத்துரைப்பார் தளர்ச்சி அடைவதன்றி அவ்வீணர் உள்ளம் தெளியாரென்றபடி. சமயமாறும் தலைவி: "நாரணி யறத்திறன்றி யாறுசமயத்தி" (திருப்புகழ்). 63

வீணே பலிகவர் தெய்வங்கள்
பாற்சென்று மிக்கஅன்பு

பூணேன் உனக்கன்பு பூண்டுகொண்
டேன்நின் புகழ்ச்சியன்றிப்

பேணேன் ஒருபொழு துந்திரு
மேனிப்ர காசமன்றிக்

காணேன் இருநில மும்திசை
நான்கும் ககனமுமே.

(உரை) தேவி, வீணாக உயிர்ப்பலியை ஏற்றுக் கொள்ளும் புன்சிறு தெய்வங்களிடம் போய் மிக்க பக்தி கொள்ளேன்; நினக்கே அன்பு மேற்கொண்டேன்: ஆதலின் ஒரு காலத்திலும் நின் தோத்திரமன்றி வேறொருவர் துதியைச் செய்யேன்; பெரிய பூமியிலும் நான்கு திசைகளிலும் ஆகாயத்திலுமாகிய எங்கும் நின் திருமேனியின் ஒளியன்றி வேறு ஒன்றைக் காணேன்,

தேவியின் திருமேனிப் பிரகாசம் யாண்டும் பரவியது: "இறைவி யொளிவெளி யெங்குமே" (தக்க. 166). 64

ககனமும் வானும் புவனமும்
காணவிற் காமன் அங்கம்

தகனம்முன் செய்த தவப்பெரு
மாற்குத் தடக்கையும்செம்

முகனும்முந் நான்கிரு மூன்றெனத்
தோன்றிய மூதறிவின்

மகனும்உண் டாயதன் றோவல்லி
நீசெய்த வல்லபமே.

(உரை) அபிராமவல்லியே, நீ இயற்றிய வலிமைச் செயல், மேலுள்ள உலகங்களும் தேவலோகமும் பூவுலகமும் பார்க்கும்படியாகக் காமனது உடலை முன் ஒரு காலத்து எரித்த யோகியாகிய சிவபெருமானுக்கு விசாலமான திருக்

கரங்களும், திருமுகங்களும் முறையே பன்னிரண்டும் ஆறும் என்று அமைய அவதரித்த பழைய ஞானத்தையுடைய குமாரனும் உண்டாகிய தல்லவா?

வல்லபம் உண்டாயது அன்றோ என்க. தவத்திரு வேடம் பூண்ட சிவபெருமான் அக்கோலம் நீங்கி இன்புற்றதோடு அதன் பயனாக ஒரு குழந்தையையும் பெற்றானென்பதைக் குறித்து நின்றது, 'மகனும்' என்பதிலுள்ள இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை. தவப்பெருமான்: "தாழ் சடைப் பொலிந்த வருந்தவத் தோற்கே" (**புறநானூறு, கடவுள்.**) வல்லபம் - வலிமை. 65

வல்லபம் ஒன்றறி யேன்சிறி
யேன்நின் மலரடிச்செம்

பல்லவம் அல்லது பற்றொன்றி
லேன்பசும் பொற்பொருப்பு

வில்லவர் தம்முடன் வீற்றிருப்
பாய்வினை யேன்தொடுத்த

சொல்அவ மாயினும் நின்திரு
நாமங்கள் தோத்திரமே.

(உரை) பசும்பொன் மலையாகிய மேருவை வில்லாகக் கொண்ட சிவபெருமானுடன் கவலையின்றி எழுந்தருளியிருக்கும் தேவி, அறிவாற்றல் ஒன்றையும் அடியேன் அறிய மாட்டேன்; சிற்றறிவினனாகிய யான் எங்கும் வியாபித்த நின் திருவடியாகிய சிவந்த தளிரையல்லாமல் வேறொரு பற்றையுடையேன் அல்லேன்: தீவினையையுடைய யான் அந்தாதியாகத் தொடுத்த சொற்கள் பொருளில்லாத வீண் சொற்களாயினும் இடையிடையே வைத்த நின் திருநாமங்கள் தோத்திரமாக உதவும். (ஆதலின் நான் தொடுக்கும் அந்தாதி பயன் உடையதேயாம்).

வல்லபம்-கல்வியாற்றல் எனலும் ஆம். மலரடி - மலர்ந்த அடி. வீற்றிருத்தல் - கவலையின்றியிருத்தல்; தனிச் சிறப்புடன் இருத்தலுமாம். 66

தோத்திரம் செய்து தொழுதுமின்
போலும்நின் தோற்றம்ஒரு
மாத்திரைப் போதும் மனத்தில்வை
யாதவர் வண்மைகுலம்
கோத்திரம் கல்வி குணம்குன் றி
நாளும் குடில்கள்தொறும்
பாத்திரம் கொண்டு பலிக்குழ
லாநிற்பர் பார்எங்குமே.

(உரை) தேவி, நின்னை வாயால் துதிசெய்து, உடம்பால் வணங்கி, மின்னலைப்போலச் சுடர்விடும் நின் திருமேனித் தோற்றத்தை ஒரு கணப் போதாவது மனத்தில் இருத்தித் தியானம் செய்யாதவர், கொடைத் தன்மை, குடிப் பிறப்பு, கோத்திரம், கல்வி, நல்ல குணம் முதலியவற்றில் குறை பாடுடையவராகி உலகம் முழுவதும் ஒவ்வொரு நாளும் பிச்சைப் பாத்திரத்தைக் கைக்கொண்டு குடிசைதோறும் பிச்சைக்காகத் திரிவார்கள்.

மின்போலும் தோற்றம்: 1, 55. ஒரு மாத்திரைப்போது தியானித்தல்: 48. "கரவோடு நின்றார் கடிமனையிற் கையேற், றிரவோடு நிற்பித்த தெம்மை-அரவோடு, மோட்டாமை பூண்ட முதல்வனை முன்வணங்க, மாட்டாமை பூண்ட மனம்" (பழம்பாட்டு) என்பது இங்கே ஒப்புநோக்கற் குரியது.

67

பாரும் புனலும் கனலும்வெங்
காலும் படர்விசும்பும்
ஊரும் முருகு சுவைஒளி
ஊறொலி ஒன் றுபடச்
சேரும் தலைவி சிவகாம
சுந்தரி சீறடிக்கே
சாரும் தவம்உடை யார்படை
யாத தனம்இல்லையே.

(உரை) பிருதிவியும் அப்புவும் அக்கினியும் வேகமாகிய வாயுவும் படர்ந்த ஆகாசமும் ஆகிய ஐந்து பூதங்களிலும் முறையே பரவிய கந்தமும், சுவையும், ஒளியும், பரிசமும், சத்தமுமாகிய தன்மாத்திரைகள் இசையும்படி அவற்றி னிடத்தே வியாபித்து நிற்கும் பரமேசுவரியாகிய சிவகாமசுந்தரியின் சிறிய திருவடிக்கண்ணே சார்ந்து நிற்கும் தவத்தை உடைய அடியார்கள் தமக்கே உரியனவாகப் பெறாத செல்வம் ஒன்றும் இல்லை.

எல்லாச் செல்வமும் அவர் அடைவர் என்பதாம்.

சக்தியின் அம்சம் யாண்டும் கலத்தலினால்தான் பார் முதலியன கந்தம் முதலியவற்றோடு இணைந்தன. சிவகாமசுந்தரி-தில்லைவாணர் தேவி; "தில்லை யூரர்தம் பாகத்துமை' (காப்பு). 68

தனம்தரும் கல்வி தருப்ஒரு
நாளும் தளர்வறியா

மனம்தரும் தெய்வ வடிவும்
தரும்நெஞ்சில் வஞ்சம்இல்லா

இனம்தரும் நல்லன எல்லாம்
தரும்அன்பர் என்பவர்க்கே

கனம்தரும் பூங்குழ லாள்அபி
ராமி கடைக்கண்களே.

(உரை) மேகத்தைப் போன்ற, பூவை அணிந்த கேசபாரத்தையுடைய அபிராமியின் கடைக்கண்கள், அத் தேவியின் அன்பர்களுக்கு எல்லாவகை ஐசுவரியங்களையும் தரும்; கல்வியைக் கொடுக்கும்: ஒருநாளேனும் தளர்ச்சியை அறியாத உறுதியான மனத்தை அளிக்கும்; தெய்விக அழகை வழங்கும்; மனத்தில் வஞ்சம் இல்லாத உறவினரையும் நண்பரையும் ஈயும்; இன்னும் எவை எவை நல்ல பொருள்களோ அவை எல்லாவற்றையும் வழங்கும்.

"கல்வியை நீச்ச நிரப்புக்கொன் றுங்கு" (குறள்) என்று கூறுதலின் முதலில் செல்வத்தைத் தந்து பிறகு கல்வியைத் தரும்; "தளர்ந்துழி யுதவுங் கல்வி" (பிரபுலிங்க லீலை) ஆதலின் அது பெற்றூர்க்குத் தளரா மனம் தருதல் எளிதாம். கனம்-மேகம். 69

கண்களிக் கும்படி கண்டுகொண்
டேன்கடம் பாடவியில்
பண்களிக் கும்குரல் வீணையும்
கையும் பயோதரமும்
மண்களிக் கும்பச்சை வண்ண மும்
ஆகி மதங்கர்குலப்
பெண்களில் தோன்றிய எம்பெரு
மாட்டிதன் பேரழகே.

(உரை) கடம்பவனத்தில், பண்களால் களிக்கும் குரலோடு இசைந்த வீணையும், அதனை ஏந்திய திருக்கரமும், திருத்தன பாரமும், பூவுலகமெல்லாம் தரிசித்துக் களிக்கும் பச்சைத் திருநிறமும் ஆகத் திருக்கோலங் கொண்டு, மதங்கரென்னும் யாழ்ப்பாணர் குலப் பெண்களில் ஒருத்தியாக அவதரித்த எம்பெருமாட்டியின் அளவிடற்கரிய பெரிய அழகை அடியேன் விழிகள் மகிழும்படி தரிசனம்செய்தேன்.

சியாமளா தேவி உருவைக் கூறியவாறு. சியாமளா தண்டகத்தில் இத்திருக்கோல வருணனையைக் காணலாம். கடம்பாடவி: அம்பிகை எழுந்தருளியிருக்கும் சிந்தாமணிக் கிருகம் உள்ள வனம்; 'கதம்பவன வாசினீ' (லலிதா. 60); "கடம்புபொதி காடும்" (மீனுட்சி. சப்பாணி. 4); மதுரையுமாம்.

பண்களெல்லாம் கண்டு களித்தற்குக் காரணமான குரல் எனலுமாம். சியாமளா தேவி கையில் வீணை ஏந்திப் பாடுவதாகக் கூறுவர்; "வீறு மிக்க மாவீணு கரே"

(திருப்புகழ்). கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சி தருதலின், 'மண் களிக்கும் பச்சை வண்ணம்' என்றார். மதங்கர் குலப் பெண்ணாகத் திருவவதாரம் செய்ததுபற்றி மாதங்கி என்னும் திருநாமம் தேவிக்கு வழங்கும் (50). 70

அழகுக் கொருவரும் ஒவ்வாத
வல்லி அருமறைகள்

பழகிச் சிவந்த பதாம்புயத்
தாள்பனி மாமதியின்

குழவித் திருமுடிக் கோமள
யாமளைக் கொம்பிருக்க

இழவுற்று நின்றநெஞ் சேஇரங்
கேல்உனக் கென்குறையே.

(உரை) கழிந்ததற்கு வருந்தி நின்ற நெஞ்சமே, தன் அழகுக்கு வேறு யாரும் ஒப்பற்ற கொடிபோன்ற அபிராமி, அரிய வேதங்களிலே பயிலுவதனால் சிவந்த திருவடி மலர்களையுடையாள், குளிர்ச்சியும் பெருமையும் உடைய பிறையைத் திருமுடியிலே சூடும் மெல்லியலாகிய யாமளை யென்னும் கற்பகப் பூங்கொம்பு இருக்கும்போது நீ வருந்துவதை ஒழிவாயாக; உனக்கு வரும் குறை யாதுளது?

மறைகளின் அடியிலும் நடுவிலும் முடிவிலும் நின்று பழகி அதனாற் கன்றிச் சிவந்த திருவடி. பிறையணிந்த முடியினள்: "ஒளிர் மதிச்செஞ் சடையாளை" (84); 'சாரு சந்த்ர கலாதரா' (லலிதா. 243); "இமயக் கிழவி, தனிக்கண் விளங்கும் நுதற்பிறை மேலோர், மிகைப்பிறை கதுப்பிற் சூடி" (ஆசிரிய மாலை); "சடையும் பிறையுந் தாழ்ந்த சென்னிக், குவளை யுண்கட் பவளவாண் முகத்தி" (சிலப். 23: 1-2); "தருணவா ணிலாவீசு சடிலமோலி மாகாளி" (தக்க 107). கோமள யாமளை: 33. 71

என்குறை தீரநின் றேத்துகின்
றேன் இனி யான்பிறக்கின்

நின்குறை யே அன்றி யார்குறை
காண்இரு நீள்விசும்பின்

மின்குறை காட்டி மெலிகின்ற
நேரிடை மெல்லியலாய்

தன்குறை தீரஎங் கோன்சடை
மேல்வைத்த தாமரையே.

(உரை) அகன்ற உயர்ந்த வானத்தின்கண் மின்னலுக்கு ஒரு குற்றத்தைக் கற்பித்து அதனினும் மெலிந்து நின்ற நுணுகிய திருவிடையையும் மென்மையாகிய இயல்பையும் உடையாய், எம்பிரானாகிய சிவபெருமான் நின் ஊடல் கண்டு தன் குறையை நீக்கி அவ்வூடலைத் தீர்க்கும்பொருட்டு நின்னை வணங்கித் தன் சடாபாரத்தின் மேல் வைத்த நின்றன் திருவடித் தாமரைகளையே என் குறைகள் நீங்கும் படி நின்று துதிக்கின்றேன்; இனிமேல் யான் பிறவியை அடைந்தால் அது நின் குற்றமே; அல்லாமல் வேறு யார் குற்றம்?

நின்னை வாழ்த்தும் என் பிறவித் துன்பத்தைத் தீர்த்தல் நின் கடமை என்றவாறு. நேர்தல்-நுணுகுதல். மெல்லியல்-கோமளை. எங்கோன் சடைமேல் வைத்த தாமரை: 11, 35, 60.

72

தாமம் கடம்பு படைபஞ்ச
பாணம் தனுக்கரும்பு

யாமம் வயிரவர் ஏத்தும்
பொழுதெமக் கென்றுவைத்த

சேமம் திருவடி செங்கைகள்
நான்கொளி செம்மை அம்மை

நாமம் திரிபுரை ஒன்றோ
டிரண்டு நயனங்களே.

(**உரை**) அபிராமி அம்மைக்கு உரிய மாலை கடம்பு; ஆயுதம் பஞ்சபுட்ப பாணம்; வில் கரும்பு; அவளுடைய மந்திர சாதகர்களாகிய பைரவர்கள் அவளைத் துதிக்கும் காலம் அர்த்த யாமம்; எமக்கு உய்வைத் தருவதற்கு என்று வைத்த பாதுகாப்பு அவள் திருவடி; அவளுடைய சிவந்த திருக்கரங்கள் நான்கு; திருமேனியின் ஒளி சிவப்பு; திருநாமம் திரிபுரை என்பது; கண்கள் மூன்று ஆம்.

கடம்பு : 26. வயிரவர் : 'மயான வாசினியது மந்திர சாதகரான பைரவ வேஷதாரிகள்' (**தக்க.** 51, **உரை**); "இறைவி பைரவர்களே" (**தக்க.** 429); சிவபெருமானுமாம்; 'மகா பைரவ பூஜிதா', 'மார்த்தாண்ட பைரவாராத்யா' (**லலிதா.** 231, 785). சேமம் திருவடி: "சரண மரணமக்கே" (50) என்றார் முன்னும். ஒளி செம்மை : முதற் செய்யுளைக் காண்க. மூன்று கண்கள்: 53-ஆம் செய்யுட் குறிப்பைக் காண்க.

73

நயனங்கள் மூன்றுடை நாதனும்
வேதமும் நாரணனும்
அயனும் பரவும் அபிராம
வல்லி அடியிணையைப்
பயனென்று கொண்டவர் பாவையர்
ஆடவும் பாடவும்பொன்
சயனம் பொருந்து தமனியக்
காவினில் தங்குவரே.

(**உரை**) மூன்று கண்களையுடைய சிவபிரானும் வேதங்களும் திருமாலும் பிரமதேவனும் புகழ்ந்து பாராட்டுகின்ற அபிராமவல்லியின் இரண்டு திருவடிகளையே முக்தியாய பயனென்று கொண்டு தியானிப்பவர், அரம்பை மகளிர் நடம் புரியவும், பாடல்களைப் பாடவும் அவற்றைக் கண்டும் கேட்டும் இன்புற்றுப் பொன்னிறம் பெற்ற பாயலில்

அவர்களோடு பொருந்தி இன்புறும் பொன்னிறமாகிய கற்பகச் சோலையில் இந்திரராகி வீற்றிருப்பார்களா?

தேவியின் அடியார் இந்திர பதவியையும் மதியார் என்றபடி; "கூடுங் கொள்கையிற் கும்பிட லேயன்றி, வீடும் வேண்டா விறல்" (**பெரிய புராணம்**) என்பதை ஓர்க. மூவரும் போற்றுதல்: 7. திருவடியே வீடாக இருக்கு மாதலின், "அடியிணையைப் பயனென்று கொண்டவர்" என்றார். "சேவடி படருஞ் செம்ம லுள்ளமொடு" (**திருமுருகாற்றுப்படை**. 62) என்பதன் உரையில் நச்சினார்க் கினியர், 'திருவடியே வீடாயிருக்கு மென்றார்; அது "தென்னன் பெருந்துறையான், காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித், தாட்டா மரைகாட்டித் தன் கருணைத் தேன்காட்டி" என்பதனாலும் பிறரும் திரு வடியைக் கூறுமாற்றானும் உணர்க' என்றெழுதியது இங்கே நினைக்கத் தக்கது.

'தங்குவரே' என்பதை உடம்பாடாக்கி, தேவியின் திருவடியையே பயனாகக் கொண்டவர் இந்திர பதவியை எளிதிற் பெறுவர் என்று கூறுதலும் ஒன்று. 74

தங்குவர் கற்பக தாருவின்
நீழலில் தாயர்இன் றி
மங்குவர் மண்ணில் வழுவாப்
பிறவியை மால்வரையும்
பொங்குவர் ஆழியும் ஈரேழ்
புவனமும் பூத்தஉந்திக்
கொங்கிவர் பூங்குழ லாள்திரு
மேனி குறித்தவரே.

(உரை) அட்ட குலாசலங்களையும் மேலே கிளரும் உப்புத் தன்மையையுடைய கடல் முதலிய ஏழு கடல்களையும் பதினான்கு புவனங்களையும் பெற்றெடுத்த திருவயிற்றையும், வாசனை பரவிய மலரை அணிந்த கூந்தலையும் உடைய

தேவியின் திருவுருவத்தைத் தியானம் செய்யும் அடியார், இந்திர பதவி பெற்றுக் கற்பக விருட்சத்தின் நிழலில் வீற்றிருப்பர்; பின்பு பூமியில் பிறந்திறந்து இடையறவின்றி வரும் பிறவியைத் தம்மைப் பெறும் தாய்மார் இல்லாமையாலே மங்கச் செய்வர்.

மங்குவர் : தன்வினை பிறவினைப் பொருளில் வந்தது. தாயரின்றி: "ஈன்றெடுப் பாளொரு தாயுமில்லை" (37). ஈரேழ் புவனமும் பூத்த உந்தி: 13. தேவியைத் தியானித்தவர்கள் சொர்க்க போகமும் பிறகு வீடும் பெறுவர் என்றபடி. 75

குறித்தேன் மனத்தில்நின் கோலம்எல்
லாம்நின் குறிப்பறிந்து

மறித்தேன் மறலி வருகின்ற
நேர்வழி வண்டுகிண்டி

வெறித்தேன் அவிழ்கொன்றை வேணிப்
பிரான்ஒரு கூற்றைமெய்யில்

பறித்தே குடிபுகு தும்பஞ்ச
பாண பயிரவியே.

(உரை) வண்டுகள் கிண்டுவதனால் மணமுடைய தேன் கட்டவிழ்ந்து சொரிகின்ற கொன்றைக் கண்ணியைத் திருமுடியில் அணிந்த சிவபிரானது ஒரு பகுதியை அவர் திருமேனியினின்றும் வலியக் கவர்ந்து அங்கே குடி புகுந்தருளிய பஞ்சபுட்ப பாணத்தையுடைய பைரவியே, நின் திருமேனிக் கோலத்தை யெல்லாம் அடியேன் மனத்துள் தியானம் செய்தேன்; அதன் பயனாக நின் திருவுள்ளக் குறிப்பை உணர்ந்து யமன் என் உயிரைக் கொள்வதற்கு வருகின்ற நுணுகிய வழியை அடைத்துவிட்டேன்.

யமவாதனை ஒழிந்ததென்றபடி. பிறர் அறிவதற்கு அரிய நுண்மையதாதலின் 'நேர்வழி' என்றார்; நேர்தல்—நுணுகுதல். பயிரவி-பைரவராகிய சிவபிரானது பத்தினி (லலிதா. 276); "த்ரிபுர பயிரவி" (தக்க.) 76

பயிரவி பஞ்சமி பாசாங்
குசைபஞ்ச பாணிவஞ்சர்
உயிர்அவி உண்ணும் உயர்சண்டி
காளி ஒளிரும்கலா
வயிரவி மண்டலி மாலினி
சூலி வராகிஎன்றே
செயிர்அவி நான்மறை சேர்திரு
நாமங்கள் செப்புவரே.

(உரை) பயிரவி, பஞ்சமி, பாசாங்குசை, பஞ்சபாணி, வஞ்சகர் உயிரைப் பலியாகக் கொள்ளும் உயர்ந்த பெருமையையுடைய சண்டிகாதேவி, காளி, விளங்குகின்ற கலைகளாகிய வயிரங்களுடைய சிறந்த வட்டமான மேகலையை உடையவள், மாலினி, சூலி, வராகி என்று குற்றம் தீர்ந்த நான்கு வேதங்களில் சேர்ந்த தேவியின் திருநாமங்களை அறிந்தோர் கூறுவர்.

பயிரவி-அச்சம் தருபவளெனவும் ஆம்; இப்பொருள் கொண்டால் பின்னே வயிரவி எனவும் மண்டலியெனவும் தனித்தனியே பிரித்துப் பொருள் கொள்க. பஞ்சமி-சதாசிவத்தின் சக்தியாகிய பராசக்தி (**லலிதா.** 948); ஐந்தாவது சக்தியாகிய அநுக்கிரக சக்தி; "நீடு பஞ்சமி சூலினி மாலினி", "கவுரி பஞ்சமி யாயீ மாயீ" (**திருப்புகழ்**); "படிக்கும் பெரும்புகழ்ப் பஞ்சமி", "கருத்திற் பயிலும் வராகியெம் பஞ்சமி", "பாடகச் சீறடிப் பஞ்சமி" (**வராகி மாலை**, 4, 9, 19.) வஞ்சர் உயிர் அவி உண்ணுதல்: "கனை கழ னினையல ருயிரவி பயிரவி" (**தேவேந்திர சங்க வகுப்பு**). சண்டி-சண்டிகா; கோபமுடையவள் (**லலிதா.** 755.) காளி-கருநிறமுடையவள். கலா வயிர விமண்டலி: "மெய்ம்மறையார் கலையனைத்து மேகலையா மருங்கசைத்த விமலை யம்மா" (**திருவிளை.** 4: 34). மண்டலி எனத் தனியே கொள்ளின் சூரிய சந்திரமண்டலங்களில் வீற்றிருப்பவளெனப் பொருள்

கொள்க. மாலினி-மாலையை அணிந்தவள் (லலிதா . 445); அக்ஷரங்களின் தெய்வமாக இருப்பவளெனலும் ஆம். சூலி: 50. வராகி: 50.

77

செப்பும் கனக கலசமும்
போலும் திருமுலைமேல்

அப்பும் களப அபிராம
வல்லி அணிதரளக்

கொப்பும் வயிரக் குழையும்
விழியின் கொழுங்கடையும்

துப்பும் நிலவும் எழுதிவைத்
தேன்என் துணைவிழிக்கே.

(உரை) தந்தத்தாற் கடைந்த செப்பும், பொற்கலசமும் போன்றஅழகிய நகிலின்மேல் அப்பிய கலவைச் சந்தனத்தை யுடைய அபிராமவல்லி காதில் அணிந்த முத்துக்கொப்பை யும், வயிரக்குழையையும், திருவிழியின் கொழுத்த கடைசி யையும், பவளம் போன்ற திருவாயையும், அதன்கண் மலர்ந்த புன்னகையாகிய நிலவையும் என் இரண்டு கண் களிலும் எழுதி வைத்தேன்.

தியானத்தின் வன்மையினுல் எங்கே நோக்கினும் அங்கே திருக்கோலம் தோன்றுதலின் கண்ணில் எழுதி வைத்தேனென்ருர்; "கருணை வதன பற்பமும் கமலவிழியும் விழியு மனமும் எழுதி" (முத்துக் குமாரசாமி பிள்ளைத் தமிழ். முத்தப். 20) எனப் பிறரும் விழியில் எழுதுதலைக் கூறுதல் காண்க.

கொப்பு-மேற்காதில் அணிவது; "காதுக்கொர் தமனியக் கொப்பு மிட்டு" (மீனுட்சி. செங்கீரைப். 1)

78

விழிக்கே அருளுண் டபிராம
வல்லிக்கு வேதம்சொன்ன

வழிக்கே வழிபட நெஞ்சுண்
டெமக்கவ் வழிகிடக்கப்

பழிக்கே சுழன்றுவெம் பாவங்க
ளேசெய்து பாழ்நரகக்

குழிக்கே அழுந்தும் கயவர்தம்
மோடென்ன கூட்டினியே.

(உரை) அபிராமவல்லிக்குத் திருவிழியில் எமக்கு வழங்கும் திருவருள் இருக்கின்றது; அவ்வருளைப் பெறும் பொருட்டு வேதங்கள் கூறியுள்ள நன்னெறியின்படியே அவளை வழிபட்டுத் தியானிக்க எமக்கு அநுகூலமாகிய நெஞ்சம் இருக்கிறது; அந்த வேதநெறி இருக்கவும், பழிச் செயல்களிலே ஈடுபட்டுத் திரிந்து கொடிய பாவங்களையே செய்து பாழான நரகக்குழியில் அழுந்துகின்ற கீழ் மக்களோடு இனி என்ன சம்பந்தம் நமக்கு உண்டு?

விழிக்கு அருள் உண்டு: "அருள்விழி யொடும்வளர் கருணை" (மீனாட்சி. செங்கீரை. 8.) வேதஞ் சொன்னபடி வழிபடுதல்: "மறை சொல்லிய வண்ணந் தொழுமடியாரை" (91) என்பர் பின். 79

கூட்டிய வாஎன்னைத் தன் அடி
யாரில் கொடியவினை

ஓட்டிய வாஎன்கண் ஓடிய
வாதன்னை உள்ளவண்ணம்

காட்டிய வாகண்ட கண்ணும்
மனமும் களிக்கின்றவா

ஆட்டிய வாநடம் ஆடகத்
தாமரை ஆரணங்கே.

(உரை) பொற்றாமரையில் எழுந்தருளியிருக்கும் அரிய அழகியாகிய தேவி, ஒன்றுக்கும் பற்றாத என்னைத் தன் அடியாருள் ஒருவனாகச் சேர்த்தருளியவாறும், அங்ஙனம் சேர்த்துப் பின் என்பாலுள்ள கொடிய இருவினைகளையும் போக்கியவாறும், என்பால் அருள் புரிய ஓடி வந்தவாறும், தன் திருக்கோலத்தை உள்ளபடியே காட்டியவாறும்.

அதனைத் தரிசித்து அறிந்த என் கண்ணும் மனமும் ஆனந்த மேலீட்டால் மகிழ்கின்றவாறும், இவ்வாறெல்லாம் என்னைத் திருவருள் நாடகம் ஆட்டியவாறும் என்ன அதிசயம்!

ஆடகத் தாமரை அணங்கு: 5, 20, 58, 82. **80**

அணங்கே அணங்குகள் நின்பரி
வாரங்கள் ஆகையினுல்
வணங்கேன் ஒருவரை வாழ்த்துகி
லேன்நெஞ்சில் வஞ்சகரோ
டிணங்கேன் எனதுன தென்றிருப்
பார்சிலர் யாவரொடும்
பிணங்கேன் அறிவொன்றி லேன்என்கண்
நீவைத்த பேரளியே.

(உரை) தேவி, தேவ மாதர் நின் பரிவார சக்திகளாக இருத்தலினுல் உன்னையன்றி வேறு ஒருவரை நான் வணங்கேன்; வாழ்த்துதலும் செய்யேன்; நெஞ்சில் வஞ்சகத்தையுடைய மக்களோடு தொடர்பு பூணேன்; எனது பொருளெல்லாம் நின்னதேயென்று எல்லாவற்றையும் அர்ப்பணம் செய்து நிச்சலனமாக இருக்கும் யோகியர் சிலர்; அவர் யாவரோடும் மாறுபடாமல் உறவு பூண்டிருப்பேன்; அறிவு சிறிதும் இலேனுயினும் என்பால் நீ வைத்த பெரிய கருணை இருந்தவாறு என்னே!

வேறொரு தெய்வப் பெண்ணைத் தொழலாம் எனின் யாவரும் நின் ஏவற் குழுவினராக இருத்தலின் நீயே யாவருக்கும் தலைவியாய் இருத்தலை அறிந்து அவரைத் தொழுதலை ஒழிந்து நின்னையே தொழுதேன் (49). எனது உனது என்றிருப்பார் : "எனக் குள்ளவெல்லாம், அன்றே யுனதென் றளித்துவிட்டேன்" (95). **81**

அளியார் கமலத்தில் ஆரணங்
கே அகி லாண்டமும்நின்

ஒளியாக நின்ற ஒளிர் திரு
மேனியை உள்ளுதொறும்

களியாகி அந்தக் கரணங்கள்
விம்மிக் கரைபுரண்டு

வெளியாய் விடின்எங்ஙனேமறப்
பேன்நின் விரகினையே.

(உரை) வண்டுகள் மொய்க்கும் தாமரை மலரில் எழுந்தருளிய தேவி, சகல அண்டங்களும் நின் ஒளியாகப் பரவி நிற்கக் காரணமான, பிரகாசிக்கும் அழகிய நின்றன் திருமேனியைத் தியானிக்குந்தோறும் என் அந்தக்கரணங்கள் ஆனந்த மயமாகிப் பூரித்துத் தத்துவ எல்லைகளைக் கடந்து பரவெளியாகி விடுவதாயின், நீ இயற்றிய இந்த அதிசய உபாயத்தை எவ்வாறு அடியேன் மறப்பேன்?

"வெளிநின்ற நின்திரு மேனியைப் பார்த்தென் விழியும் நெஞ்சும், களிநின்ற வெள்ளம் கரைகண்டதில்லை" (19) என்றார் முன்னும். தியானத்தால் அந்தக் கரணத்தில் இன்பம் உண்டாவதையும் தியானம் வலிபெறப் பெறக் கருவி கரணம் கழன்ற நிலையில் பரவெளியில் லயித்துச் சிவானந்த அநுபவம் பெறுதலையும் கூறினார்.

கமலத் தணங்கு: 1, 5, 20, 58, 80. அகிலாண்டமும் நின் ஒளி: "இறைவி யொளிவெளி எங்குமே" (தக்க. 166); "சகலமு நின்றிருச் சொரூபமென் றேவிடும் சதுர்மறைப் பொருள்" (மீனாட்சி. நீராடல். 3); "அனைத்துந்தன் மய மெனுஞ் சுருதி" (முத்துக்குமார. செங்கீரை. 2) வெளியாதல் - அதீத நிலையை அடைதல். 82

விரவும் புது மலர் இட்டுநின்
பாத விரைக்கமலம்

இரவும் பகலும் இறைஞ்சவல்
லார்இமை யோர்எவரும்

பரவும் பதமும் அயிரா
வதமும் பகீரதியும்

உரவும் குலிசமும் கற்பகக்
காவும் உடையவரே.

(உரை) அபிராமியே, நின்றன் திருவடியாகிய மண முடைய தாமரை மலர்க்கண் பல வகையாக விரவிய அன்றலர்ந்த மலர்களை அருச்சித்து இரவும் பகலும் அவற்றை வழிபடும் சக்தி உடையவர்கள், தேவர்கள் யாவரும் பரவும் பதவியையும் ஐராவதத்தையும் ஆகாச கங்கையையும் வலிமையையும் வச்சிராயுதத்தையும் கற்பகச் சோலையையும் உடைய இந்திரர் ஆவர்.

பதம்-தேவலோகத்தை ஆட்சி புரியும் இந்திர பதவி; 74, 75-ஆம் பாடல்களைப் பார்க்க. 83

உடையாளை ஒல்குசெம் பட்டுடை
யாளை ஒளிர்மதிச்செஞ்

சடையாளை வஞ்சகர் நெஞ்சடை
யாளைத் தயங்குநுண் ணூல்

இடையாளை எங்கள்பெம் மானிடை
யாளை இங் கென்னை இனிப்

படையாளை உங்களை யும்படை
யாவண்ணம் பார்த்திருமே.

(உரை) நம்மவரே, எல்லாவற்றையும் உடையவளாகிய பரமேசுவரியை, திருவிடையில் துவளுகின்ற செம்பட்டாகிய உடையை உடையவளை, விளங்குகின்ற பிறையை அணிந்த சிவந்த சடையை உடையவளை, வஞ்சகர் நெஞ்சினிடத்தே

ஒருகாலும் எழுந்தருளாதவளை, விளங்குகின்ற நுண்ணிய நூலைப்போன்ற திருவிடையை உடையவளை, எங்கள் பெருமானாகிய சிவபிரானது இடப்பாகத்தில் வீற்றிருப் பவளை, இனி இந்த உலகத்தில் என்னை மீட்டும் படையாமல் இருக்கப்போகிறவளை, உங்களையும் இனிப் படையாத வண்ணம் தரிசனம் செய்து கவலையற்று இருங்கள்.

பட்டுடையாள் : 37. மதிச்சடையாள் : 71.

இதன்கண் அடிதோறும் மடக்கு வந்தது. 84

பார்க்கும் திசைதொறும் பாசாங்
குசமும் பனிச்சிறைவண்

டார்க்கும் புதுமலர் ஐந்தும்
கரும்புமென் அல்லல்எல்லாம்

தீர்க்கும் திரிபுரை யாள்திரு
மேனியும் சிற்றிடையும்

வார்க்குங் குமமுலை யும்முலை
மேல்முத்து மாலையுமே.

(உரை) அடியேனுடைய துக்கங்களை யெல்லாம் போக்குகின்ற திரிபுரசுந்தரியின் திருக்கையில் உள்ள பாசாங்குசமும், குளிர்ச்சியைப் பெற்ற சிறகையுடைய வண்டுகள் முழங்கும் புது மலர்களாகிய ஐந்து அம்புகளும், கரும்பாகிய வில்லும், அவள் திருமேனியும், சிறிய திரு விடையும், கச்சை அணிந்து குங்குமக் குழம்பு பூசிய நகில் களும், அவற்றின்மேல் அணிந்த முத்து மாலையும் பார்க்கும் திசைதோறும் தோன்றும்.

தோன்றும் என்ற ஒரு சொல்லை அவாய் நிலையால் வருவித்து முடிக்க. முலையும் முத்துமாலையும்: "திருத்தன பாரமும் ஆரமும்" (9). 85

மால்அயன் தேட மறைதேட
வானவர் தேடநின்ற
காலையும் சூடகக் கையையும்
கொண்டு கதித்தகப்பு
வேலைவெங் காலன்என் மேல்விடும்
போது வெளிநில்கண்டாய்
பாலையும் தேனையும் பாகையும்
போலும் பணிமொழியே.

(உரை) பாலையும் தேனையும் வெல்லப் பாகையும் போன்ற இனிமையையுடைய மெல்லிய சொற்களைப் பேசும் தேவி, திருமாலும் அயனும் தேடவும், வேதம் தேடவும், தேவர் தேடவும் அவர்களுக்கு அரியனவாய் நின்ற நின் திருவடிகளையும், வளையலணிந்த திருக்கரங்களையும் தாங்கியபடி, மேல் எழுந்த மூன்று கிளைகளையுடைய வேலாகிய திரிசூலத்தைக் கொடிய யமன் என்மேல் விடும் அக்காலத்தில் என் முன்னே வெளிப்படையாக வந்து சேவை சாதித்தருள்வாயாக.

கப்பு - கிளை. சூலம் - யமன் ஆயுதம்; "சூலம் பிடித்தெம பாசஞ் சுழற்றித் தொடர்ந்துவரும், காலன்" (**கந்தர் அலங்காரம்**). 86

மொழிக்கும் நினைவுக்கும் எட்டாத
நின் திரு மூர்த்திஎன்றன்
விழிக்கும் வினைக்கும் வெளிநின்ற
தால்விழி யால்மதனை
அழிக்கும் தலைவர் அழியா
விரதத்தை அண்டம்எல்லாம்
பழிக்கும் படிஒரு பாகம்கொண்
டாளும் பராபரையே.

(உரை) தம் நெற்றித் திருக்கண்ணால் மன்மதனை எரிக்கும் பரமேசுவரரது அழிவில்லாத தவ விரதத்தை

உலகம் முழுவதும் பழிக்கும்படி குலைத்து அவர் திருமேனி யில் ஒரு பாகத்தைக் கைக்கொண்டு ஆட்சி செய்யும் பராபரையே, சொல்லுக்கும் எண்ணத்திற்கும் எட்டாத நின் திருவுருவமானது அடியேனுடைய கண்களுக்கும் பூசை முதலிய கிரியைக்கும் வெளிப்பட்டு நின்றது; இஃது என்ன ஆச்சரியம்!

அம்பிகை அவாங்மனோகோசர மூர்த்தியை உடையவள்: 'மனோ வாசாமகோசரா' (லலிதா. 415). வினை-செயல்; இங்கே பூசை முதலிய கிரியாபாதத்துக்குரியவற்றை. வினைக்கு-வினையின் விளைவாக எனலும் ஆம். இச் செய்யுளுடன் 65-ஆம் செய்யுள் ஒப்பு நோக்குதற்குரியது. பராபரை – மேலானவற்றினும் மேலானவள். 87

பரம்என் றுனை அடைந் தேன்தமி
யேனும்என் பத்தருக்குள்
தரம்அன் றிவன்என்று தள்ளத்
தகாது தரியலர்தம்
புரம்அன் றெரியப் பொருப்புவில்
வாங்கிய போதில்அயன்
சிரம்ஒன் று செற்றகை யான்இடப்
பாகம் சிறந்தவளே.

(உரை) பகைவராகிய அசுரருடைய முப்புரங்களும் அன்று எரியுமாறு மேருமலையாகிய வில்லை வளைத்த திருக்கரத்தானும், வெண்டாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவனது தலையொன்றைத் தடிந்த திருக்கரத்தானுமாகிய சிவபிரானது வாமபாகத்தில் எழுந்தருளிச் சிறப்புற்றோய், வேறொரு பற்றுக்கோடற்ற தமியேனாகிய யானும் உன் பாரம் என்று முறையிட்டு நின்னைப் புகல் அடைந்தேன்; நின் பக்தருக்குள் சேரும் தகுதியுடையவன் அல்லன் இவன் என்று கருதி நீ தள்ளினால் அது நின் பெருமைக்குத் தகாது.

பரம் - பாரம்; நீயே பரம்பொருள் என்று எனலும் ஆம். தமியேனும் என்ற உம்மை இழிவு சிறப்பு. அன்று: பண்டறி சுட்டு. வாங்கிய கையான், செற்ற கையான் எனத் தனித்தனியே கூட்டுக. 88

சிறக்கும் கமலத் திருவேநின்
சேவடி சென்னிவைக்கத்
துறக்கம் தரும்நின் துணைவரும்
நீயும் துரியமற்ற
உறக்கம் தரவந் துடம்போ
டுயிர்உற வற்றறிவு
மறக்கும் பொழுதென்முன் னேவரல்
வேண்டும் வருந்தியுமே.

(உரை) சிறப்புற்ற நூற்றிதழ்த் தாமரையில் வீற்றிருக்கும் தேவி, நின் சிவந்த திருவடியைத் தன் சென்னியிலே ஒருவன் வைக்க அவனுக்கு மோட்ச பதவியைத் தரும் நின்னுடைய பதியாகிய பரமேசுவரரும் நீயும் உடம்போடு உயிருக்கு உள்ள நட்பு அற்று அறிவு அழிந்து எல்லாம் மறக்கின்ற மரண காலத்தில், துரியம் கடந்த நிலையில் வரும் சிவானந்த அநுபவமாகிய தூக்கத்தைத் தரும் பொருட்டு எழுந்தருளி வந்து, அங்ஙனம் வருதல் வருத்தம் தருவதாயினும் அவ் வருத்தத்தை ஏற்று அடியேனுக்கு முன்னே வந்து காட்சி கொடுத்தருளுதல் வேண்டும்.

சென்னி வைக்கவும் உறக்கம் தரவும் என்று கூட்டிப் பொருள் செய்தலும் பொருந்தும்.

கமலத்திரு: 5, 20, 58, 80, 82. தரும் என்பது நின் என்பதனோடு மாத்திரம் முடிந்தது. துரியமற்ற உறக்கமாவது துரியாதீதமாகிய துவாதசாந்த வெளியில் உண்டாகும் அநுபவம்; "துவாதசாந்தப் பெருவெளியில் துரியங் கடந்த பரநாத, மூலத்தலம்" (மீனாட்சி. முத்தப்.1): "துரியங் கடந்த துவாதசாந்தப் பெருவெளிவளாகத் தொரு

பெருங் கோயிலுள்" (மதுரைக் கலம்பகம், 103) என்பவற்றால் அங்கிலேயும், "குரவரிருவரும் உற்றிடு துவாதசாந்தத், தொருபெரு வெளிக்கே, விழித்துறங்கும் தொண்டர்" (மீனுட்சி. அம்மானை. 3) என்பதனால் அங்கே சிவயோகிகள் பெறும் அநுபவமும் விளங்கும். உடம்போடுயிர் உறவு: "உடம்போ டுயிரிடை நட்பு" (குறள்). அறிவு மறக்கும்பொழுது: "அறிவழிந்திட் டைம்மே லுந்தி, அலமந்த பொழுதாக" (தேவாரம்). 89

வருந்தா வகைஎன் மனத்தா
மரையினில் வந்துபுகுந்

திருந்தாள் பழைய இருப்பிட
மாக இனிஎனக்குப்

பொருந்தா தொருபொருள் இல்லைவிண்
மேவும் புலவருக்கு

விருந்தாக வேலை மருந்தா
னதைநல்கும் மெல்லியலே.

(உரை) வானுலகத்தில் வாழும் தேவர்களுக்கு விருந்தாகப் பாற்கடலிலே பிறந்த அமுதத்தை வழங்கிய கோமளையாகிய தேவி, அடியேன் ஜனன மரணங்களில் வருந்தா வண்ணம் என் இருதய கமலத்தில் தானே வந்து புகுந்து, அதுவே தன் பழைய இருப்பிடம்போல ஆகும்படி இருந்தாள்; இனிமேல் எனக்குக் கைவராத அரிய பொருள் ஒன்றும் இல்லை.

மனத்தாமரை: "என் சித்தாம்புயத்து மமர்ந்திருக்கும், தருணம் புயமுலைத் தையல" (58). பழைய இருப்பிடமென்றது அம்பிகை வீற்றிருக்கும் தாமரையை. பொருந்தாதது ஒரு பொருளென்பது விகாரப்பட்டது. தேவர்கட்கு விருந்தை அளித்த மோகினி அம்பிகையின் அம்சமாதலின், 'புலவருக்கு விருந்தானதை நல்கும் மெல்லியல்' என்றார். "அமரர் வாழ்வு வாழ்வாக வவுணர் வாழ்வு பாழாக அருளு மோகி னீயாகி யமுத பான மீவாளே" (தக்க. 107).

இத்தலத்தில் தேவர் அமுதம் பருக அபிராமி அருள் செய்தாளென்பது புராண வரலாறு.

90

மெல்லிய நுண்ணிடை மின்னனை
யாளை விரிசடையோன்
புல்லிய மென்முலை பொன்னனை
யாளைப் புகழ்ந்துமறை
சொல்லிய வண்ணம் தொழும்அடி
யாரைத் தொழும்அவர்க்குப்
பல்லியம் ஆர்த்தெழ வெண்பக
டூரும் பதம்தருமே.

(உரை) மெல்லிய நுணுகிய திருவிடை மின்னலைப் போல உள்ளவளை, விரிந்த சடாபாரத்தையுடைய சிவபிரான் தழுவிய மெல்லிய நகிலின் நிறம் பொன்னைப்போல இருப்பவளாகிய அபிராமியை, வேதம் புகழ்ந்து சொல்லிய படி வழிபடும் அடியவர்களைத் தொழுகின்றவர்களுக்கு அத் தேவி பல வாத்தியங்கள் ஆரவாரித்து எழ வெள்ளை யானையின்மேல் ஏறிச் செல்லும் இந்திர பதவியை அருள் செய்வாள்.

மறை சொல்லியவண்ணம் தொழுதலை முன்பும் (79) கூறினர். அடியார்க்கடியாரே இந்திர பதவி பெறுவாரெனின் அவ்வடியார் பெறும் பயன் அதனினும் பெரிதாம் என்பது குறிப்பு.

91

பதத்தே உருகிநின் பாதத்தி
லேமனம் பற்றிஉன்றன்
இதத்தே ஒழுக அடிமைகொண்
டாய்இனி யான்ஒருவர்
மதத்தே மதிமயங் கேன்அவர்
போன வழியும்செல்லேன்
முதல்தேவர் மூவரும் யாவரும்
போற்றும் முகிழ்நகையே.

(உரை) மும்மூர்த்திகளும் பிறர் யாவரும் வணங்கித் துதிக்கும் அரும்புகின்ற புன்னகையை உடைய தேவி, நல்ல பக்குவம் பெற்று அப்பக்குவத்தில் என் உள்ளம் உருகி நின் திருவடியில் பற்றுக்கொண்டு நின் திருவுள்ளத்துக்கு உவப்பான நெறியிலே ஒழுகும்படி அடியேனை ஆட்கொண்டாய்; ஆதலின் யான் இனிமேல் வேறொருவர் சமயக்கொள்கையைப் பெரிதென்று எண்ணி அறிவு கலங்கேன்; அச்சமயத்தினர் ஒழுகும் வழியிலும் போக மாட்டேன்.

பதம்-அன்பு நிறைந்து நிற்கும் பரிபக்குவம். இதம்-இங்கிதமுமாம். ஒருவர் மதமென்றது பரசமயத்தை: "இனியெண்ணுதற்குச் சமயங் களுமில்லை" (31). மூவர் போற்றுதல்: 7. 'முதத்தேவர்' என்னும் பாடத்திற்கு மனமகிழ்ச்சியையுடைய தேவரென்று பொருள் கொள்க. 92

நகையே இஃதிந்த ஞாலமெல்
லாம்பெற்ற நாயகிக்கு
முகையே முகிழ்முலை மானே
முதுகண் முடிவில்அந்த
வகையே பிறவியும் வம்பே
மலைமகள் என்பதுநாம்
மிகையே இவள்தன் தகைமையை
நாடி விரும்புவதே.

(உரை) இந்த உலகங்களை யெல்லாம் ஈன்றெடுத்த பரமேசுவரிக்கு அரும்பிய நகில் தாமரை யரும்பு; அருளால் நிரம்பி முதிர்ந்த கண் மருட்சியைப் பெற்ற மான் கண்; இங்ஙனம் கூறுதல் சிரிப்புக்கு இடமாம்; அவளுக்கு முடிவும் இல்லை; அவ்வாறே பிறவியும் இல்லை; அப்படி இருக்க அவளை மலைக்கு மகள் என்று கூறுவது வீணே; இங்ஙனம் இவளுடைய ஒன்றற்கு ஒன்று ஒவ்வாத இயல்புகளை ஆராய்ந்து போற்றுதல் நம் அளவுக்கு மிஞ்சிய செயலாம்.

அம்பிகையின் இயல்புகளுள் ஒன்றற்கு ஒன்று மாறுக இருப்பதுபோலத் தோன்றுவதைச் சமற்காரம்படக் கூறுகிறார். ஞாலமெல்லாம் பெற்றவளுக்கு நகில் தாழாமல் இருத்தல் ஒரு முரண்பாடு; "இங்கயற்கண் ணகனுலகம் எண்ணிறந்த சராசரங்க ளீன்றுந் தாழாக், கொங்கை" (திருவிளையாடல்.) கருணை விளைந்து முதிர்ந்த விழியில் இளம் பெண்ணிற்குரிய மருட்சியிருத்தல் முரண்பாடு. மான்கண்: 'மிருகாக்ஷி' (லலிதா. 561). இவ்விரண்டையும் ஒன்றாக்கி, 'நகையே இஃது' என்றார். முடிவு இல்-அந்தம் இல்லை. பிறவியில்லாதவளை மலைக்கு மகளாகப் பிறந்தாளெனல் முரண்பாடு. 93

விரும்பித் தொழும்அடி யார்விழி
நீர்மல்கி மெய்புளகம்
அரும்பித் ததும்பிய ஆனந்த
மாகி அறிவிழந்து
சுரும்பிற் களித்து மொழிதடு
மாறிமுன் சொன்னவெல்லாம்
தரும்பித்தர் ஆவரென் றால்அபி
ராமி சமயம்நன்றே.

(உரை) தன்னை விரும்பிப் பணியும் அடியார்கள், கண்களில் நீர் மல்க உடம்பெல்லாம் மயிர்க்கூச்செறிய ஆனந்தம் மேன்மேலும் பொங்க ஆன்ம போதத்தை இழந்து தேனுள் மயங்கிய வண்டுபோல மயங்கி வார்த்தை குழறி முன்னே தாம் நினையாது சொன்னவையும் பொருளுடையனவாகத் தரும் பித்தராவரென்றால், அவர் கடைப்பிடிக்கும் அபிராமிக்குரிய சமயம் நன்மையை உடையது.

விழிநீர் மல்குதல் முதலியவை அம்பிகையின் அடியார்கள்பால் உண்டாகும் மெய்ப்பாடுகள். இந்தச் சிவானந்தாநுபவத்தை, "புளகமெய் போர்ப்ப மொழிதடு மாற, உள்ளொலி நாதப் புள்ளொலி முழங்க, ஞானவா ரமுத

பானம தார்ந்து, கருவிகள் கழன்று பரவச மாகிப், பரமா னந்தப் பரவையுட் படிந்து, பேரா இயற்கை பெற்றினி திருப்ப, ஆரா வின்ப மளித்தரு ளெமக்கே" (**பண்டார மும்மணிக்கோவை**) என்னும் அருமைச் செய்யுட் பகுதி விளக்குதல் காண்க. உண்மைச் சிவயோகிகள் மறந்து கூறினவும் பலிக்குமாதலின், 'சொன்ன வெல்லாம் தரும்' என்றார்; இதுபற்றியே அவர்களைச் சத்திய சங்கற்பர்கள் என்பர்.

94

நன்றே வருகினும் தீதே
விளைகினும் நான் அறிவ

தொன்றேயும் இல்லை உனக்கே
பரம்எனக் குள்ளவெல்லாம்

அன்றே உனதென் றளித்துவிட்
டேன்அழி யாதகுணக்

குன்றே அருட்கட லேஇம
வான்பெற்ற கோமளமே.

(**உரை**) என்றும் அழிவற்ற குணமலையே, கருணா சமுத்திரமே, பருவதராசன் பெற்ற மெல்லியலே, நன்மையே வந்தாலும் தீமையே விளைந்தாலும் அவற்றைக் குறித்து நான் நினைப்பது ஒன்றும் இல்லை; என்னைப்பற்றி வருவ தெல்லாம் உனக்கே பாரம்; எனக்கு உள்ள உடல் பொருள் ஆவி எல்லாம் என்னை நீ ஆட்கொண்ட அன்றே உன்னுடைய பொருளென்று அர்ப்பணம் செய்துவிட்டேன்.

நன்று-இன்பம்; தீது-துன்பம். உனது: தொகுதி ஒருமை. "அன்றே யென்ற னாவியும் உடலு முடைமையெல் லாமும், குன்றே யனையாய் என்னையாட் கொண்டபோதே கொண்டிலையோ, இன்றோ ரிடையூ றெனக்குண்டோ எண்டோண் முக்க ணெம்மானே, நன்றே செய்வாய் பிழை

செய்வாய் நானோ இதற்கு நாயகமே" (திருவாசகம்) என்பது இங்கே ஒப்புநோக்குதற்கு உரியது. 95

கோமள வல்லியை அல்லியந்
தாமரைக் கோயில்வைகும்
யாமள வல்லியை ஏதமி
லாளை எழுதரிய
சாமள மேனிச் சகல
கலாமயில் தன்னைத்தம்மால்
ஆமள வுந்தொழு வார்எழு
பாருக்கும் ஆதிபரே.

(உரை) மெல்லிய கொடி போன்றவளை, அகவிதழை யுடைய தாமரையாகிய ஆலயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் யாமளாகமத்தினால் புகழப்பட்ட வலிமையுடையவளை, குற்றமற்றவளை, ஓவியத்தில் எழுதுதற்கு அரிய சாமள நிறம்பொருந்திய சகல கலைக்கும் தலைவியாகிய மயில் போன்றவளை, தம்மால் இயன்ற அளவும் உபாசிப்பவர்கள் ஏழுலகத்திற்கும் அரசர்களாவார்கள்.

யாமளம் - அம்பிகையின் பெருமையை உரைக்கும் ஆகமம்; "பரவுவன யாமளமோ", "யோகயாமளத்தினுள்" (தக்க. 113, 136). சகலகலா மயில்: 21, குறிப்பு. 96

ஆதித்தன் அம்புலி அங்கி
குபேரன் அமரர்தங்கோன்
போதிற் பிரமன் புராரி
முராரி பொதியமுனி
காதிப் பொருபடைக் கந்தன்
கணபதி காமன்முதல்
சாதித்த புண்ணியர் எண்ணிலர்
போற்றுவர் தையலையே.

(உரை) சூரியன், சந்திரன், அக்கினி, குபேரன், இந்திரன், தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன், புராரி, திருமால், அகத்தியர், மோதிப் போர் செய்கின்ற வேற் படையையுடைய முருகன், விநாயகர், மன்மதன் முதலாகப் புண்ணியச் செயல்களைச் சாதனை செய்தவர்களாகிய கணக்கில்லாத பேர்கள் பாலாம்பிகையாகிய அபிராமியை வழிபடுவர்.

தையல்-அலங்காரம் உடையவள் எனலுமாம். 97

தைவந்து நின் அடித் தாமரை
சூடிய சங்கரற்குக்

கைவந்த தீயும் தலைவந்த
ஆறும் கரந்ததெங்கே

மெய்வந்த நெஞ்சின் அல் லால்ஒரு
காலும் விரகர்தங்கள்

பொய்வந்த நெஞ்சில் புகல்அறி
யாமடப் பூங்குயிலே.

(உரை) உண்மை உணர்வு பொருந்திய அடியார்களது மனத்திலன்றி வஞ்சகருடைய பொய் நிரம்பிய மனத்தில் ஒருகாலும் புகுதலை அறியாத இளமையையுடைய பொலிவு பெற்ற குயில்போலும் தேவி, நின் ஊடலைத் தீர்க்கும் பொருட்டு நின் திருவடித் தாமரையை வருடி, அதனால் ஊடல் தீராமை உணர்ந்து பின் அத்தாமரையைத் தம் திருமுடிமேற் சூட்டிக்கொண்ட சிவபிரானுக்கு அக் காலத்தில் அவர் திருக்கரத்தில் இருந்த அக்கினியும், திருமுடியில் இருந்த கங்கையும் மறைந்து போனது எவ்விடத்தில்?

சிவபிரான் அம்பிகையின் ஊடல் தீர்க்க வணங்குதல்; 11, 35, 60. அடியை வருடும்போது கையில் தீ இருப்பின் தாமரை போன்ற அதற்கு வெம்மை தந்து ஊடலை மிகுவிக்கும்; அங்ஙனமே, பணியுங்கால் கங்கை இருப்பின்

மாற்ருளாகிய அவளைக்கண்டு பின்னும் ஊடல் அம்பிகைக்கு மிகும்; ஆதலின் இறைவர் அவ்விரண்டையும் மறையச் செய்தனர். 98

குயிலாய் இருக்கும் கடம்பா
டவியிடைக் கோலஇயல்

மயிலாய் இருக்கும் இமயா
சலத்திடை வந்துதித்த

வெயிலாய் இருக்கும் விசும்பில்
கமலத்தின் மீதன்னமாம்

கயிலா யருக்கன் றிமவான்
அளித்த கனங்குழையே.

(உரை) கயிலாய மலையாளராகிய சிவபிரானுக்குப் பழங் காலத்தில் இமவான் திருமணம் செய்துகொடுத்த கனத்தை யுடைய பொற்குழையை அணிந்த தேவியானவள், கடம்ப வனத்தில் குயிலாக விளங்குவாள்; இமாசலத்தில் அழகும் பெருமையும் உடைய மயிலாக இருப்பாள்; வானத்தின்மேல் வந்து உதித்த சூரியனாக இருப்பாள்; தாமரையின்மேல் அன்னமாக எழுந்தருளியிருப்பாள்.

குயிலைப்போல விளங்குவாளென உவம வாசகம்படச் சொல்லுதலும் பொருந்தும். 99

குழையத் தழுவிய கொன்றையந்
தார்கமழ் கொங்கைவல்லி

கழையைப் பொருத திருநெடுந்
தோளும் கருப்புவில்லும்

விழையப் பொருதிறல் வேரியம்
பாணமும் வெண்ணகையும்

உழையைப் பொருகண்ணும் நெஞ்சில்எப்
போதும் உதிக்கின்றவே.

(உரை) குழையும்படி தன்னைத் தழுவிய சிவபிரானது திருமார்பின் மாலையாகிய கொன்றையின் மணம் வீசுகின்ற

நகிலையுடைய கொடி போன்ற அபிராமியினுடைய மூங் கிலைப் பொருது வென்ற அழகிய நீண்ட திருத்தோள்களும், கரும்பாகிய வில்லும், ஆண் பெண்கள் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பும்படி பொரும் வலிமையையுடைய தேனையுடைய அழகிய மலரம்புகளும், வெள்ளிய புன்முறுவலும், மான் கண்ணை வென்ற திருவிழியும் அடியேனது நெஞ்சில் எக் காலத்தும் தோன்றிக்கொண்டிருக்கின்றன.

மன்மதன் கையில் உள்ள மலரம்புகள் அம்பிகை வழங்கியனவே. அந்த அம்புகளின் இயல்பை எண்ணிக் கூறினர். தார் குழையும்படி தழுவுதல்: "முகைவாய்த்த, முலைபாயக் குழைந்தநின்றார்" (கலித்தொகை, 68: 14.) கழை-கரும்பும் ஆம். 100

பயன்

ஆத்தாளை எங்கள் அபிராம
வல்லியை அண்டம்எல்லாம்
பூத்தாளை மாதுளம் பூநிறத்
தாளைப் புவி அடங்கக்
காத்தாளை அங்குச பாசம்
குசுமம் கரும்பும் அங்கை
சேர்த்தாளை முக்கண்ணியைத்தொழு
வார்க்கொரு தீங்கில்லையே.

(உரை) எங்கள் தாயை, அபிராமவல்லியை, அகிலாண் டங்களையும் ஈன்றருளியவளை, மாதுளம் பூவைப் போன்ற செந்நிறம் பொருந்தியவளை, புவிமுழுவதும் பாதுகாத்தவளை, அங்குசமும் பாசமும் மலர்ப்பாணமும் கரும்பு வில்லும் தன் நான்கு அழகிய திருக்கைகளிலே வைத்தவளை, மூன்று கண்களை உடையவளை வணங்கும் அடியவர்களுக்கு வருவது ஒரு துன்பமும் இல்லை.

ஆத்தாள்: "ஆத்தாள் மால்தங்கைச்சி" (திருப்புகழ்). அண்டமெல்லாம் பூத்தாள், காத்தாள்: 13. மாதுளம் பூ நிறத்தாள்: 1. அடங்க-முழுவதும். 'அங்குச பாசாங் குசமும் கரும்பும்' என்ற பாடத்தில் அங்குசம் இரண்டு முறை வருகிறது. அம்பிகையின் திருக்கரங்கள் நான் கிலும் உள்ள பொருள்களைச் சொல்ல வந்தவர் மலர்ப் பாணத்தைச் சொல்லாது விட்டாரென்று கொள்ளுதல் பொருத்தமன்று; ஆகவே, இங்குள்ள பாடம் ஊகித்து அறியப்பட்டது. "அங்கையிற் பாசாங் குசமுங் கருப்பு வில்லும் சேர்த்தாளை" என்பது ஒரு புதிய பாடம். அந்தப் பாடத்திலும் மலரம்புகள் இல்லை. ஆதலின் ஊகித்த பாடமே சிறந்ததாகத் தோன்றுகிறது.

செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி